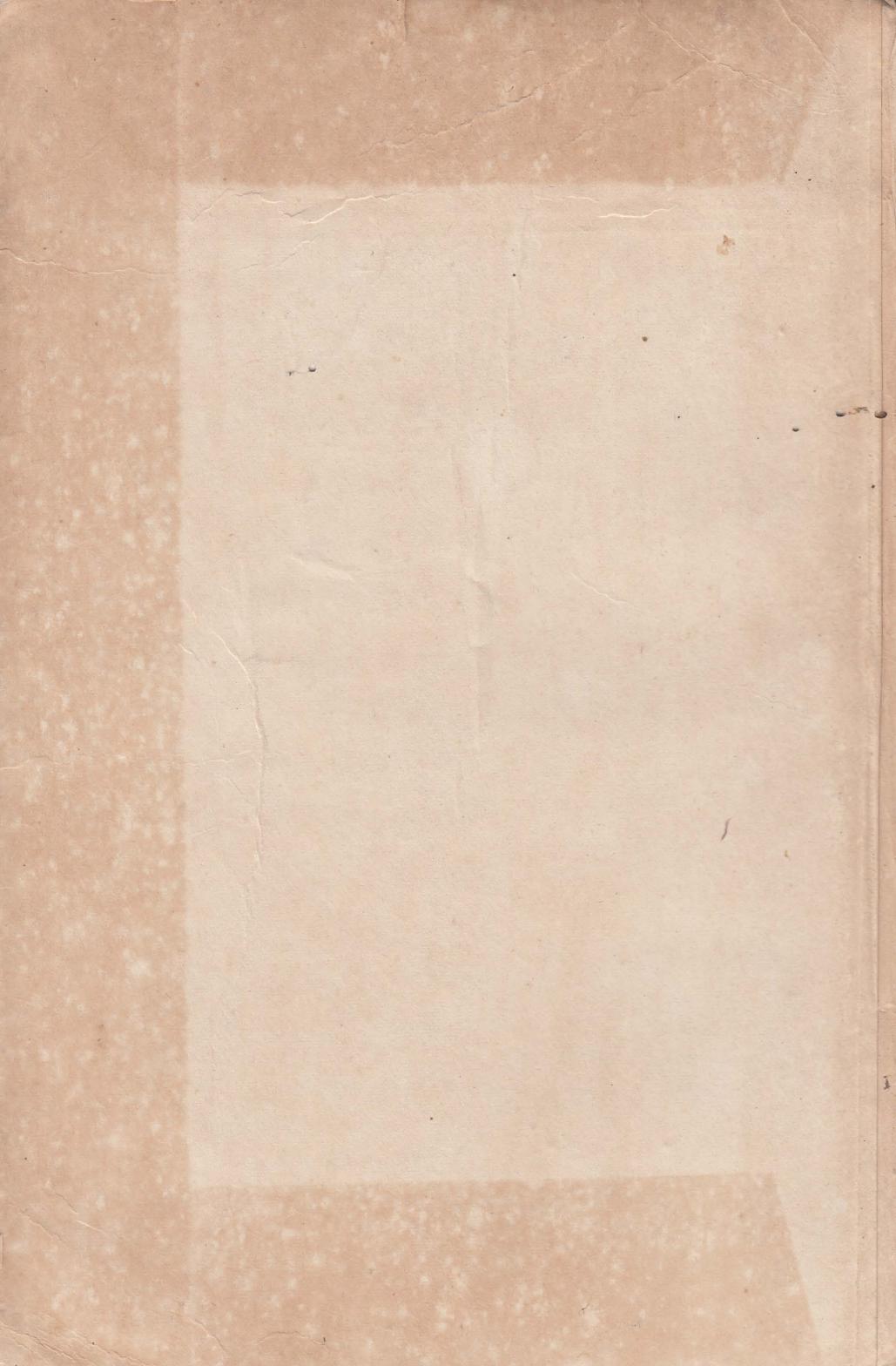

பைந்தமிழ் வளர்த்த பதின்மர்

- ★ ஆறுமுக நாவலன்
- ★ கோல்ட்வெல் ஜயர்
- ★ சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்
- ★ விபுலானந்த அடிகள்
- ★ பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை
- ★ பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை
- ★ கவிமணி
தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை
- ★ சோமசுந்தரப் புலவர்
- ★ புதுமைப்பித்தன்
- ★ இலங்கையர்கோன்

‘சொக்கன்’

କୋଣାର୍କ, ଓଡ଼ିଶା ଅନ୍ତର୍ମାଲେ ପିଲାଙ୍କ

୧୯୨୨ - ୧ - ୩୫

பைந்தமிழ் வளர்த்த பதீன்மர்

கலை கார. டி. நந்தாய்வின்
677/9, எட்டுவாசல் வரி
யாழ்ப்பாணம்

‘சொக்கன்’

அச்சப்பதிப்பு :

ஸ்ரீ லங்கா அச்சகம்,
234, காங்கேசன் துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

முதற்மதிப்பு: 1972.

விலை ரூபா 2 - 50.

காணிக்கை

ஐம்பத்து மூன்று மாண்டி நிற் பல்களைச்
சம்பத் தளித்திடுங் கழகஞ் சார்ந்து
தமிழ்டிப் புளோமாப் படித்திடு காலை
அமிழ்தொத் தினிய நூல்களைக் கற்பித்து)
உயரறி ஒட்டி உண்மையைத் தெரித்துப்
பயனுற என்னைப் பயிற்றிய
நயனுறும் ஆசார்க் கிந்தநூல் உரித்தே

நன்றி

முன்னுரை அளித்தென் முயற்சியை ஊக்கிய
என்னரும் ஆசான் இயற்றமிழ் வல்லார்
பேரா சிரியர் பிறங்கிய புகழர்
ஆஞ்சா அன்பினர் அருங்கலை வினாக்களை
வித்தியா எந்த வித்தகர் தமக்கும்
நித்தியம் அறிவினை நினைந்துகே கர்க்கும்
உத்தமர் நண்பர்க் கெய்ப்பினில் வைப்பு
நூல்பல உதவியும் நுண்மா னுழைபுலச்
சால்புறு மணிந்துரை தக்கவா றளித்தும்
நெஞ்சினில் நிற்கும் நீடிய பெருமையர்
கலாநிதி கைவாச பதியவர் கட்கும்
நிலாவிடு நண்பினர் பராவிடு பண்பினர்
வி. எஸ். சுப்பிர மனியமென் னாவின்
ஆசகள் அச்சினில் அடைந்திடா வண்ணம்
பிழைதிருத் தியாப் பெருந்தகை தமக்கும்
கழைகளே யாகிக் கவினுடன் இதனை
நூலுரு வாக்கிய ஸ்ரீலங்காவெனும்
அச்சக, அதிபர் னாழியர் தமக்கும்
நச்சியே உளத்து நன்றியை
ஓரா யிரந்தரம் உரைத்தனன் வாழி!

‘சொக்கன்’

ஆசிரியரின் பிறநூல்கள்:

கவிஞர்:

வீரத்தாய்
நல்லூர் நான்மணி மாலை
நாவலர் நாவலரான கதை

நாடகம்

சிலம்பு பிறந்தது
சிங்ககிரிக் காவலன்
தெய்வப்பாவை

நவீனம்

ஞானக்கவிஞரன்

சிறுக்கைகள்

கடல்

தொடுப்பும் விளக்கமும்

அறநெறிப் பா மஞ்சரி

கட்டுரை

நல்லை நகர் தந்த நாவலர்

பாடநூல்கள்

மனேன்மணி
தற்காலத் தமிழிலக்கிய விளக்கம்

முன்னுரை

பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன்

(தமிழ்த்துறைத் தலைவர், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம், பேராதனை)

தந்தை யருள்வலி யாலும் - இன்று
சார்ந்த புலவர் தவவலி யாலும்
இந்தப் பெரும்பழி தீரும் - புகழ்
ஏறிப் புவியிசை யென்று மிருப்பேன்.

தமிழ் காலத்தோடு வளராது நிற்கிறது என்ற பேதையு
ரைக்கு மேல்வருமாறு தமிழ்த்தாய் பதிலிறுப்பதாகப் பாடினன்
பாரதி:

புவர் பெருமக்களின் வலியினுலே தமிழ் தற்காலத்தில்
மேன்மைபெற்றுள்ள பல துறைகளில் செழித்து வளர்ந்துள்ளது.

காலத்துக்கேற்ற வளர்ச்சிக்குக் காலாயமைந்த பத்துத்
தமிழ்த் தொண்டர்களையும் அவர்கள் சிறப்பாயாற்றிய பணிகளை
யும் இந்நாலின்கண் விளக்கியிருக்கிறார் திரு. சொக்கன். நாட்டு,
மத மாறுபாடுகள் இப்பதின்மரிடையுண்டெனினும், அவர்கள்
தமிழ்த் தொண்டால் ஒன்றுபட்டு நிற்கின்றனர். இன்று முக்கியத்துவமெய்தியுள்ள உரைநடை, மொழியியல், இசை, நாடகம்,
கவிதை, சிறுகதை ஆகிய துறைகளிலே தொண்டாற்றிய
பதின்மரின் மதிப்பீடாக அமைந்துள்ள இந்நால் ஓரளவுக்குத்
தமிழ் வளர்ச்சியையும் உணர்ந்துகொள்ள உதவும்.

ஆறுமுகநாவலர், கோல்ட்வெல் ஐயர், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், சுவாமி விபுலானந்தர், பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை, பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளை, நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப்புலவர், புதுமைப்பித்தன், இலங்கையர்கோன் ஆகியோர் மறைந்துவிட்ட போதிலும், அவர்கள் தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்காற்றிய தொண்டு தமிழ் பேசும் மக்களின் நினைவிற் போற்றப்படுகிறது என்பது உண்மை, அவர்களின் பணிகளை எளிமையோடும் இனிமையோடும் விளக்கத்தோடும் சொக்கன் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார் என்பதும் உண்மை.

உயர்தரப் பொதுத் தராதர வகுப்பிற் பயிலும் மாணவர் சிறப்பாகவும், தமிழார்வமுள்ள அனைவரும் பொதுவாகவும் இந்நாலினை விரும்புவார்களென்பதில் ஜயமில்லை.

கவிதை, நாடகம், கட்டுரை, சிறுக்கை முதலிய பல துறை களிலே ஆழ்ந்த ஈடுபாடுள்ள சொக்கன் இந்நாலினைச் சீராக எழுதியுள்ளார். அவர் தொண்டு தமிழ்த்தாய்க்கு மேன்மேலும் கிடைக்கவேண்டும்.

அணிந்துரை

கலாநிதி க. கைலாசபதி
 (சிரேஷ்ட தமிழ் விளிவுரையாளர்,
 இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம், கொழும்பு.)

தமிழ்ப்புலவர் வரலாறுகள் முற்காலத்திலிருந்தே ஏற்ற முறையில் எழுதப்பட்டில். பிற்காலத்தில் எழுதப்பெற்ற சிற்சில வரலாறுகளும், காலஅடைவு, நம்பத்தக்க தன்மை இவற்றில் குறைபாடுடையனவாய் அமைந்தன. தமிழ் நாவலர் சரிதை போன்ற நூலைப் படித்தவர்க்கு இதனுண்மை புலனாகும்.

புலவர் வரலாறுகள் போதியஅளவு கிடைக்காமையைச் சென்ற நூற்றுண்டின் கடைக்காலில் வாழ்ந்த அறிஞர் சிலர் உணரத் தலைப்பட்டனர்; அறிவியல் நோக்கின் தாக்கம் அதிகமதிகமாக, இப்போதாமை முனைப்பாக உணரப்படலாயிற்று; இவ்வணர்வினால் உந்தப்பெற்றே வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் (1870 — 1903) தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம் என்ற நூலை எழுதினார். சாஸ்திரியாருக்குப் பல்லாண்டுகள் முன்ன தாக ஈழத்திலே சைமன் காசிச்செட்டி (1807 — 1860) ஆங்கி லத்திலும், ஆனேல்டு சதாசிவம்பிள்ளை (1820 — 1895) தமிழிலும் தமிழ்ப்புலவர் சரிதங்கள் எழுதி வெளியிட்டனர். எனினும் காலநிர்ணய விஷயத்தில் அந்தநால்கள் நிறைவடையனவாய் இருக்கவில்லை. ஆயினும் இவர்கள் காலந்தொட்டுப் புலவர் வரலாறுகள் பல வெளிவந்தன.

இவ்வாறு வெளிப்போந்தவை பெரும்பாலும் புலவர்கள் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை அடுக்கிக் கூறுவதோடு அமைந்தன. வாழ்க்கை வரலாறுகள் இல்லாக குறையை நிவிர்த்தி செய்ய இவை ஒரளவு பயன்பட்டபோதும் புலவர்களது ஆக்கங்களையும் பணியையும் மதிப்பிட்டுக் கோடி காட்டவில்லை. இதனால் பெரும்பாலான புலவர் வரலாறுகள் வாழ்க்கைச் சரிதங்களாக மட்டும் அமைந்தனவேயன்றி இலக்கிய வரலாற்றின் பகுதியாக அமையத் தவறின. சமீபகாலமாகவே இக் குறைபாட்டையுஞ் சிலர் உணர்ந்திருப்பதாய்த் தெரிகிறது. எஸ். வையா புரிப்பிள்ளை (1891 — 1956) எழுதிய தமிழ்ச்சட்டமனிகள் இத் துறையில் சிறந்த முன்மாதிரியாயும் வழிகாட்டியாயும் விளங்குகிறது. சொக்கன் எழுதியிருக்கும் இக்கட்டுரைகள், ஒருவிதத்தில், வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்களின் நூல்களைப் படித்த அருட்டுணர்வில் எழுந்தன என்றே கூறத் தோன்றுகிறது. இது நிற்க.

பாட்டெழுதும் புலவர் சரிதங்களை மாத்திரமன்றித் தமிழி
யின் பல்வேறு துறைகளிலே முன்னேடுகளாய்த் திகழ்ந்த
புலமையோரின் சரிதங்களையும் சுருக்கமாக எழுதியிருக்கிறார்
நன்பர் சொக்கன். இச்சரிதங்கள் புகழ்பூத்த தமிழறிஞர் பதின்
மரின் வாழ்க்கைச் செய்திகளைத் தருவது மட்டுமன்றி, கடந்த
ஒன்றரை நூற்றண்டுக்காலமாக அகலமூம் ஆழமூம் பெற்று
வந்துள்ள தமிழியலைப்பற்றியும் ஓரளவு உணர்த்துவனவா
யுள்ளன. இங்குக் கூறப்படும் பதின்மரின் வரலாற்றிலும்
வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் மிகக் குறைந்த அளவிலேயே எடுத்து
ரைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அவ்வப் புலவரின் தனித்திறமையும்
சிறப்புப்பணியும் விதந்துவரைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்விவரண
முறை புதுக்கிளர்ச்சி ஊட்டுவதாய் உள்ளது. ஏலவே ஓரளவு
தெரிந்த வரலாற்றைப் படிக்கும் ஒருவர்க்கு இந்நாலிற் சில
விஷயங்கள் விரிவாகவும் சில விஷயங்கள் சுருக்கமாகவும்
கையாளப்பட்டிருப்பது சுவையப்பதாய் இருக்கும் என்றே
என்னுகிறேன்.

இனி, இந்நாலிற் கூறப்படும் வரலாறுகள் பத்தில் ஆறு
ஆழத்தவர் பற்றியன என்பது மகிழ்ச்சிக்குரியதொன்று. உரை
நடை, மொழியாராய்ச்சி, இசையாராய்ச்சி, நாடகம் ஆகிய
துறைகளில் எம்மவர் முன்னேடுகளாயும் முதல்வராயும் விளங்
கியுள்ளனர் என்பதைச் சொக்கன் சொல்லாமற் சொல்லியிருக்கிறார்.
அதைப்போலவே ஆற்றலிலக்கியத்திலும் அறிவிலக்கியத்
திலும் ஈழத்தவர்கள் தென்னிந்தியப் புலமையாளருக்குச் சம
மாகவும் சமாந்தரமாகவும் இயங்கிவந்துள்ளனர் என்பதையும்
உணர்த்தியுள்ளார். பதினைந்து இருபது வருடங்களுக்கு முன்
இருந்த நிலைமேபோலன்றி, இன்று இவ்வுண்மை வாதாடி நிறு
வப்படவேண்டியதொன்றும் இல்லை. எனினும் பெரும்பாலும்
மாணுக்கரையே மனங்கொண்டு இயற்றப்பட்டிருக்கும் இந்நாலிலே,
தமிழிலக்கியத்திற்கும் தமிழியலுக்கும் ஈழத்தின்
பங்களிப்பு, குறிப்பாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பது பொருத்தமே
யாகும். சுருங்கக்கூறின், ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய உணர்வும் அது
பற்றிய ஆய்வும் உறுதிபெறும் இந்நாட்களில், இக்கட்டுரைகள்-
சரிதங்கள் - காலத்தோடொட்டியனவாயுள்ளன. ஒப்புநோக்கிற
கூறுவதாயின், தமிழ்நாட்டு ஆராய்ச்சியாளர் ஏ.வி.சுப்
பிரமணிய அய்யர் TAMIL STUDIES என்னும் தலைப்பில்
ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ள இரு தொகுதிகளிற் காணப்படும்
புலவர் சரிதங்களுக்கு ஒத்தளவாய் இவை அமைந்துள்ளன
என்பேன். ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய பரம்பரைக்கு உரிய மதிப்
பையும் ஸ்தானத்தையும் கரவாது அளித்துவரும் தமிழ்நாட்டு

அறிஞர் சிலரில் அப்யரும் ஒருவர் என்பதும் இவ்விடத்தில் நினைந்து கொள்ளத்தக்கதாகும்.

இந்நாலிலுள்ள சரிதங்கள் யாவும் பத்தொன்பதாம் இருபதாம் நூற்றுண்டுத் தமிழ்ப்புலவோர் பற்றியன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதேயாம். பதின்மரில் மூவர் சென்ற நூற்றுண்டிற் பிறந்தவர்கள்; எழுவர் இந்த நூற்றுண்டிலே தோன்றியவர்கள். சென்ற நூற்றுண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து ‘நவீன்’ காலம் உருவாகி வந்துள்ளது என்று ஆராய்ச்சித் தேவைகளுக்கென ஏற்றுக்கொண்டால் இப்பதின்மரும் நவீன் காலத்துக்குரியவராவர். அந்தவகையில் எமது மொழியிலக்கிய வரலாற்றின் நவீன் காலப்பகுதியை இனங்கண்டு கொள்வதற்கும் அதனை உருவாக்கியவரில் முக்கியமான சிலரைத் தொகுத்து நோக்குவதற்கும் இந்நால் வகைசெய்கிறது பலவழிகளில் இருபதாம் நூற்றுண்டுத் தமிழிலக்கியம் பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியிலேயே ஊற்றெடுக்கிறது. யுக்ககவிஞரும் சுப்பிரமணியபார தியை ஆராய்பவர்களுக்கு இவ்வண்மை தெற்றெனப் புலப்படும்: அதுபோலவே கோல்ட்வெல் ஜயர் காலத்திலிருந்து மொழியியல் பல்வேறு துறைகளையும் பாதிக்கும் ஓர் இயைபியக்கஊக்கியாய் இருந்து வந்துள்ளது. நூலாசிரியர் பதின்மரையும் தனித்தனி எடுத்து விவரித்திருப்பினும் அவர்களைப் பொதுவான ஒரு வரலாற்றுப் பின்னரையில் வைத்து அவர்களுக்கிடையேயுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை உய்த்துணர்வதற்கும் வாய்ப்பு இருக்கிறது. இலக்கிய வரலாற்றுக் கல்வியினால் ஆசிரியர் பெற்ற பயன் இந்நாலாக்கத்திற்குப் பெரிதும் உதவியிருக்கிறது என்பதில் ஜயமில்லை.

அவ்வப்புலவரின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளையும் தனிச்சிறப்பியல்புகளையும் விவரிக்கும் ஆசிரியர் ஆங்காங்கே வைத்துள்ள சில கருத்துரைகள் நூலின் தரத்தையும் நோக்கையும் துலக்கமாகப் புலப்படுத்துகின்றன. உதாரணமாக, கோல்ட்வெல் பாதிரியர் ஆற்றிய பணியைக் குறிப்பிடுமிடத்து, மொழியியல் ஆய்வின் அடிப்படையில் அன்றை பயன்படுத்திய ‘திராவிடம்’ என்னும் கலூச்சொல் காலக்கிரமத்திலே இனம், மொழிநாடு முதலியவற்றின் அடிப்படையிற்றேன்றிய அரசியற் சமூக இயக்கங்களுக்கு வித்தாக அமைந்தது என்னும் வரலாற்றுச் செய்தியை ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகிறார்; சுவாமி ஞானப்பிரகாசரர்ப்பற்றி எழுதும்போது, அவரது மொழியாற்றய்ச்சியிற் காணப்படும் பலத்தையும் பலவீனத்தையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார்; பேராசிரியர் கணபதிப்பிளையைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், நகரத்திலே வாழ்ந்தபோதும் தமிழை ஒரு நாட்டுப்புறத்

தான் போன்றே அவர் எப்பொழுதும் கருதிக்கொண்டார் என்று விளக்கங் கூறுகிறார். இவை ஆசிரியரது கூர்ந்த கவனிப் புக்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டுகள். கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பின்னொயைப் பற்றி எழுதுகையில் இயற்கைப் பாடல்களின் ‘தத்துவம்’ குறித்து ஓரளவு உணர்ச்சி வசப்பட்டே எழுதுகிறார்.

இன்னேரன்ன குறிப்புரைகளும் கருத்துரைகளும் நூலாசிரியரது உளப்பாங்கை எமக்குக் காட்டி விடுகின்றன. அறிந்தோ அறியாமலோ தமமையும் கலந்துதான் இவ்வரலாறுகளை எழுதி யிருக்கிறார் சொக்கன். அதுவும் வரவேற்கப்படவேண்டியதே. ஏனெனில் ‘பைந்தமிழ் வளர்த்த பதின்மர்’ சரிதங்களை எழுதும் ஆசிரியரது விருப்பு வெறுப்புக்களும் முற்சாய்வுகளும் யாவை என்பதை நாம் அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பு உண்டாகிற தல்லவா? மொத்தத்தில் ஆசிரியர் ஒருதலை சாயாத வகையிலேயே கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார் என்பதையும் குறிப்பிடாமல் விடல் இயலாது.

ஆசிரியர் சொக்கவிங்கத்தைக் கடந்த பதினெட்டு ஆண்டு கருக்கு மேலாக நன்கறிவேன். சில வருடங்களுக்கு முன் அவருடைய நாடகநூல் ஒன்றுக்குப் ‘பிண்ணுரை’ எழுதியிருக்கிறேன். தற்கால எழுத்தாளர் பலரைப்போல அவரும் தொடக்கத்திலே சிறுகதை, நாவல், கவிதை, நாடகம் முதலாய ஆக்க இலக்கியத்துறைகளிலேயே ஆர்வமுடையவராயிருந்தார். இன்னும் அந்த ஈடுபாடு தணியிலிலை என்பதற்கு அவர் அன்மையில் வெளியிட்ட கடல் சிறுகதைத்தொகுதி தக்கசான்றாகும். எனினும் காலப்போக்கில் ஆற்றலிலக்கியத்தினும் அறிவிலக்கியமே அவரை அதிகமதிகமாய் ஆட்கொண்டு ஈர்த்துள்ளது என்னாம்: நல்லினாகர் தந்த நாவலர் (1969) என்னும் நாலும் இக்கட்டுரைகளும் இதற்குத் தக்க உதாரணங்களாயுள்ளன. இவற்றைத் தொடர்ந்து மேலுஞ்சில தமிழ்ப்புலவர் சரிதங்களை வெளியிடுவார் என எண்ணுகிறேன். கல்லூரி ஆசிரியர் என்ற முறையில் சொக்கனின் கடமை இது எனக் கூறுவேன்.

உழைப்பும் ஊக்கமும் குன்றாத சொக்கன் வெளியிடும் பதின் மூன்றாவது நூல் இது. நூற்பிரசரம் ஈழத்தில் இருக்கும் நிலையில் இத்தனை நூல்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றைய் வெளியிட்டு வந்திருப்பதே ‘கர்மயோகம்’ என்று கூறத்தக்க சாதனையாகும். நூலாசிரியனுக்கு உழைப்புக்குத்தகுந்த ஊதியம் கிடைக்காமற போயினும், கல்வியில் நாட்டமுள்ள உள்ளங்கள் இந்நூலினை உவந்து ஏற்கும் என்பதுறுதி.

தமிழ்க்கு

அன்பார்ந்த தமிழ்,

வாழ்க!

பல்கலைக்கழகத்தில் நுழைந்து உயர்கல்வி பெறுவ தற்கு நீ ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். கலைத்துறை மாணவருக்கிய நீ, எமது தாய்மொழியாகிய தமிழையும் ஒரு பாடமாகக் கற்றுவருகின்றோம். உனக்கு உதவும் பொருட்டுப் ‘பைந்தமிழ் வளர்த்த பதின்மர்’ என்ற இக் கட்டுரை நூலினை மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு அளிக்கின்றேன். ஏற்றுக்கொள்.

‘கல்வி கரையில், கற்பவர் நாட்சில்’ என்னும் பொன் மொழி நீ அறியாததனாலும் கடந்த இரு நாற்றுண்டுகளிலே பல துறைகளிலும் விரிந்து செல்லும் தமிழ்மொழியிலே நீ கற்கவேண்டுவன மிகப்பல உள் மெய்வருத்தம் பாராது, பசிநோக்காது, கண்துஞ்சாது கற்றிடுவாய். உன்கல்வியால் நீயும், எம் அருமைத் தாய்மொழியும் பெரும்பயன் எய்தல் வேண்டும் என்பதே எனது வேணவா.

இங்கு நான் உனக்கு அறிமுகம் செய்துள்ள தமிழ்ச் சான்றோ பதின்மரும் தமிழின் வளர்ச்சிக்கும், வாழ்விற்கும் அயாது உழைத்தோராவர். இவர்களில், தமிழை முறையாகக் கற்றேரும் உளர். அதைத் தாய்மொழியாகப் பெருத்திருந்தும் அதன் இனிமையிலே மயங்கி அதனையாராய்ந்து, ஒப்புநோக்கி உயர்தனிச் செம்மொழி என நிறுவிய ஒருவரும் உளர். புதிய வழிச்சென்று புத்திலக்கியம் படைத்தோரும், பழைமைக்கு அரண்செய்தோரும், உளர். இவர்களுள்ளே எவரின்பணி உயர்ந்தது என்பது கேள்வியண்டு. எல்லாரையும் காய்தல் உவத்தல் இன்றி நோக்கி, அவாகள்தம் நூல்களைக் கற்றுப் பயன் பெறுவாயாக. பழைமை யாவுமே நல்லவும் ஆகா. புதுமை யாவுமே தீயவும் ஆகா. ‘குணம் நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள் மிகைநாடி மிக்க கொள்வதே’ அறிவுபெற்றதன் பயனாகும் இந்த உயர்குறிக்கோளை முன்வைத்தே சான்றேர், ஆராய்ச்சியாளர், கவிஞர், எழுத்தாளர் ஆகிய பல தரத்தினரிலுமிருந்து பதின்மரின் பணிகளைத் தெரிந்து உனக்கும் அறிமுகம் செய்துள்ளேன்.

உய்தர வகுப்பிற்கு நீ வந்த முதலாண்டிலே தமிழ் ஸக்கிய வரலாறு என்ற புதுப்பாடத்தினைத் தமிழாசிரியர் உனக்குக் கற்பிக்கத் தொடங்கியுள்ளார். அதன் வாயிலாக, இரண்டாயிரம் ஆண்டுத் தமிழ் இலக்கியத்தின் வாழ்வினை நீ ஒரளவு அறிந்திருத்தல் கூடும். இது ஒரு தொடக்கந்தான். இத்துறையிலே நீ தெரிந்து கொண்ட புலவர்களையும், அவர்களின் படைப்புக்களையும் கற்றறிந்து நீ விரிவுபெற்ற அறிவினானால் வேண்டும். பொதுவாக நீ கற்றறுக்கொண்ட தமிழ்ச் சான்றேர்களின் பணிகளைச் சற்று விரிவாக அறிதற்காகவே, மாதிரிக்காகப் பதின்மரின் சிறப்புத் தொண்டுகளை மிகச் சுருக்கமாக இந்நூலிலே தந்துள்ளேன். பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளையவாகளின் தமிழ்ச்சுடர் மணிகள் என்ற நூலே இதனை எழுத எனக்கு வழிகாட்டியும், தூண்டுகோலுமாயிற்று. எனினும் அவரின் வரன்முறையினை நான் முற்றுகப் பின்பற்றினேன் என்றும் சொல்லுதல் இயலாது. தமிழகம் கண்ட மாபெரும் தமிழாராய்ச்சியாளரான அப்பெரியாரின் நூலை வாசித்து, அதனேடு இதனையும் ஒப்புநோக்கினால், அவரது போக்கிலிருந்து நான் எவ்வளவு தூரம் வேறுகச் சென்றுள்ளேன் என்பது உனக்குத் தெரியவரும்.

பல்கலைக்கழகப் புதுமுகத்தேர்வில், தமிழ்மொழி II வினாத்தாளிலே இலக்கிய வரலாற்றுத் தொடர்பான வினாக்கள் இடம்பெறுகின்றன. ஒருக்காலப்பீரிவு இலக்கியத்தை, வேறொருக்காலப்பீரிவுடன் ஒப்பிட்டு ஆராயும் வினாக்கள் மட்டு மன்றித் தனியொருவரின் தமிழ்த்தொண்டினை ஆராயும் வினாக்களும் இடம்பெறுவதால், இந்நூல் அவ்வகை வினாக்களுக்கு விடையெழுதுவதும் உதவலாம்.

எனவே நான் தரும் இந்த அன்புப்பரிசில், காலத்தாற் செய்த உதவியாகவும் அமைகின்றது. பயன்செய்க

வாழ்த்துக்கஞ்சன்,
அன்பிற்குரிய,
‘சொக்கன்’

யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி,
1-11-72

பைந்தமிழ் வளர்த்த பதீன்மர்

உரைநடைக்கு ஒருவர்

ஆறுமுக நாவலர் (1822 – 1879)

துமிழிலக்கிய வரலாற்றுச்சிரியர்கள் “பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினாலும்” எனத்தொடங்கும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தை மேற்கோளாய் எடுத்துக் காட்டிப் பண்டைக் காலத்திலேயே தமிழில் நான்கு வகை உரை நடைகள் நிலவின, என்பா. “செங்கோன்ற ரூச் செலவு” என்னும் நூலென்றின் பெயருங் உரைநடை நாலுக்குச் சான்றும் இவர்களாலே கூறப்படுவதுண்டு. ஆயின் பழைய உரைநடை நூல்களேன எமக்கு எவையும் கிடைத்தில். சிலப்பதிகாரத்திலே சிற்சில பகுதிகள் அக்கால உரைநடைக்கு எடுத்துக் காட்டெனக் காட்டப்படுகின்றன. சிலப்பதிகாரத்தின் அமைப்பு உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாய் உள்ளதென்பார். எனினும் அவ்வரைநடையிலே செய்யுட்டனமையே கூடுதலாய் அமைந்திருக்கின்றது. இறையனர் களவியலுரையே எமக்கு முழு மையாகக் கிடைக்கும் முதலாவது உரைநடை நூல் எனலாம். இதன் போக்குச் சுவையானதாயும், கம்பிரமானதாயும் விளங்குதல் ஒருதலை. இருப்பினும் இது இக்காலத்தவர் விளங்குதற்கு அரிதானது. இதன் பின்னர் இலக்கண இலக்கியங்களுக்கு உரை கள் வருக்கப்படுகையில், தெளிவும், இனிமையும் நிறைந்த உரை நடைகள் கையாளப்பட லாயின, இளம்பூரனர், பேராசிரியர், நச்சி னார்க்கினியர், பரிமீலமுகர் போன்றேர் சிறந்த உரையாசிரியர்களும், உரைநடை வல்லார்களுமாவர்.

இவ்வாறு காலச்செலவில் உரைநடை கையாளப்பட்டதாயினும் அது பதினேழாம் நூற்றுண்டுவரை பெருவரவிற்கும்க் கையாளப் படவில்லை. செய்யுள்களே தமிழில் ஆட்சிபுரிந்து வந்தன. இவ்

வாட்சி ஒருகாலத்திற் கொடுக்கோலாட்சியானதும் உண்டு. யமகம், திரிபு, மடக்கு, சித்திராம் என வித்துவச் சிறப்பைப் புலப்படுத்தும் வகையிலே செய்யுள்கள் கடினமடைந்தபொழுது, பெரும் புலவர்க்கும் அவை மலைவைத் தருவனவாயின. அச்சியற்றும் வாய்ப்பில்லாமையாலும், சூருக்கம் கருதியமையாலும், செய்யுளே எத்துறையிலும் மேலோங்கி நிற்க உரை நடை ஒதுங்கி முலையில் அமர்ந்திருந்தது. நுட்பமான உள்ளுணர்வுகளையோ, ஆழந்த கருத்துக்களையோ புலப்படுத்த உரைநடை வாய்ப்பானதன்று, எனவும் அக்காலப்புலவர்கள் கருதும் நிலை ஏற்பட்டிருந்தது.

இங்கிலையில் ஐரோப்பியர் தமிழகத்திலே ஆதிகம் கொண்டனர். அவர்களிலும் சிறப்பாக மிழனரிகள் தமிழக மக்களேரு பழகி, அவர்களுக்குத் தம் சமய உண்மைகளைப் போதிப்பதற்குத் தமிழில் உரைநடையைக் கையாளல்வேண்டும் என்பதை உணர்ந்ததால், அவர்களே உரைநடை நூல்களை எழுதி, அச்சியற்றி வெளிப்படுத்தத் தொடங்கினர். இவர்களின் முயற்சியாலும் ஆங்கிலம் கற்ற தமிழ்நிறுர்கள் உரைநடை நூல்களைச் செய்யத் தொடங்கியதாலும் தமிழிலே உரைநடை விரைவாக வளர்ச்சி பெறத் தொடங்கிறது. இத்துறையிலே தமிழின் முழுமையான ஆற்றலும் புலப்படும் வண்ணம் உரைநடையைக் கையாண்டவர்களுள் ஸ்ரீலங்கி ஆறுமுக நாவலர் முதல்வராய்த் திகழ்கின்றார். இதனால் இவரைத் “தமிழ் வசன நடைக்குத் தந்தை” என அறிந்தோர் உரைப்பார். தமிழ்மொழி வரலாற்றை முதன்முதல் எழுதிய வி. கோ. துரியநாராயண சாஸ் திரியார் நாவலரை ‘வசனநடை கைவந்த வல்லாளர்’ என்று விதிந்தோதுவதும் நோக்குதற்குரியது.

நாவலர் 1822 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 18 ஆங் தேதி யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள நல்லுரிலே, பிரசித்தி பெற்றிருந்த சைவவேளான் குடியிலே, கந்தர் என்பார்க்கும், சிவகாமி அம்மையார்க்கும் புதல்வராய் அவதரித்தார். அவரின் பின்னோத்திருநாமம் ஆறுமுகம் என்பது. இளமையிலே தமிழும் சங்கதமும் சைவமும் நன்கு கற்றுப் பின்னர் அவர் மிழனரிப் பாடசாலை ஒன்றிலே ஆங்கிலமுங்கற்றுத் தேர்ந்தார். அக்காலத்திலே யாழ்ப்பாணத்திற் சைவக்கள் சிறிஸ்தவ சமயப் பொறியிலே சிக்கி, அறியாமையிலே மூழ்கிக்கிடந்தனர். அவர்களின் அறியாமையைப் போக்க அவர் சமயப் பிரசங்கங்கள் செய்வதையும், சைவசமய உண்மைகளை நூல்கள் வாயிலாய் வெளிப்படுத்துவதையும், சைவப் பாடசாலைகளைத் தாபித்துச் சிறுாக்களைச் சைவச் சூழலிலே வளர்ப்பதையுங் குறிக்க

கொண்டு இப்பணிகளுக்குத் தம் வாழ்வையே பரித்தியாகஞ் செய் தார். பிரமச்சாரியாகவே வாழ்நாள் முழுவதும் விளங்கி 1879 ஆம் ஆண்டு இறையடிசேரும் வரையிலே சைவத்தை இங்நாட்டிலே காத்தார். அவரின் நாவன்மைக்குத் திருவாவடூதுறை ஆதீன உபய சங்கிதானங்கள் அளித்த நாவலர் பட்டமே சான்று. அவர்தம் உரைநடை ஆற்றலுக்கு அவர் எழுதி அருளிய நூல்களே சான்றுகள்.

நாவலர் சிறந்த உரையாசிரியர், உரைநடைவல்லார், பதிப்பா சிரியர், நல்லாசான், நாவன்மை படைத்த பேச்சாளர், சைவ வாழ்வு வாழ்ந்த தன்னியாளர். அவர் எழுதியும், பிரசுரித்தும் வெளியிட்ட நூல்களின் தொகை எழுப்பத்துமுன்று. இவற்றுள், தாமே உரை எழுதிய நூல்கள் உட்பட உரைநடை நூல்களாகக் கொள்ளத் தக்கவை இருபத்திரண்டு. இவற்றுள்ளும் இவரின் உரைநடையாற்றலுக்கு உன்னத எடுத்துக் காட்டுக்களாய்க் கொள்ளத் தக்கவை பத்து. அவை முதலாம் இரண்டாம் நான்காம் பால பாடங்கள், பெரியபுராண வசனம், சைவ தூண்ணபரிகாரம், என்ற சுப்பிரபோதம், யாழ்ப்பானச் சமய நிலை, திருவிஶோயாடற் பூரண வசனம், நல்லூர்க் கந்தசவாமி கோயில், பெரியபுராணதூசனம் போலி அருட்பா மறுப்பு என்பனவாம். இவை தவிர நாவலர் அவ்வப்போது வெளியிட்ட துண்டுப்பிரசரங்களின் தொகுப்பாய் ‘நாவலர் பிரபந்தத் தீரட்டு’ என ஒரு நூலும், அவரின் தமைய ஞான மகனுன் ஸ்தீரம் த.கைலாசபிள்ளை அவர்களால் இக்காலத் திலே வெளியிடப்பட்டது. இந்நாளிலும் நாவலரின் உரைநடை வளம் மிகத் தெளிவாகப் புலப்பட்டவன்னம் இருக்கின்றது.

(இதன்கண் நல்லூர்க் கந்தசவாமி கோயில், போலியருட்பா மறுப்பு முதலானவும் மறு பிரசரம் செய்யப்பட்டுள்.)

நாவலரின் உரைநடையை நோக்குவதற்கு முன்பு அவர்காலச் சூழ்நிலையை ஓரளவிற்குத் தெரிந்துகொள்வது நன்று. அவர் நூல்களை எழுதத் தொடங்கியகாலம் பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டு நடுப் பகுதி. அவர் மறைந்த காலம் பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் இறுதித்தொடக்கம். ஏற்குறைய இரண்டு தலைமுறைக் காலம் அவர் வாழ்ந்திருக்கின்றார். எனினும் மொழியிலோ, சமூகத்திலோ குறிப் பிடத்தக் கெடு மாற்றங்கள் நிகழாத, மந்தத்தனமான, அடிமைக் காலம் என்று இதனைக் குறிப்பிடலாம். ஆஸ்கிலக் கல்வியின் தொடக்கப் பருவமிது; வடமொழிக் கல்வியிலே புலவர்கள் ஆர் வாங் கொண்டிருந்த காலம், ஒருபக்கம் எளிமை விறைந்த உரை

நடையைக் கையாண்டு மிழனரிகள் சமயப்பிரசார நூல்களை இயற்றி வந்தார்கள். மறுபக்கம் துமிழறிஞர்கள் விளங்குதற்குக் கழனமான நூல்களை வடமொழி விரவிய நடையிலே எழுதிவந்தார்கள். மாதவச் சிவஞான யோகிகளின் திராவிடமா பாஸெம், நன்னூல் விருத்தி போன்றவையே அக்காலப் புலமையாளரின் மொழி நடைக்கு வழி காட்டி ஸின்றன. இவற்றேடு கண்டனங்கள், பிரதி கண்டனங்கள் பிரதி கண்டனங்களுக்குக் கண்டனங்கள் என்பவற்றை எழுதுவது லேயே அவர்களின் பெரும்பொழுது செலவாயிற்று. மிழனரிகள் சிறிது சிறிதாக மக்களோடு நெருங்கி நெருங்கி வரத், துமிழ்வல்லாரோ மக்களிலிருந்து விலகி விலகிச் செல்லலாயினர்.

இங்கிலையில் மக்களுக்காக, அவர்களின் நல்வாழ்விற்காக, உயர்சைவனெறியிலே அவர்கள் தலைப்படுத்தற்காக நாவலர் நூல்களை இயற்றத் தொடங்கினார். இந்நோக்கத்திற்காக எழுதுகையில், பாரம் பரியமாய் வந்துகொண்டிருந்த இலக்கண மரபினையும் பேணல் வேண்டும். துமிழின் ஆற்றலையும் அழித்துவிடல் கூடாது. எனவே துமிழிற் துப் பொருத்தமான நல்லணியாகத் தமக்கே உரிய தனித் தன்மையோடு நூலாரங்கள் இழைப்பதிலே நாவலர் தலைப்படலானார். ஆக, துமிழின் பழைமையாகிய உதயவானிலே விழவெள்ளியென முளைத்துப் புதுமைப் பாதைக்கு வழிகாட்டிய ஓர் உரைநடையைச் சமைத்தவர், என்பதால் நாவலர் துமிழ் வசன நடைக்குத் தந்தை யாகும் பெருமைக்கு உரியவரானார்.

இவ்வேலோயில் வேறொன்றையும் இவ்விடத்தில் நாம் விளைவு கூறல் வேண்டும். நாவலர் எழுதிய நூல்கள் யாவும் சமயத்தின் அடிப்படையில் எழுந்தவை. கைவசமய விருத்திக்கு உறுதுணையாவது அவற்றை எழுதியதின் நோக்கம். மெய்கண்ட சாத்திரங்களும், தேவார திருவாசகங்களாகிய தோத்திரங்களும் துமிழிலே இருந்தாலும், கைவசமய மூல நூல்களாகிய வேத சிவாகமங்கள் வடமொழியிலேயே இருந்தன. அவற்றின் பரிபாலைகளைத் துமிழ்ப் படுத்துகையில் மூல பதத்தின் முழுமையான பொருளும் அமைய மென்று கூறல் இயலாது, ஆனவத்தை அறியாமை என்ற சொல்லாலே புலப்படுத்தல் இயல்வதன்று. இதுபோலவே மாயை, சடம், அருவம், தடத்தம், சொருபம் முதலாய பிற சொற்களும் எனலாம். இக்காரணத்தினாலேயே அவர் வடமொழிச் சொற்களைத் தம் உரை நடையிலே பெருமளவு கையாளல் நேர்ந்தது. எனினும் அக்காலத்திலே வடமொழிச் சொற்களைக் கையாண்டவர்களுள் நாவலரே குறைந்த அளவு கையாண்டுள்ளார், என்பது ஆராய்

வார்க்கு நன்கு புலனுகும். மக்களுக்கு மிக நெருங்கியவராய் அவர் வருதற்கும் இத்தெள்ளிய உரைநடையே காரணம் எனலாம். இந்த அடிப்படையிலே வைத்து நாவலரின் உரைநடையினை நோக்கும் பொழுதுதான் அவரின் வசன ஆற்றலை நாம் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளல் கூடும்.

நாவலரின் முதலாம், இரண்டாம், நான்காம் பாலபாடங்கள் தொடக்கமிலை மாணவர்க்காய் எழுதப்பட்டவை. இவற்றில், சிறு வர்க்கான கதைகள், கல்வி, செல்வம் முதலான விடயங்கள் பற்றிய கட்டுரைகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன, வசனங்களும் நீண்டவையாய் இல்லாமல், சிறுவர்களும் உள்ளகொள்ளக் கூடியனவாய் அமைந்திருப்பது பெருஞ்சிறப்பு. அவர்களின் சொற்கூட்ட அளவிற் கேற்பவே சொற்கள் கையாளப்பட்டன. அவர்களுக்குப் புதியன போல் முதலிலே தோன்றும் சொற்களும் பிரயோக முறையிலே மீட்டும் மீட்டும் சொல்லப்பட்டுப் பொருட் புலப்பாட்டை ஏற்படுத் துவனவாய் விளங்குகின்றன. உதாரணத்திற்கு நான்காம் பால பாடத்திலிருந்து ஒரு பந்தி கீழே தூய்படுகின்றது.

“அடிமையானவன், தன்னிடத்தே தன் நாயகன் ஒப்பித்த பொருளை அவன் கருத்திற்கு, அக்கருத்தின்படி செலவுசெய்தல் வேண்டுமென்றே? அந்நாயகன் கருத்துக்கு மாறுகச் சேமித்து வைத்துக்கொண்டாலும், தன்னிச்சைப்படி செலவு செய்து அழித் தாலும், அவனுலே கண்டிக்கப்படுவானன்றே? ஆன்மாக்களெல்லாம் சகல லோக நாயகராகிய கடவுளுக்கு மீளாவடிமைகள். தமக்குத் திருத்தொண்டு செய்து பிழைக்கும் பொருட்டு ஆன்மாக்களுக்கு இவ்வருமையாகிய மனித சர்வத்தைக் கொடுத்தருளினவர் அக்கடவுளே. மனிதரிடத்துள்ள பொருளெல்லாம் அவர் கொடுத்தருளிய பொருளே”

இப்பந்தியில் நாயகர் என்ற சொல் மூன்றிடத்திலே கையாளப்பட்டுள்ளது. ‘நாயகன்’ என்பதன் கருத்தைக் கணவன் என்ற கருத்திலே மட்டும் தெரிந்துள்ள ஒரு சிறுவனுக்கு. அதன் வேறொரு பொருளாகிய தலைவன் அல்லது எசுமானன் என்பதை மீட்டும் சொல்வதாலே புலப்படுத்தும் திறன் நோக்கி இன்புறத் தக்குது. முதல் வாக்கியத்தில் நாயகரைப்பற்றிய தெளிவற்ற கருத்துப் புலப் பாட்டோடு தொடங்கும் மாணவன் முன்றுவதாகிய “சர்வலோக நாயகர்” என்ற சொற்றெழுடினின் மூலம் அதன் புதுப்பொருளை மிகத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இப்

பங்கியின் மூலம் நாவலரின் உரைநடையாற்றல் மட்டுமேன்றி நல்லா சிரியத் தகைமையும் நன்கு புலனுகின்றது.

அவர் எழுதிய திருவிழையாடற் புராண வசனமும், பெரிய புராண வசனமும் நடுப்பாவ மாணவர் கற்கப் பொருத்தமானவை. சைவமற்பினையும், தமிழ் மரபினையும் நன்கு அறிந்து கொள்ளவும், மூல புராணங்களின் பத்திச்சுவையையும், இலக்கியச் சிறப்பையும் சிவவக்கவும் இவை வழி வகுக்கின்றன. பாலபாடங்களிலும் நீண்ட வசனங்களிலே, எச்சங்களால் இணைக்கப்பட்ட செறிவோடு, இறுக்க மாக இவை எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி ஒரு கருத்தினை முற்றுக்க கிரகித்து மனத்திலே பதியவைப்பதற்கு இங்கீண்ட வசனங்கள் உறுதுணையாவன. பெரியபுராண வசனத் தில், திருக்கலையாச் சிறப்பில், சிவபெருமான் திருக்கலையா மகை யிலே வீற்றிருந்தருஞும் சிறப்பைப் புலப்படுத்தும் பகுதி, இத் தகைய நீண்ட வசனச் சிறப்பிற்கு ஒரெடுத்துக் காட்டு.

பெரியபுராண துசனம், சைவ தூதரை பரிகாரம். போவி யருட்பா மறுப்பு, மித்தியாவாத நிச்சனம் முதலானவை கற்றறிந் தார்க்கென எழுதப்பட்டவை. இவற்றிலே வேத சிவாகம நுண் பொருள்கள், சைவசித்தாந்த சாத்தீர உயர் கருத்துக்கள், தேவார திருவாசக மேற்கோள்கள் என்பன மிகத் தெளிவாகவும், ஆற்ற வோடும் உண்மையொளியோடும் கையாளப்பட்டிருக்கின்றன. கண்டனங்களிலே கம்பீரமும், அறிவாற்றலும், தார்க்கரீதி கடவாமையும், அங்கத்தச்சுவையும் நன்கு புலப்படும் இடங்களும் உண்டு. பெரிய புராண துசனத்திலே பத்திச்சுவை மலின்து வீளங்குகிறது. அது விருந்து ஓர் உதாரணத்தினைக் கீழே தருகின்றோம்.

“இவ்வருமையாகிய மனிதப்பிறப்பை உண்டாக்கியது பசுபதியா கிய சிவனை வாக்கினுலே துதித்தற்கும், கைகளினுலே பூசித்தற்கும், தலையினுலே வணங்குதற்கும் செவிகளினுலே அவரது புகழைக் கேட்டற் கும். கண்களினுலே அவரது திருமேனியைத் தரிசித்தற்குமாம். மேலுல கத்துள்ள பிரமா, விட்டனு, இந்திரன் முதலியோரும், இப்புமியின் கண்ணே வந்து சிவனைப் பூசிப்பார்கள். ஆகையால் இம்மனித சரீரம் கிடைத்தற்கரியது. இச்சரீரம் உள்ள பொழுதே சிவபூசையைப் பண்ணி, மோகஷுத்தைப் பெறுதொழியிற் பின்பு மோகஷும் கிடைத்தல் அரிது, அரிது. ஆனாக்கள் தாம் நல்ல சரீரம் எடுத்தும், இவையெல் லாம் சிறிதும் ஆராயாமல் ஜையேயோ, வீணுகத் திரிந்து காலங் கழிக்கும் அறியாமை இருந்தபாடு யென்னே”

நாவலர் எழுதிய விக்கியாபனங்கள், நல்லூர்க் குந்தகவாமி கோயில் முதலான துண்டுப்பிரசுரங்கள் பொதுமக்களுக்காய் எழுதப் பட்டவை. அதே வேளையிற் சொல்ல மினைந்த விடயங்களை ஆதார பூர்வமாய்ப் பல சான்றுகள் காட்டி ஸிறுவதற்கு எழுந்தவை.

“உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின்
வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும்”

என்று பின்வந்த பாரதியார் உரைத்தற்கிசைய நாவலரின் வாக்கினிலே ஓளி ஏறி இருந்ததற்கு இவ்வசன பகுதிகள் தக்க உதாரணங்களாகும். வசன அலங்காரத்திற்காகச் சொல்ல வேண்டியவற்றைச் சுருக்காதும், தேவையற்ற வருணணைகளை இடைச் சொருகலாயாக்காதும் உண்மைகளை மறைக்காதும் வெளிப் படுத்தும் சிறப்பினை இப்பகுதிகளிலே விரிவாகக் காணலாம்.

ஓர் உதாரணம் காட்டுவோம்.

“தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்களிலும், இங்கிலீஸ் பள்ளிக்கூடங்களிலும் படிக்கப் புகுந்த பற்பல மாணுகர்கள் இராத்திரியிலே திருவிழா, திருவிழா என்றேழிச் சனக்கூட்டத்திலே நெருக்குண்டு தள்ளுண்டு அடியுண்டு நுழைந்து தாசிக்குடைய நாட்டிய கீதங்களைப் பார்த்தும் கேட்டும் கெட்ட வார்த்தைகளும் கெட்ட செய்கைகளும் பழகிக் கொண்டதும், அவர்கள் இராப்பாடும் இழந்து இருபது இருபத்தைந்து நாழிகைவரையும் ஸ்த்திரையும் இழந்து மற்றை நாட்பள்ளிக் கூடங்களிலே தூங்கி விழுந்து கல்வியை இழந்து, அவர்கள் வீட்டு வேலை, தோட்ட வேலை, வயல் வேலைகளும் பழகாது படிக்கி திரும், படிக்கிறோம் என்று எத்தனையோவருடம் புத்தகம் தூக்கிக்கொண்டு வித்தியாத்தறையை இறுத்துக்கொண்டு பெரு முயற்சியுடையவர்கள் போல ஒடித்திரிந்து கல்வித் தேர்ச்சி பெருது திரும்பியதும். அவர்கள் உத்தியோகம், உத்தியோகம் என்று கேட்டபொழுதெல்லாம் ஒரு வசனங்களும் பிழையறத் தொகேக்கத் தங்களால் இயலாமையினாலே பிறரிடத்தே பல முறை அலைந்து திரிந்து விண்ணப்பம் எழுதுவித்துக்கொண்டு கச்சேரி கோட்டுக்களுக்கு ஒடியும் உத்தியோகம் கிடையாமையினால் ஒரு பிழைப்பும் இன்றி நடைப்பினங்களாய்த் தீரிவதும் அவர்கள் “வேலையில்லாதவர்களுக்குப் பிசாசுவேலை கொடுக்கும்” என்றபடி கையொப்பமில்லாக் கடிதங்களொழுதித் தபாற் பெட்டியிலே போட்டுக்கொண்டும் வசைப்பத்திரங்கள் எழுதி எழுதி ஒட்டுக் கொண்டும் கைதடியிலே திருவிழா, வேலக்கையிலே திருவிழா, சுதுமலையிலே திருவிழா, முத்தாயினூர் கோயிலிலே திருவிழா, இனுவிலிலே திருவிழா, நயினர்த்திலே திருவிழா, வேலம்பராயிலே திருவிழா, மாதகவிலே திருவிழா, புன்னுலையிலே திருவிழா,

துன்னுலையிலே திருவிழா, மருதழியிலே திருவிழா என்று சொல்லிக் கஞ்சா வேகியம் உட்கொண்டு தாசிகளுடைய வண்டிகளுக்குப் பின் குல் ஒடிக்கொண்டும், சேணிய தெருவிலே இரணிய நாடகம், கல்வியங்காட்டிலே அரிச்சந்திர விலாசம், கந்தர்மடத்தழியிலே தமயந்தி விலாசம், நெல்லியடியிலே எதோ ஒரு கூத்து, பறங்கித் தெருவிலே ஏரோது நாடகம், சங்குவேவீயிலே இராமநாடகம், மாளிப்பாயிலே தருமபுத்திர நாடகம் என்று கேட்ட கேட்ட உடனே கஞ்சா, வேகியம் தின்று வீராவேசத்தோடு ஈட்டி, வளைதழி, கருங்காலித்தன்டு கைப்பற்றி நடந்து நித்திரை விழித்து உலைந்துகொண்டும், நாடோடி களாய்த் திரிந்து கெவேது திருவிழாக்களாலே விளங்க பிரயோசனங்களான்றே?"

ஒருவரின் ஆணுமையும், தனித்தன்மையும், அறிவாற்றலும் அவரின் உரைநடைமூலம் வெளிப்பட்டுத்தம்மைப் புலப்படுத்துகின்றன என்பது உண்மையானால், அவ்வண்மைக்கு இலக்கியங்களாக நாவலரின் உரைநடைநால்கள் விளங்குகின்றன என்று தயங்காது கூற வாம். அவர்தம் உரைநடைச் சிறப்புப் பற்றி ஆராய்ந்து 1933-ஆம் ஆண்டில் இரு நால்கள் வெளியாயின. 'நாவலர் வசன நடை' என்ற நால், கொழும்பு விவேகாநந்த வித்தியாலயத்து ஆசிரியரா யிருந்த பிரம்மநீ சோ. இராமகவாமிச்சுமா அவர்கள் எழுதியது. 'நாவலர் தடைப்பாங்கு' என்ற நால் வேலைன கிழார் திரு. சி. சரவணனார் எழுதியது. இரண்டும் மிகச்சிறிய நால்கள். அக்கால நிலைக்கேற்ப இவை 'நயங்காண்டல்' முறையிலே எழுதப்பட்டுள்ளன வேயன்றித், திறஞ்சிய வகையிலே நாவலர் உரைநடைச் சிறப்பை ஆராய்ந்து மதிப்பீடு செய்யவில்லை. எனினும் இவ்விரண்டும் இவ்வகையில் முன்னேழுகள் என்பதை மறுத்தல் இயலாது. நாவலரின் உரைநடை நால்களை இன்றைய இலக்கிய ஆய்வு முறையிலே ஆராய்ந்து அவற்றின் இடத்தினைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்கு எடுத்துக் காட்ட வேண்டியது, தமிழ்த்திறநுய்வறிஞர்களின் இன்ற யமையாக் கடனுகும்.

ஆதாரநால்கள்

1. ஆறுமுக நாவலர் பிரபந்தத் தீரட்டு.
2. பெரிய புராணம் என வழங்குகின்ற திருத்தொண்டர் புராணம் (நாவலர் தூசனம் எழுதி வெளியிட்ட பதிப்பு)
3. நாவலரின் நாலாம் பாலபாடம்.

மொழியியலார் இருவர் — 1

கோல்ட்வெல் ஜயர் (1814—1891)

சென்ற நூற்றுண்டின் நடுப்பகுதிவரை தமிழின் தொன்மையை யும், இனிமையையும் பேசிக்கொண்டே காலத்தைக் கழித்த தமிழறி ஞர் பல்லாவர். இவர்கள், தங்கூற்றுக்களுக்குப் பூராதனைக் கதை களையும், பழம் பாட்டுக்களையும் இறையனார் களவியலுரையையும் சான்றுகளாய்க் கொண்டனரேயன் றித் தமிழை அதற்கிணமான மொழிகளோடு ஒப்பிட்டாராய்ந்து உண்மை கண்டவர் அல்லர். அவ்வாறு ஒப்பிட்ட சந்தர்ப்பங்களிலும் அவ்வொப்பீடு வடமொழியாகிய சங்கத்தோடு மட்டுமே நிகழ்ந்தது. இவ்வொப்பீட்டாராய்ச்சியின் ஒரு சிலையிலே, வடமொழியே தமிழிற்கு மூல மொழியென்று வாய்க்காசாது உரைத்தவரையும் வரலாறு கண்டிருக்கிறது.

இங்கிலையில் மொழியியலின் அடிப்படையில் இலக்கண அமைவையும், மொழிகள் தம் இனங்களோடு தொடர்புறும் வகையையும் அவற்றின் ஒற்று மை வேற்றுமைகளையும் விஞ்ஞானித்தியாக ஆராய்ந்து உண்மை காணும் போக்கு ஜரோப்பியராலேயே எம் மிடையே புகுத்தப்படுகின்றது. இத்துறையிலே முதல் வித்திட்ட பெருமை அதிவணக்கத்திற்குரிய கோல்ட்வெல் ஜயரவர்களுக்கே உண்டு. 1856ஆம் ஆண்டிலே அவர் எழுதி வெளியிட்ட ‘தீராவிட, அல்லது தென்னிந்திய மொழிக்குடும்பத்தின் ஒப்பிலக்கணம்’ (A Comparative Grammar of the Dravidian or South Indian Family of Languages) என்ற நூல், அதுவரை சிலவிவந்த பல அறியாமைகளைப் போக்கித் தமிழ் மொழி பற்றிய பல உண்மைகளை வெளிப்படுத்திற்று. இவ்வகையில், கோல்ட்வெல் ஜயரின் தொண்டு, தமிழ் மக்களால் என்றும் நன்றியோடு சிலைவுக்காரரே வேண்டிய ஒன்றாகும்.

“தீராவிட, அல்லது [ ] தென்னிந்திய மொழிக் குடும்பத்தின் ஒப்பிலக்கணம்” எழுதுவதற்குத் தாம் கைக்கொண்ட முறையினை அவர், நூலின் முகவரையிலே பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“தீராவிட மொழிகளை மேலும் அதிக ஒழுங்காகவும், விஞ்ஞான ரீதியாகவும் கற்பதற்கு, அங்மொழிகள் பிறமொழிகளோடு கொண்டுள்ள தொடர்பினை ஆராய்வதை விடுத்து, அவை, தம்முள் ஒன்றேடொன்று கொண்டுள்ள ஒற்றுமைகளை அவற்றின் இலக்கணங்களை ஒப்பிடுதல் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம் என்பதே, இந்நால் முழுவதும் நான் கைக்கொண்ட முதன்மையான இலக்காகும். இம் முதன்மை இலக்கினை எவ்விடத்தும் கைவிடாத அதேவேளையில் சந்தர்ப்பமேற்படுங் காலத்து, விதிகள், உருவங்கள், வேர்ச்சொற் கள் என்பவற்றுல் பிற மொழிகளோடோ, பிற மொழிக் குடும்பங்களோடோ எவ்வாற்றிரும் ஒற்றுமையுடையனவாய்த் தீராவிட மொழிக் குடும்பத்திலே காணப்படுவனவற்றையும் கவனிப்பது விரும்பத்தக்கது, எனக்கொண்டேன். இவ்வாறு கொள்வதால் தீராவிட மொழிக்குடும்பத்திற்கும், பிற மொழிகளுக்குமிடையேயுள்ள உறவு முறைப் பிரச்சினைகளுக்கும் தீர்வு காணலாம்.” (Author's Preface—A Comparative Grammar of Dravidian Languages - Pix)

இவ்விலக்கிலை முன்வைத்துக் கோல்ட் வெல் ஜெயர் ஆராய்ந்த பொழுது தீராவிட மொழிக் குடும்பம், இந்து — ஜோப்பிய மொழிக் குடும்பத்திற்கும், தூரானியன் அல்லது சிதியன் மொழிக்குடும்பத்திற்குமிடையே ஒரு தனித்தன்மையோடு இலங்குவதையும், அவற்றுள்ளும் தூரானியன் அல்லது சிதியன் குடும்பத்தோடு கூடிய தொடர்புகொண்டு மினிரவதையுங் கண்டார். முன்னதாகிய இந்து - ஜோப்பிய மொழிக்குடும்பத்தினின்றும் வேறுபட்ட தனித்தன்மைகளைத் தீராவிட மொழிக்குடும்பம் பெற்றிலங்குவதும் அவர்க்குத் தெற்றெனப் புலப்பட்டது. இம்முடிவு சாதாரணமானதன்று. இந்து - ஜோப்பிய மொழிக்குடும்பத்தில் முக்கிய இடம் பெறுஞ் சங்கத்தினின்றும் தீராவிட மொழிக்குடும்பம் வேறுன தனித்தன்மை பெற்றது, என்ற பேருண்மை, இதனாற் பெறப்பட்டது. தூரானிய - சிதிய மொழிக்குடும்பத்தோடு இதற்கு அமைந்துள்ள வியக்கத்தக்க ஒற்றுமை தீராவிட இனத்தோற்றுத்தின் மூலத்தினை ஆராய்வதற்கு மேலும் ஆதாரங்களை வழங்குவதாயிற்று.

நிற்க, மூலச்சொற்கள், இலக்கண அமைவு, பிரயோகம் முதலியவற்றுல் ஒற்றுமை பூண்ட தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு

கன்னடம், துளு, குடகு அல்லது கூர்க் முதலான திருந்திய மொழிகளையும், துட, கோட, கொன்ட (Kond) கூ, ஒறையன், ராஜ்மகால், முதலாம் தீருந்தா மொழிகளையும் ‘திராவிட மொழிக் குடும்பம்’ என்ற பொதுச்சொல் ஒன்றினுலே கோல்ட்வெல் ஜயர் வழங்குகின்றார். திராவிடம் என்ற சொல்லின் வரலாறு மிகவும் சுவையானது. தெலுங்கு, தமிழ் என்னும் இருமொழிகளையோ அல்லது தெலுங்கு - தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் வழங்கிய மொழிகளையோ குறிப் பதற்குக் கி.பி. ஏழாம் நூற்றூண்டிலே வாழ்ந்த குமாரிஸப்ட்டர், “ஆந்திரதீராவிட பாலா” என்ற சொற்றெடுகிளை வழங்கினார். வடமொழியிலே தீராவிடம் பற்றிக் குறிக்கப்படும் பழைய சொற்றெடுகளுள் இதுவும் ஒன்று. கோல்ட்வெல் ஜயரின் கருத்துப்படி, இச்சொற்றெடுப் பெளிவற்றதாயினும், பிழைப்பதத் தெரியப்பட்டது எனலாகாது. கன்னடம் தெலுங்கிலும் மலையாளம், தமிழிலும் உள்ளடக்கப்பட்டன எனலாம். கன்னடமும் மலையாளமும் தமக்கென வெவ்வேறு வரிவடிவங்களைக் கொண்டிருந்தாலும், அக்காலத்தில் முறையே தெலுங்கோடும், தமிழோடும் இணைந்த பொது மொழிகளாகவே இருந்திருக்கலாம்.

தீராவிடமென்ற சொல் சில காலங்களிலே தமிழை மட்டுமே குறிக்கப் பயன்பட்டதாயும், இக்காலத்திற்கூட அவ்வாறு சில வேளைகளிற் பயன்படுத்தப்படுவதாயும் கூறும் கோல்ட்வெல் ஜயர், தமிழைப் பொறுத்தவரையிலே தென்னிந்திய மொழிக் குடும்பத்தினை அழைப்பதற்கான தனிப்பெரும் பொதுச்சொல்லாகத் ‘தீராவிடம்’ என்ற சொல்லே அமைந்திருப்பதால், அச்சொல்களைத் தெரிந்ததாகக் குறிப்பிடுவது கருத்தக்கது.

கோல்ட்வெல் ஜயர் கையாண்ட இச்சொல் ஓர் அரசியல் இயக்கத்தின் தோற்றத்திற்கே வழிவகுத்தது என்பதையும், அந்த இயக்கம் தமிழகத்திலே தமிழுணர்ச்சியையும், தீராவிட இன உணர்ச்சியையும் பெருங்களனாய் வளர்த்துவிட்டது என்பதையும் நாம் அறிவோம். அஃ.து எவ்வாறுயினும், ‘தீராவிட மொழிக்குடும்பம்’ என்ற சொற்றெடுப் பெளிவுவரை மொழியியலாளரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுக் கைக்கொள்ளப் படுமொன்றுக்கே விளங்கி வருகிறது. தீராவிடமென்ற சொல் தமிழின் திரிபு என்ற வாதமும், (தமிழ், தமிளம், திரமிளம், தீராவிடம், தீரவிடம், தீராவிடம்) வடமொழியின் திரிபு என்ற வாதமும் (தீராவிடம், தீரவிடம், தீரமிளம், தமிழம், தமிழ்) இராவ்பகதூர் சி. கை. தாமோதாம்பிள்ளை அவர்களின் காலத்திலேயே வரியிழந்து போய்ன. எனினும், கோல்ட்வெல் ஜயரின்

தீராவிடமொழிக் குடும்ப உணர்ச்சியானது, அரசியல்வாதிகளையும் தமிழ் அறிஞர்களையும், தமிழ் நூலாசிரியர்களையும் கவர்ந்து வந்த மைக்குச் சான்றுகள் பல உள். மனோன்மணீயம் என்ற நாடக நூலையாத்த பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை தமிழ்த் தெய்வ வணக்கமாகக் கூறும் பின்வரும் பாடல்கள் இக்கருத்தினை வலியுறுத்துவனவாகும்.

“நீராங் கடலுடுத்த நிலமடந்தைக் கெழிலொழுகும்
பேராரும் வதனையெந்த தீகற்பதை கண்டமதீல்
தக்கசிறு பிரைநுதலுந் தரித்த தறுந் தீலகமுமே
தக்கணறு மதிற்சிறந்த தீரவிடநற் றிருநாடும்
அத்திலக வாசனைபோல் அனைத்துலகு மின்பழுற
எத்திசையும் புகற்மணக்க இருந்தபெருங் தமிழனங்கே.

பல்லுயீரும் பலவுலகும் படைத்தளித்துத் துடைக்கிறுமேர்
எல்லூயறு பரம்பொருள்முன் இருந்தபடி யீருப்பதுபோல்
கள்ளடமுங் களிதெலுங்குங் கவின்மலையா எழுந்துஞுவும்
உன்றுதாத் துத்தெலுங்கே ஒன்றுபல வாயிடினும்
ஆரியம்போல் உலகவழக் கழிந்தொழிந்து சிதையாவன்
சீரிளமைத் தீற்மியைந்து செயன்மறந்து வாழ்த்துதுமே.”

கோல்ட்வெல் ஜயரின் நூல் மிக விஸிவான் து- அதன் பொருளாடக்கம் மாத்தீரம் 24 பக்கங்கள்வரை செல்கின்றது. சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், தென்னிந்திய மொழிக் குடும்பத்தின் தனித்தனி வரலாறு, அவற்றின் இலக்கண அமைவுகளிலே காணப்படும் ஒருமைப்பாடு, இந்து - ஜோப்பிய மொழிகளுக்கும், இவற்றிற்கு மிடையே காணத்தகும் அடிப்படை வேற்றுமைகள், தூராளிய - சிதிய மொழித்தொடர்புகள் என்பவற்றைப்பற்றிய விரிவான ஆராய்ச்சி நூல் என்று தீராவிட மொழிக்குடும்பத்தின் ஒப்பிலக் கணத்தைக் குறிப்பிடலாம். “பலவாகிய தீராவிட மொழிகளின் இலக்கணவிதிகளையும், உருவங்களையும் ஒப்பிட்டாராய்வுதன்மூலம் அவற்றின் ஆரம்பப்பண்புகளையும் தனித் தன்மைகளையும் பற்றிய முழுமையான அறிவைப் பெறலாம் என்ற நம்பிக்கையே, இந்நூல் எழுதற்கான காரணம்,” எனக் கோல்ட்வெல் ஜயர் வரையறை செய்துகொள்வதும் எண்டு நோக்கத்தக்கது. (Introduction-Dravidian Comparative Grammar — P. 1) இந்நோக்கினை நிறைவேற்ற மொழியியல், வரலாறு, ஆராய்ச்சி நூல்களாகவும் ‘ஆய்வுப் பத்திரிகைகளாகவும் எண்பது வரை அவராலே படித்து ஓப்பு நோக்கி ஆராய்ப்பட்டுள்ளன.

தீராவிட மொழிக்குடும்பத்தின் சொல்லமைப்பு, ஓசை என்ப வற்றுல் ஒற்றுமை பூண்டவை, என அவர் எடுத்துக்காட்டும் ஒரு சொல்லினை உதாரணமாக ஈண்டு நோக்குவோம்.

தமிழில் ஒன்று என்ற எண்ணுப்பெயர், மலையாளத்தில் ஒன்ரு எனவும் ஒரு, ஓர் என்பன மாற்றுமின்றி ஒரு, ஓர் எனவும் வழங்கும். தெலுங்கில் இம்மூன்றும் முறையே ஒகடி, ஒண்டு, ஒக என வழங்கும். கன்னடத்தில் ஒண்டு, ஓர், என வழங்கும். துருவில் ஒண்ஜி, ஓர் என வழங்கும். இதைப்போலவே இரண்டு முதலாகப் பத்துவரையுள்ள எண்ணுப் பெயர்களிலே தெலுங்குமொழியில் ஓரளவு வேறுபட்டும், மற்றைய மூன்று மொழிகளிலும் பெரும் பாலும் ஒத்த ஓசை, சொல்லமைப்போடும் சொற்கள் வருகின்றன. தமிழ் நூறு தெலுங்கிலும் மலையாளத்திலும் கன்னடத்திலும் நூரு எனவரும்; துருவில் நூடு எனவரும்.

அடுத்து இந்து ஜோப்பிய மொழிகளை ஒப்பிடுகையில் ஏறக் குறைய எல்லாச் சொற்களுமே தமிழிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டன வாய் உள்ளன எனக் கோல்ட்வெல் ஜீயர் சான்றுகள் காட்டுவார்.

ஆங்கிலத்தில், Father என்ற சொல் சங்கதத்தில் பித்ரு எனவும், தமிழில் அப்பா (அப்பன்) எனவும் வருகிறது. Mother வட மொழியில் மாத்ரு எனவும், தமிழில் தாய் எனவும் வருகின்றது. இவ்வாறு பெயரும், வினியுமாக வெவ்வேறுகிய அறுபது சொற்கள் ஒரு பட்டியலாகத் தரப்பட்டுள்ளன. அவ்வளவும், தமிழினின்றும் பல வகையிலும் வேறுபட்ட ஓசை, சொல்லமைதி கொண்டன வாய் விளங்குகின்றன.

அட்லாய் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த துருக்கியரின் பழைய மொழி யிற் கையாளப்பட்ட சொற்களென்று சீனரால் எடுத்துக் காட்டப் பட்டுள்ளன, அச்சாதியினரின் மொழிக்குப் புதுமையான மூன்று சொற்களைத் தந்து, அவற்றுள் இரண்டு சொற்களாவது தீராவிடச் சொற்கள் என்பது உறுதியெனக் காட்டும் கோல்ட்வெல் ஜீயர் அவற்றின் நவீன பிரயோகத்தினையும் தந்துள்ளார்-

தமிழ்	அட்லாய் பிரதேசத் துருக்கிமொழி நவீன துருக்கம்
கரு (கருமையான)	கொரோ
சிழு (முதிர்ந்த)	கொரி
கோன் (அசன்)	கான்

துருக்கிய மொழி சிதியன் குடும்பத்தைச் சேர்ந்ததாலவால், அதற்கும், தமிழற்கும் உள்ள ஒற்றுமையினை அவர் காட்டுவதற்கு இச்சான்றினை ஈண்டுக் குறித்திருக்கின்றார். இவ்வாறே தீராவிட

மொழிக்குடும்பத்தினிடையே காணப்படும் இலக்கண அமைப்பொற்று கையும், இந்து - ஜோப்பிய மொழிக் குடும்பத்திற்கும் - சிறப்பாகச் சங்கத்திற்கும், தீராவிட மொழிக்குடும்பத்திற்குமுள்ள இலக்கண வேறுபாடுகளும் அவரால் விரிவாகத் தரப்பட்டுள்ளன. சுருக்கமான இக் கட்டுரையில் விரிவாக்கி அவற்றை எடுத்துக் காட்டாது விடுகின்றோம்.

கோல்ட்வெல் ஜெயர் தம் சமயத்தொண்டுகளிடையே முப்பத்தேழு ஆண்டுகள் தமிழைக் கற்பதிலே செலவழித்திருக்கின்றன. இக்காரணத்தால் அம்மொழியிலே ஆராக் காதலும், ஆழ்ந்த புலமையும் அவருக்கேற்பட்டன. அவர் தமிழின் சிறப்புப்பற்றிக் கூறுவன பின்வருமாறு:-

“தீராவிட மொழிகளுள்ளே பழைமையான பண்பட்ட மொழி யாக விளங்குங் தமிழானது, பெருமளவு இலக்கியக் கருவுலங்களையும், சங்கேதத்திற்கு இடமற்ற மிக்க வளமான புராதன சொல் வடிவை வேறுபாடுகள் பலவற்றையும் கொண்டு விளங்குவதால் அது தனக் குரித்தாகிய முதலிடத்தை வகிக்கின்றது.” (Ibid. Introduction P-6)

இவ்வாறு தமது வாழ்வின் பெரும் பகுதியைத் தமிழக்கும், தீராவிட மொழிக்குடும்ப வூப்பிலக்கண ஆராய்விற்கும் செலவு செய்து பயன்மிகு நூல் ஒன்றை ஆக்கியளித்தாராயினும், கோல்ட்வெல் ஜெயர் தம் நூலிலே குற்றங்களே இல்லாதிருக்கும் என்று பெருமை பாராட்டிக்கொள்ளவில்லை. இத்துறையிலே மேலும் ஆராய்ச்சி நிகழ்த் துப்பட்டுப் புதிய உண்மைகள் பல வெளியிடப்படல்வேண்டும் என்பது, அவரின் பெரு விருப்பாய் இருந்து வந்தது. 1875ஆம் ஆண்டிலே இரண்டாம் புதிப்பாய் வெளிவந்த தம் நூலிலே அவர் கூறுவன எம் சிந்தனையைத் தூண்டுவனவாய் உள்ளன. அவர் கூறுகிறார். “ஷ்வெலாரு மாவட்டத்தையும் சேர்ந்த அவ்வம் மொழி வல்லார், ஜோப்பிய அறிஞர்கள் கைக்கொள்ளும் மொழி ஆராய்ச்சி புதைபொருளாராய்ச்சிச் சீர்மையைப் பின்பற்றித் தாழும் மொழி ஆராய்ச்சியையும், புதைபொருள் ஆராய்ச்சியையும் தத்தம் மாவட்டங்களிலே நிகழ்த்துவார்களாயின், தீர்வுகாண முடியாதவையாய் இன்று உள்ள பல கேள்விகளுக்கும், பிரச்சினைகளுக்கும் தீர்வு கிட்டும் என்பதோடு, பாலையாய்க் கிடக்கும் இன்றைய சிக்கல்கள் பலவும் நிங்கிப் பயன்தரு கனிகள் ஈனும்”. (Ibid. Introduction P - 3)

1814ஆம் ஆண்டு அயர்லாந்திலே பிறந்து கிளாஸ்கோ கல்லூரி யிலே கல்விபயின்று, இலண்டன் மினனாரிச் சங்கத்திலே சமய ஊழியராய்ப் பயிற்சி பெற்று 1838இல் தமிழகம் வந்த அதி. வணக்கத்திற்குரிய கோல்ட்வெல் ஜெயர்கள், 1891ஆம் ஆண்டில், தமது

77ஆம் வயதிலே இவ்வுக வாழ்வை நீத்தார். அவர் பாண்டிய நாட்டுப் பழுப்பெரும் நகராகிய திருநெல்வேலியில் மேற்றிராணியா ராய் (Bishop) அமர்ந்திருந்து ஜம்பதாண்டுகள் சமய ஊழியம் புரிந்தார். அவரின் வாழ்நாளிலே பதினேராண்டுகள் விவிலிய வேத மொழிபெயர்ப்பைத் தமிழிலே திருத்தி அமைப்பதிலும், மேலும் ஓராண்டு பொதுப் பிரார்த்தனை (Common Prayer) நூலைத் திருத் தியமைப்பதிலும் செலவழிந்தன. இத்தகைய கடினமான உழைப் புக்களிடையே பாரிய மொழியாராய்ச்சிப் பணியையும் சிக்குத்தினு ரெனின் ஜோப்பியரின் உழைப்புத்திற்கணக்கண்டு நாம் பிரமிப் படையவேண்டிய சிலையிலேயே இருக்கின்றோம். பொதுவாகத் திராவிட மொழிகளைப்பற்றியும், சிறப்பாகத் தமிழ்மொழியைப் பற்றியும் அவர் நடாத்திய ஆராய்ச்சி, காலத்தின் எல்ததால் மறைந்துபோக முடியாததொன்றாகும். தமிழ் மக்கள் அனைவரும் அவருக்கு நீங்காகக் கடனுடையவர்கள் என்பதும் மறுக்கொண்டு உண்மையாகும்.

அவர் கிறிஸ்தவ சமய வளர்ச்சியின் பொருட்டும், பிரசாரத்தின் பொருட்டும், தமிழிலே சில நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். 1858இல் ஆண்டிலே “நந்தகருணை மாலை” என்ற நூலும் 1871இல் “தாமரைத்தடாகம்” என்ற நூலும் வெளிவந்தன. “நந்தகருணை” என்ற பெயரிலே கோல்ட் வெல் ஜூர் இரு கட்டுரைகளும் எழுதியுள்ளார் என அறிகின்றோம். அவை என்றி பவர் அவர்களால் 1841இல் வெளியிடப்பட்ட “தேவ அகராதி” என்னும் நூலிலே சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வாரூபியின் தமிழ் உரை நடை வளர்ச்சிக்கும் அவர் உதவியுள்ளார் என்று கொள்ளல்வேண்டும். அவரின் உரை நடைக்கு எடுத்துக்காட்டுப் பின்வருமாறு:-

ஆயத்த செபங்

“சகல ஞானத்தையும் ஈகிறவரே, என் இருதயத்தை எப்படிஆராய்ந்தாலும், உமது விருந்திற்கு என்னை எப்படி எத்தனப் படுத் திறலும், உ.ம் முடைய உதவியும், ஆசீர்வாதமும் இல்லாமல் என் முயற்சிகளைல்லாம் விருதாவாகப் போகும். நீரே என் கண்களைத் திறந்து என் இருதயத்தை இளகச் செய்யாவிட்டால், என் பாவங்களை நான் அறிந்து கொள்வதெப்படி? நீரே விசவாசம் தராவிட்டால், நான் கிறிஸ்து இராட்சகரின் கிருபையைச் சார்ந்து அவர் மேலேயே முழு நம்பிக்கையை வைப்பதெப்படி? நீரே உம்முடைய ஆவியினால் என்னைச் சுத்திகரியாவிட்டால், அசுத்தமும், தீவினையும் என்னில் நிலைக்கும். ஆகையால் எம் தேவனே! உம்மிடத்தில் வருகிறேன். நீரே என் இருதயத்தை எனக்குக் காண்பித்து உமது பந்தியைச் சேருவதற்கேற்ற குணங்களையும், ஆயத்தத்தையும் எனக்குக்

கொடும். தேவேகிற நான் கண்டதையச் செய்யும். தட்டுகிற எனக்கு வாசலைத் திறந்தருளும். ஆமென்”.

ஜோப்பிய குருமார் எமது தமிழகத்திற்கு வந்து எம்மைத் தம் மதத்திற்குக் கவர்ந்திருக்க முயன்றார்கள். ஆனாலும் செந்தமிழ்த் தாயோ அவர்களையெல்லாம் தன்பால் ஈர்த்துத் தனக்குத் தொண்டு செய்திட வைத்தாள். இவ்வாறு கவரப் பட்டோருள் வீரமாழிவர், போப் ஜயர், கோல்ட் வெல் ஜயர் ஆகியோர் தலையாய்வர்கள். வீரமாழிவர் தேவோவணி என்ற காவியத்தையும், சதுரகாதியையும், அவிவேக பூரணகுரு கதையையும் யாத்தளித்தார். போப் ஜயர் துநவாசகத்தையும், புறானாற்றுப் பாடல்கள் சிலவற்றையும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார். கோல்ட் வெல் ஜயர் தீரவிட மொழிக் குடும்பத்தின் லப்டில்க்கண்ணத்தை ஆக்கித் தந்தார். ஜோப்பிய அரசுகளின் ஆதிக்கச் சின்னங்கள் சிறிது சிறிதாக எம்மை விட்டு நீங்கிச் சென்றிரும், அவர்களின் அரும்பணிச் சின்னங்கள் எம்மை விட்டு என்றும் நீங்கா என்பதற்கு இப்பெரியார்களின் நூல்களே தக்க சான்றுகளாகும். இவற்றுள்ளஞ் கோல்ட் வெல் ஜயரின் நூலானது, காலத்தின் தேவையையும், மொழியின் தேவையையும் உணர்ந்து செய்யப்பட்டதாகும். அதனால் நாம் அடைந்த பயன் ஞாலத்தின் மாணப்பெரிதென்பதால் அவரை என்றும் விணவு கூருதல் தமிழராம் எமக்கு மிக அவசியமாகின்றது. அவர் விட்டுச் சென்ற பணியினை அவரின் விருப்பப்படி தொடர்ந்து செய்வது, தமிழ் வல்லாரின் அவசிய கடனாகும்.

ஆதார நூல்கள்

1. A Comparative Grammar of the Dravidian or South Indian Family of Languages
By the Rt. Rev. Robert Caldwell D. D., LL. D
Third Edition Revised by the Rev. J. L. Wyat M. A. & T. Ramakrishnapillai B. A
  2. கிறித்தவமும் — ஆசிரியர். மயிலை. சீனி, வேங்கட சாமி அவர்கள்.
  3. மனேன்மணீஸம் — பேராசிரியர் பெ. சுந்தரம்பிள்ளை.
  4. ஓப்பியல் இலக்கியம் — கலாநிதி க. கைலாசபதி
  5. தமிழ்ச்சுடர் மணிகள் — எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை
  6. இலக்கணச் சிந்தனைகள் - .. ..

மொழியிலார் இருவர் – 2

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் (1875 – 1947)

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் எம்மைப் பிரிந்து இருபத்தெந்தாண்டுகள் ஆகின்றன. அவர், தமிழ்மொழிக்காற்றிய தொண்டுகளையும் யாழ்ப்பானத்தின் வரலாற்றுத் துறையிலே நிகழ்த்திய ஆராய்ச்சி களையும் விளைவுகளுமுகமாக 1969ஆம் ஆண்டு ஒகஸ்ட் மாதம் முப்பதாங்கேதியன்று, அவரின் 94ஆவது பிறந்து தினத்தை நாசரக நாடகாலயம், யாழ்ப்பானத்திலே மிகவும் அடக்கமான முறையிலே கொண்டாடியது.

கத்தோலிக்க மதத்தைச் சேர்ந்து குருத்துவ அபிடேகம் பெற்று அம்மதவளர்ச்சிக்காய்த் தொண்டாற்றிய கவாமியின் பிள்ளைத் திருநாமம் வைத்தியின்கம் என்பது. இவர் மானிப்பாயிலே, இராசாங்கர் சுவாமியாதபிள்ளைக்கும், தங்கமுத்தம்மையாகுக்கும் புதலவராய் 1875ஆம் ஆண்டு, ஒகஸ்ட் மாதம் 30ஆங் தேதி பிறந்தார். இளவயதிலேயே தந்தையார் இறந்துவிட இவரின் தாயார், கத்தோவிக்க மதத்தைச் சார்ந்து மறுமண்ணமும் புரிந்து கொண்டார். தாயின் வழியிலே தனியனும் கத்தோவிக்கராகி, பின் கத்தோவிக்க மத குருவுமானார். குருத்துவப் பயிற்சி விலையத்திற் சேருமுன்பு அவர் சில காலம் ஒரு தோட்டத்திலே கணக்காளராயும், பின்னர் இலங்கைப் புகையிரத்தினைக்களத்திலே எழுது விளைஞராகவும் கடமையாற்றினார்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் சம்பத்திரிகீயார் கல்லூரியிலே சில ஆண்டுகள் கலவி பயின்றார். அதனேடு அவரது கலவிப் பயிற்சி முற்றுப்பெற்றது. ஆனால் அவர் தமது சொந்த முயற்சியினுலே தமிழ் ஆங்கிலம், லத்தீன், சங்கதம், ஜேர்மன், பிரெஞ்சு, திராவிடக்குடும்ப மொழிகளாகிய தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், துளு கொண்ட, கூர்க், முதலியவை, பண்டை ஆங்கிலம், கிரேக்கம் ஆகிய மொழிகளைக் கற்றுப் பன்மொழிப்புலவராய் விளங்கினார்.

கூரிய விவேகமும் சிறந்த நினைவாற்றலும், அயரா உழைப்பும் இவருக்குக் கருவிலேயே அமைந்த கொடைகள் எனலாம்.

சுவாமி அவர்களது வாழ்நாளின் பெரும் பகுதி கத்தோலிக்க மதப் பணிகளிலேயே கழிந்தது. யாழ்ப்பாணத்திலே தாழ்வற்று, வறுமை மிஞ்சி விடுதலை தவறிக் கொட்டுப் பாழ்ப்பட்டு நின்ற சிறு பான்மைத் தமிழ் மக்களைக் கத்தோலிக்கராய் மாற்றி அவர்களுக்கு வாழ்வளிப்பதையே குறிக்கொள்ளயக் கொண்டு பல எதிர்ப்புக்க கூடியும், இன்னங்களையும் தாங்கி அரிய சமயப் பணியை அவர் ஆற்றிவந்தார். கத்தோலிக்க சமூகத்திடையேயும், குருமாரிடையேயும் அவரின் தருக்கப் பிரசங்கங்கள் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன.

சமயப் பிரசாரத்திற்கென அவரால் நாலு பக்க அளவிலிருந்து நாற்பது பக்கங்கள் வரை உள்ள பதினெடு சிறு நூல்கள் தமிழிலே எழுதப்பட்டன. குருவில்லா வித்தை, பாவத்தைத் தீராத் தீர்த்தம், எல்லோருக்கும் பொது வழி என்பன அவற்றுட் சில. இவை மாத்திரம் அன்றி, The Capital lies, An Important Duty முதலாகப் பதினெடு ஆங்கிலச் சிறு நூல்களையும் அவர் இயற்றியுள்ளார். இவற்றேடு ஆண்டவர் சரித்திரம், கிறிஸ்துநாதர் ஆராய்ச்சிக் கோவை, கத்தோலிக்க திருச்சபையும் அதன் போதகங்களும், முதலான மொழி பெயர்ப்பு நூல்களும் இவராலே செய்யப்பட்டன. கத்தோலிக்க திருச்சபையின் வரலாற்றினை (யாழ்ப்பாணக் கத்தோலிக்க திருச்சபை வரலாறு) எழுதுவதிலும் அவர் ஈடுபட்டு உழைத்தாரெனத் தெரிய வருகின்றது. முதன் முதல் கத்தோலிக்க தேவாலயங்களிலே, தமிழிலே செபம் செய்தல் வேண்டுமெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டபோது, சுவாமி அவர்களின் மொழி பெயர்ப்புச் செபங்களே பயணபடுத்தப் பட்டன என அறிகின்றேம்.

இவ்வாறு தம்மைச் சமயத்திருப்பணிக்கே அவர் ஒப்புக்கொடுத்தாரயினும், தமிழ் மொழிமீது அவர் கொண்டிருந்த பற்றின்காரணமாக அதனை மற்றைய மொழிகளோடு ஒப்பிட்டாராயும் முயற்சியிலும் ஈடுபோலானார். இம்முயற்சிக்கு அவரின் பங்மொழி அறிவு துணை நின்றது.

தமது அடுத்த தலைமுறையினரான கத்தோலிக்க குருமாருக்குக் கிடைத்த கல்வி வாய்ப்புக்கள் சுவாமிக்குக் கிடைக்கவில்லை. வெளி நாடுகளுக்குச் சென்று தமது மொழி ஆராய்ச்சியைத் தொடர்ந்து நடத்தவோ, பல்கலைக் கழகங்களிலே பயின்று, ஆராய்ச்சி நடாத-

தவோ அவருக்கு வசதிகள் ஏற்படவில்லை. அவர், தம் வாழ்நா விலே தென்னிந்தியா தவிர்ந்த வேறு வெளியிடங்களுக்குச் சென் றதுமில்லை. எனினும் தமது நுண்மானுமை புலத்திலூல், கிடைத்த சில துணைக் கருவிகளைக் கொண்டு தனி ஆளாய் ஸின்று பெரிய ஆராய்ச்சிகளை அவர் நிகழ்த்தியுள்ளார். இவ்வரிய செயலுக்காக அவரை எவ்வளவு பாராட்டினும் தகும்.

சுவாமி அவர்களின் ஆராய்ச்சியின் அறுவடைகளாய் அவர் விட்டுச் சென்ற நூல்கள், தமிழ்ச்சொற் பிறப்பு ஆராய்ச்சி, தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு, சொற் பிறப்பு—ஒப்பியல் தமிழ் அகராதி (Etymological and Comparative Lexicon of the Tamil Language) என்பன வாகும். இவற்றிலே கூறப்பட்டுள்ள முடிவுகள் மொழியியலார்க்கு முரண்பட்டனவாய்த் தோன்றினும், ஒப்பியல் மொழியாராய்ச்சியிலே அவர் கைக்கொண்ட முறை பலராலும் பின் பற்றப்படவேண்டியதொன்று என்பதற்கு ஜயயில்லை.

சுவாமி அவர்கள் ஒப்பியல் ஆராய்ச்சியிலே ஈடுபட்டு உழைத் துக் கொண்டிருந்த காலத்திலே சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தினர் தமது தமிழ்ப் பேரெகராதியை வெளியிட்டனர். Tamil Lexicon என்ற இப்பேரெகராதியிலே தமிழ்ச் சொற்களும், அவற்றின் பொருள் களும், அச்சொற்கள் கையாளப்பட்டதற்கான மேற்கோள்களும் பல தமிழ் அறிஞர்களாலே ஆராய்ந்து தொகுக்கப்பட்டு வெளியாயிருந்தன. ஒரு பேரெகராதிக்கு இவை மட்டும் போதாவென்பது சுவாமி அவர்களின் கருத்தாகும். சொற்களின் அடிகளைத் தேடி ஆராய்ந்து, அவற்றின் கிளைச் சொற்களையும் தெரிந்து, அவற்றே பிறமொழிச் சொற்களை ஒப்பிட்டு உண்மை கண்டு, முடிவுகள் வெளியிடப்படல் வேண்டும் என்பது அவரின் விருப்பமாய் இருந்தது. இவ்விருப் பினைத் தமது சொற் பிறப்பு—ஒப்பியல் தமிழகராதியின் முகவரையிலே அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“இதன்முன் தமிழ் அகராதி செய்தோர் எல்லாம், ஒவ்வொர் சொல்லிற்கும் உரிய பொருளை ஆராய்ந்து மேலும், மேலும் சிறப்புற விளக்கின்றே அன்றி, சொற்களுக்குப் பிறப்பிடமாய் ஸின்ற அடிகளை முறைப்படி தேடிக் கண்டு அவ்வவற்றின் கீழ் அவ்வவற்றின் கிளைச் சொற் கூட்டங்களை அமைத்தால்லர். அது மட்டும் அன்று. தமிழ்மூடிகளை அறுதியிடுதற்கு உரிய கட்டளைகளை வகுப்போரும் எக் காலத் தாவது தோன்றியிராமையால்; தமிழ்மூடு அடிகள்தாம் உளவா, என்ற

ஜயுறவிற்கும் இடம் உண்டாயிற்று. ஆயிரத்தீல் ஒரு தமிழ்ச்சொற்கு அடியொன்று இருப்பதாக ஆசிரியர் சில்லோர் ஆங்காங்குக் குறித் திருந்தது உண்மையே. ஆயினும், தமிழ்ச்சொற்றெருகுதி முழுதும் ஒரு சில தலையடிகளிலே நின்று முனைத்துக் கிளாத்துளது எனும் உண்மை இதுவரையில் பிறரால் சிலைநாட்டப்படாதது ஆயிற்று. ஆயினமையின், பிறமொழிகளோடு தமிழுக்கு உள்ள ஒப்பியலில் தெளிவித்தல் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டப்படாது அன்றே? ஆகலானே, இச் ‘சொற் பிறப்பு—ஒப்பியல் தமிழ் அகராதி’ எழுந்தது என்க.”

இவ்வாறு அறுதியிட்டுத் தமது ஒப்பியல் ஆராய்ச்சியைத் தொடங்கும். அவர், சில சொற் பிறப்புக் கட்டளைகளைத் தாமே வருத்துக் கொள்கின்றார். ஆதியிலே அ, இ, உ, எ என்னுஞ் சட்டுக்களை முதனிலையாகக் கொண்டு ஓரோர் மெய்யை இறுதியாகக் கொண்டு ஆதித் தமிழ்ச் சொற்கள் அமைந்தன என்பது, அவரின், கட்டளைகளிலே முதன்மையானது என்ன என்று அமைந்த சொற்கூட்டங்களுக்குச் சில உதாரணங்கள் பின்வருவன.

க. அகராதை ஆதியாகக் கொண்டு, மெய் சேர்ந்த மைந்த அடிச்சொற்கள் அன்மையெப்பொருளில் வருவன.

அ.: — அஃ: குதல், அண்மையாதல், அகலல்

அட் — அடுத்தல், சேருதல்

அண் — அன்மையாதல், நெங்குங்குதல்

அத் — அத்துதல், சேர்ந்தாதல்

இவ்வாறு அன் ஈருகப் பதினுன்கு அடிச்சொற்களும் பொருளும் தரப்படுகின்றன.

ஒ. உகரவாதி அழகள் - சேய்மைப் பொருளும் மறைந்திருக்கும் கண்ணுக்கு எட்டாத பொருளும்.

உக் — உகத்துதல் (தள்ளுதல்) தூத்துதல், எழுதல்

உட் — உடைதல், உள்விழல்

உண் — உண்ணுதல், உட்செலுத்துதல்

உத் — உதைத்தல், வெளிப்படல், தூத்திருத்தல்

இவ்வாறு உன், ஈருகப் பதினுன்கு அடிச்சொற்களும், பொருளும் தரப்படுகின்றன.

நு. இகரவாதி அடிகள் - கீழறுதற்பொருள்

இக் — இகுத்தல், கீழ்ச்செல்லுதல்

இட் — இடுதல், கீழ்வைத்தல்

இண் — இணைத்தல், தாழவிடுதல், பொருங்குதல்

இம் — இமைத்தல், (குறைதல்) சுருங்குதல்

இவ்வாறு இன் எருகப் பதினோடிச் சொற் களும், பொருஞ்க தரப்படுகின்றன.

ச, எகரவாதி அடிகள் - மேலறுதற் பொருள்.

எக் — எக்குதல், மேற்செல்லல், எறிதல்

எட் — எடுத்தல், உயர்த்துதல்

எண் — எண்ணுதல் (ஒவ்வொன்றுப்) எடுத்தல்

எத் — எதர்த்தல், (எழுங்குவால்) எடுத்தல்

இவை முதலாக என் எருக ஒன்பது அடிச் சொற்களும், பொருஞ்க தரப்படுகின்றன.

இவ்வடிச்சொற்களோடு “மெய்களாகிய வியஞ்சனங்களும், மற் றைய உயிரெழுத்துக்களுஞ் சேர்ந்து பல சொற்கள் தோன்றி, மொழியாகின்றன” எனச் சுவாமியவர்கள் பல உதாரணச் சான்றுகள் காட்டுகின்றார். அவரின் கருத்துப்படி உச்சரிப்பினை எளிதாக்கவே ஈற்றெழுத்தாகிய மெய்யெழுத்துக்களோடு உயிர்கள் சேர்கின்றன.

உ-ம் :

இழ் — இழ் — உ இழ என்றுவின்றது.

இழ் — இழ் — இ இழ் ..

இழ் — இழ் — அ இழ் ..

இழ் — இழ் — ஐ இழை ..

இதனை அடுத்துச் சொற்கள் நீண்டொலித்தல், இடையில் மெய்ப்பெறுதல், தொடக்க உயிரெழுத்தோடு மெய்சேர்தல் முதலாகிய பல வேறுபாடுகள் விகழ்ந்து சொற்கூட்ட விரிவு ஏற்படுகின்றது எனவும், அவர் குறிப்பிட்டுக் காட்டுவது சிந்தித்தற்குரியது.

தமிழ் ஒப்பியல் மொழியாராய்ச்சியின் முன்னேழயான கோல்ட் வெல் ஜூயர் அவர்களின் கோட்டாகூளினின்று சுவாமி அவர்கள் வேறுபடுமிடங்களாவன. அ. கோல்ட்வெல் ஜூயர், மேற்றிசை மொழிவல்லாரின் ஒப்பியல் முறையைக் கையாண்டனர்.

ஆ. சுவாமி அவர்களோ அடிச்சொல் ஆராய்வெனத் தாமே ஒரு முறையினை வகுத்து ஆராய்ந்தனர். கோல்ட்வெல் ஜூயர் திராவிடக் குடும்பங்களிடையே மட்டும் ஒப்பியலர்ராய்ச்சியைப் பெருமளவு நடாத்த, சுவாமியவர்கள் இந்து - ஜோப்பிய மொழிகளோடும் ஒப்பியல் ஆராய்வு நிகழ்த்துகின்றனர்.

இ. அமைப்பு. இலக்கணம் என்பவற்றில், திராவிடக் குடும்பமும், இந்து - ஜோப்பியக் குடும்பமும் பெரிதும் மாறுபட்டவை என்பது, கோல்ட்வெல் ஜூயர் கொண்ட முடிவாகும். சுவாமியவர்களோ, இவ்விரு குடும்பங்களும் ஓர் ஆதிமொழியின் அடிப்படையிலிருந்தே கிளைத்தவை என்று முடிவு செய்கின்றனர். அதற்கான சான்றுகளையும் எடுத்தாளிகளினர். மேலுங்கூறினால் மொழிகள் யாவிற்கும் ஆதித்தாயாகவும், மூலமொழியாகவும் விளங்குவது தமிழேயனவும் சுவாமி துணிந்ததாகக் கொள்ளக் கீட்க கிறது. ‘கொடுத்தலும், வாங்குதலும்’ என்ற தமது கட்டுரையொன்றில் அவர் இறுதியாகக் கூறுவது ஈண்டு நோக்கத் தக்கது.

“என்னே எங் தமிழின் சொல்லமைப்பு மாட்சி! ஒவ்வொர் சொல்லையும் பழக்கப் பழக்க - ஆராய் ஆராய் - நம்முன்னேர் நமது தீம்மொழியை எத்துணை அறிவு விளங்கப் புனைந்து வைத்துள்ளார் என்ற புதுமையைக் கண்டு கழிப்பேசுவகை எய்துகின்றேமே! இத்தகைய அருமங்க மொழியைப் பயிலுவதைக் கைவிட்டு இம் மொழியிடத்தில் ஜயம் ஏற்று வாழுகின்ற பிற மொழிகளையே தேழிப் பயில்வோரும் தமிழ் அன்னையின் நன்மக்கள் ஆவாரா?”

ஒப்பியல் ஆராய்வில் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கொண்ட முடிவுகள் இன்றுவரை மொழியலாரின் ஆராய்வுக்கு இடமாகவில்லை யாதலால் அவற்றின் ஏற்பும் எலாமையும் கேள்விக்குறியளவிலேயே நிற்கின்றன. திராவிட மொழிக்குடும்பத்தைப் பொறுத்தவரையில் அவரின் ஆராய்வுகள் பெருமளவு பொருந்துவதனையும் இந்து - ஜோப்பிய மொழிக்குடும்பத்தோடு தொடர்புறுத்துவது பொருந்தாதிருப்பதையும் ஆராய்தல் அவசியமாகும். எனினும் அவர் வாழ்ந்த காலத்திலே அவரின் முடிவுகள் உலகப்பிரசித்தி யடைந்தன என்பதற்கு, ஜேர்மன் அரசியலார் உலக அறிஞர் வரிசையிலே வைத்து

அவரின் உருவத்தை முத்திரையிலே பொறித்துக் கவுரவித்தமையே சான்றும். அப்பெரியார் வருத்துச் சென்ற பாதையிலே சென்று மொழித் துறையிலே ஆய்வு நிகழ்த்தவேண்டியது, மொழிவல்லாராய் இன்றுள்ளோரின் நீங்காக் கடனாகும்.

சுவாமி அவர்களின் ஆராய்ச்சியுள்ளம் மொழி ஒப்பியலோடும் நின்றிலது. வரலாற்றுத்துறையிலும் அவர் ஈடுபட்டுமேத்தார். இவ் வழைப்பின் பயனாகத் தமிழரின் பூர்வ சரித்திரமும் சமயமும், யாழ்ப்பாணத்தின் சரித்திரம், போர்த்துக்கேய, ஒல்லாந்தர் கால யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் முதலான தமிழ் வரலாற்று நூல்களையும் The Kings of Jaffna, The origin of castes among Tamils, முதலிய ஆங்கில வரலாற்று நூல்களையும் அவர் ஆக்கித் தந்துள்ளார்.

சுவாமி அவர்கள் மறைந்து இருபத்தெந்தாண்டுகள் ஆகிய மையால் இந்தத் தலை முறையினர்க்கு, அவர் வெறும் பெயர் அளவிலேயே நினைவு கூரவேண்டிய ஒருவராய் இருக்கின்றார். சந்தன வண்ண மேனியும், நெடிய தோற்றமும், அறிவுகாலும் விழிகளும், பரந்த நெற்றியும், பனிசிறத்தாடியும், கம்பீரமான உரத்த குரலும் பொருந்தியவர் அவர். 1944 ஆம் ஆண்டில் ஈழத்துத் தமிழ்ப் புலவர் மன்றம், யாழ்ப்பாண மாநகரசபை மன்றபத்திலே நடத்திய விழாவொன்றிலே அவரைக் காணும் பேறும், அவர்தம் சொற்பொழிவைக் கேட்கும் பேறும் எனக்குக் கிடைத்தன. அப்பொழுது நான் பள்ளிச் சிறுவன். அவரின் தோற்றப்பொலிவு இன்றும் என்னுள் நிற்கின்றது.

வரலாற்றுத் துறை விற்பனைரும் சிலாபத்தின் மேற்றிராணியாருமாகிய அதி.வண. எட்மண்ட் பீரிஸ் அவர்கள், ஞானப்பிரகாச சுவாமி அவர்களின் உழைப்பாற்றலைப் பின்வருமாறு வருணிக்கின்றார். “வண. ஞானப்பிரகாசர் ஒரு மாபெரும் செயல் வீரர். அவர் செயலின்றியோ, சோங்பியோ எக்காலத்திலும் இருந்ததில்லை. மேதாவிலாசம் என்பது இடையாடு உழைக்கினாற திறன் என்று கொண்டால், அவர் அத்திற்கை மிகுதியும் பெற்றிருந்தார் என்றாம். எழுதுவதிலும், வாசிப்பதிலும், எழுது வினைகளுக்கு அவர்கள் எழுதுவதற்கான விடயங்களைச் சொல்வதிலும் அவர் ஈந்நோழும் ஈடுபட்டவண்ணம் இருப்பார்.

அதிக உழைப்புக் காரணமாக அவர் சோர்வடைந்ததுமில்லை; புத்தகப் பூச்சியாய் மாறி உலகியலை அறியாதிருந்ததுமில்லை. தம்

மிடக் வருபவர்களை இன்முகத்தோடும் புன்னகையோடும் வரவேற்று அன்பு மொழி பகர்வது அவரின் வழக்கம். தம்மால் மதும் மாற்றப் பட்ட வறிய மக்களுக்கு அவர் எப்பொழுதும் காட்சிக்கிணியவரா கவே விளங்கி வங்தார்.”

சுவாமி அவர்கள் கற்றூர் அவைகளிலே நன்று மதிக்கப்பட்ட வர். யாழ்ப்பாணத்துச் சரித்திரச் சங்கத்தின் தலைவராயும், ஆசிய அரசைவையின் இலங்கைக் கிளை உறுப்பினராயும், ஆரிய திராவிட பாஜாபிலிருத்திச் சங்கத்தின் உ.பதலைவர்களுள் ஒருவராயும், யாழ்ப் பாணக் கலா நிலையத்தின் உறுப்பினருள் ஒருவராயும் அவர் பல உயர் கவுரங்களைத் தம் காலத்திலே பெற்றிருந்தார். காலஞ்சென்ற சு. நடேசப்பிள்ளையைத் தலைவராய்க் கொண்டு, கலைப்புலவர் க. நவாத்தினத்தின் நிருவாகத்தில், பண்டிதமணி சி. கணபதிப் பிள்ளை முதலான தமிழ்நிறுர்களை அங்கத்தவர்களாய்ப் பெற்று விளங்கிய கலா நிலையத்தால் சுவாமி அவர்கள் ஓர் கௌரவ அங்கத்தவராய்த் தெரியப்பட்டமை சாமானிய விடயமன்று. உயர்திரு, சுவாமி. விபுலாங்கந்தர், கனம். டொக்டர். ஜூசாக். ரி. தம்பையா, டொக்டர் அன்றியல் நெல், முதலியர் செ. இராச நாயகம் முதலான தமிழ் அறிஞர்களும், வரலாற்றறிஞர்களுமாகிய நால்வரோடு சுவாமி அவர்களும் கவுரிக்கப் பெற்றுமை, அவரின் ஆற்றலையும், தகுதியையுமே எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் தமிழ்த் தொண்டு அளவிடற்கியது. அவரது புலமையும், பலதுறையாற்றலும், பன்மொழித்திறனும் விதந்தோற்றுகியன. அவரின் அயரா உழைப்பு நம்யவராலே பின்பற்றப்படவேண்டியது. ஈழத்துத்தமிழர், இப்பெரியாரின் தோற்றுத்தால் உலக அரங்கிலே இடம் பெறும் பெருமை பெற்றனர்.

ஆதார நால்கள்

1. நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் விழா மலர் நவரச நாடகா லயம், யாழ்ப்பாணம்.
2. ஞாயிறு - கலையாக்கம் கருதிய வெளியீடு, யாழ்ப்பாணக் கலா நிலையம் ஆவணி - புரட்டாதி, 1933.
3. சொற்பிறப்பு - ஒப்பியல் தமிழகராதி - சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் O. M. I.

தமிழ்சை ஆராய்ச்சிக்கு ஒருவர்

விபுலானந்த அடிகள் (1892 – 1947)

தமிழ்சையைப் பேணிக்காத்தவர் வரிசையிலே, துறவிகள் இருவரின் பெயர்கள் நினையானஇடம் பெற்றுவிட்டன. ஏறக்குறைய ஆயிரத்தெண்ணாறு ஆண்டு இடைவெளியில் வாழ்ந்த இவர்கள் தமிழ்சை மாயாது மேலும் தொடர்ந்து நிலைபெறுவதற்கு வழிசெய் தமையால், தமிழகத்தவரின் நெஞ்சங்களிற் கோயில் கொண்டுள்ளனர். சிலப்பதிகாரத்தினை யாத்த இளங்கோவடிகளும், அவரின் காப்பியத்திலே கூறப்பட்ட இசை நுணுக்கங்களை அடியார்க்கு நல்லார் உரையினையும், பழைமையான வேறு இசை நூல்களையும், விஞ்ஞான கணித அறிவையும் துணைக்கொண்டு ஆராய்க்கு யாழ் நூல் செய்த விபுலானந்த அடிகளுமே இவ்விரு பெருங் துறவிகளுமா வர். விபுலானந்த அடிகள் செய்த ஆரும்பெருங் தொண்டினை, யாழ்நூல், முகவுரையிலே, கரங்கதைத் தமிழ்ச் சங்க அமைச்சராய் விளங்கிய திரு. நீ. கந்தசாமி அவர்கள் பின்வருமாறு விளக்குவின்று:

“1892ஆம் ஆண்டானது, இயலிசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழ்த் தீற்றையும் தமிழறிஞர் தொங்கு வளர்த்தற்கு வழிசெய்த சிறப்புடைய ஆண்டாகும். சங்கநூற் செல்வத்தைத் தமிழுலகிற்கு வழங்கிய பெரும் பேராசிரியராகிய உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள், சேர முனிவர் அருளிய முத்தமிழ்க் காப்பியமாகிய சிலப்பதி காரத்தினை, அவ்வாண்டில்தான் முழு உருவத்துடன் வெளியிட்டார்கள். அந்நாலினைக் கண்ணுற்ற தமிழ்ப்புலவர் பலரும், தமிழரது அறிவுப் பெருஞ் செல்வத்தைத் தாம் பெற்றுமை கருதி மதிழ்ந்தாராயினும், அந்நால் வாயிலாக இளங்கோவடிகள் உலகிற்கு வழங்கியருளிய இசைத்தமிழின் இயல்பினை உள்ளவாறு உணர்ந்து இசைத்து மதிழும் வாய்ப்பின்றி மயங்குவாராயினர்.

சிலப்பதிகார உரையாசிரியராகிய அடியார்க்கு நல்லார் காலத் திலேயே இசை, நாடகத் தமிழ் நூல்களாகிய தொன்னுங்கள் பலவும் வழக்கற்று மறைந்தன என்பது அவர்தம் உரைப்பாயிரத் தாற் புலனுகும். சிலப்பதிகாரமாகிய பழுதற்ற முத்தமிழின் பாடற்கு விரிவுரை எழுதிய உரையாசிரியர்கள் காலத்திருந்த இசை நூனுக்கம் முதலிய இசைத்தமிழ் நால்களும் இக்காலத்தில் கிடைத்தில். இனி, அந்நால்களின் உதவிகொண்டு அடியார்க்கு நல்லார் எழுதிய உரைப்பதுதியில் இசைத்திறன் விளக்கும் கானல்வரிஉரை முதலிய சிறந்த பகுதிகளும் காணப்படவில்லை. இங்கிலையில், சிலப்பதிகாரத் தில், இளங்கோவடிகள் அருமையாகப் பொதிந்து வைத்த இசைக் கலையின் நுட்பத்தினை யாம் உள்ளதல் எவ்வாறு எனத் தமிழறி ஞர் பெரிதும் கவல்வாராயினர்” (யாழ் நூல் முகவுரை பக. 11) “ஆயிரம் ஆண்டுகளாக வழக்கற்று மறைந்த இசைத்தமிழாகிய அருங்கலை நிதியத்தின் பெருமையினையும், அதனைத் தம் நூண்ணுணர்வால் ஆராய்ந்து கண்டுணர்ந்த விபுலானந்த அடிகளாரது புலமையின் மாண்புகின்றையும் இவ்யாழ்நூல் இனிது புலப்படுத்துவதாகும்” (யாழ் நூல் முகவுரை பக. 14)

இத்தகைய அரும்பெரும் ஆராய்ச்சி நூல் ஒன்றைச் செய்தற்குப் பலவகையான தகுதிகள் வேண்டப்படும். ஒவி நுட்பத்தை அறிவதற்கான பெளத்தினியல் அறிவு, இசையின் கால இடைவெளி, ஒவி இடைவெளி முதலியவற்றைக் கணிக்கின்ற கணித ஆற்றல், தமிழை விளக்கங்களைக் கருநாடக இசையோடும், அதை விளக்கும் வடமொழி நூல்களோடும், மேற்றிசை இசை நூனுக்கங்களுடனும் ஒப்பிட்டாராய்தற்கான அறிவு, பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலே, ஆயுந்த பெரும் புலமையாகிய ஒன்றுக்கொன்று, வேருகீய பல துறை அறிவுகளையும் பெற்ற ஒருவராலேயே, இத்தகைய ஆராய்ச்சியைச் சிறப்புற நடத்தல் இயலும். இறை அருளாற் போவும் இவ்வெல்லாவகைத் தகுதிகளும், விபுலானந்த அடிகளிடம் வியத்தது வகையில் ஒன்று சேர்ந்திருந்தன.

அடிகள் யாழ் நூலை எழுதற்கான காரணம், சிலப்பதிகார அரங்கேற்று காதையில்,

‘ஈரேம் தொடுத்த செம்முறைக் கேள்வியின்?

எனத் தொடங்கிப்

‘பொனியக் கோத்த புலமை யோதுடன்’

என முடியும் யாழ்ப்புலமையோனின் அமைதி கூறும் பாடற் பகுதிக்கு விளக்கம் தரல் வேண்டுமென்ற ஆசையோகும். அக் காலத்திலே பண்டித பரீட்சைக்கு இப்பகுதி பாடத்திட்டத்தினின் ரும் நீக்கப்பட்ட குறையினைப் போக்குதற் பொருட்டே அடிகள் தமிழிசை ஆராய்ச்சியிலிறங்கினார். இதன் பயன் யாழ்நூலாக உருக்கொண்டது எனலாம்.

இந்நூல் மிக விரிவானது. அடிகளாரின் பல ஆண்டாராய்வின் பிழிவாக இது விளங்குகின்றது. யாழ் நூலில் ஏழிசைகளுக்கேற்ப ஏழு இயல்கள் உள்ளன. அவை பாயிரவியல், யாழுறுப்பியல், இசைநாம்பியல், பாலைத்திரிபியல், பண்ணியல், தேவாரவியல், ஒழி பியல் என்பனவாம்.

பாயிரவியலாகிய முதலதிகாரத்திலே இசை நரம்புகளின் பெயர் களாகிய குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம், என்பவற்றைக் கூறி அவை நிற்கும் கீரமங்களை முதற்கண் அடிகள் விளக்குகின்றார். அடுத்து அவற்றின் ஒசையமைவும், அவ்வோசையமைவிற்கிசைவான பறவைகள் விலங்குகளின் ஒசையும், வடமொழிச் சுரங்களும் கூறப்படுகின்றன. அவை வருமாறு :

இளி	மயில், தவளை	ஷட்ஜம்
விளரி,	பசு	இருஷபம்
தாரம்,	ஆடு	காந்தாரம்
குரல்/வண்டு	கொக்கு	மத்திமம்
துத்தம்	கிளி, குயில்	பஞ்சமம்
கைக்கிளை	குதிரை	தைவதம்
உழை	யானை	நிளாதம்

இதன்பின்னர் இயல்பாகப் பிராணிகள் எழுப்புகின்ற ஒசையினையும், அவற்றை மற்காலத் தமிழ்ப் பாணங்கும் பாடினியும் யாழ், குழல் முதலிய இசைக்கருவிகளிலும், தம் சொந்தக் குரவிலும் எழுப்பிக்காட்டும் வகையினையும் பரிபாடலின் 17ஆம் பாட்டாகிய

“ ஒருதீற்ம் பாணர் யாழின் தீங்குருஸெழு
ஒருதீற்ம் யாணர் வண்டின் இமிரிசையெழு”

எனத் தொடங்குவதைக் கொண்டு அடிகள் தெளிவறுத்து கின்றார். மட்டக்களப்பு வாவியிலே பாடும் மீனினது இசையின் தீற்த்தினையும் அதனாடாக ஏழிசையும் பிறக்கும் முறையையும்

இப்பகுதியிலே மிக விரிவாகக் காட்டி இனிய பாடலான் றினையும் எடுத்துக்காட்டாகத் தருகின்றார். (அப்பாடலிலே எழிசைகளும் ஏழ நீரமங்கையராய் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன) உள்ளத் துணர்ச்சிகளாகிய இன்பத்துண்பங்களிலிருந்து, மெய்ப்பாடுகளாகிய நவரசங்களும் தோன்றுவதையும், அவை இசையிலே அமையும் வகையையும் இதே பகுதியிற் காணலாம். அடுத்து, சிலப்பதிகார வேளிற்காதையிலே சொல்லப்படும் மூவகை இயக்கங்களாகிய மெலிவு, சமன், வலிவுகளும் அவற்றைப் புலப்படுத்தும் முதனடை, வாரம், கடைடை, தீரன் எனப்படும் செய்யுள் வகைகளும், அவற்றின் நடைகளாகிய தாழ்ந்த செலவும், சொல்லாமுக்கமும், இசையொழுக்கமும், சொற்செறிவும், இசைச் செறிவும், முடுகு நடையாகியனவும் விளக்கப்படுகின்றன.

இதனைத் தொடர்ந்து தேவாணி, பரிபாடல் என்ற இரண்டு னதும் பேந்களை எடுத்துக்காட்டிப் பின் வாய்ப்பாட்டிற்கும் (மிடற் றுப் பாடல்) வாத்திய இசைக்கும் (கருவிப்பாடல்) உள்ள தனிப் பண்புகளை ஆராய்ந்து, தொடர்ந்து பாணன், பறையன், துடியன், கடம்பன் என்ற நால்வகை இசைக்கருவியாளரின் பாகுபாடுகளைத் தெளியவைத்து, ஒவ்வொரு திணைக்கும் (நிலத்திற்கும்) கருப்பொருளாயமையும் யாழ்ப்பற்றிய விளக்கம் தந்து, அடுத்து யாழ் பிற நாடுகளிலே பரவிய வகையினை ஆராய்ந்து, இறுதியிலே யாழ் நாளின் தோற்றமும், வரலாறும் எடுத்துக்காட்டி அடிகள் பாயிர வியலை முடிக்கின்றார்.

இரண்டாவது அதிகாரமாகிய யாழுறுப்பியலிலே பலவகை யாழ் களைப் பற்றிய விபரங்கள் தரப்படுகின்றன. வில்யாழ், பேரியாழ், மகரயாழ், சீறியாழ், செங்கோட்டியாழ், சகோட்யாழ், முதலாக ஜவகை யாழ்களைக் குறித்து, அவற்றின் வெவ்வேறு உறுப்புக்களையும் சித்திரங்கள் வரைந்து விளக்கி, அவற்றின் முழுமையுருவையுள் காட்டி விஞ்ஞானித்தியான விளக்கங் தந்துள்ளமை, அடிகளாரின் ஆழ்ந்த பேரறிவினையும், ஆராய்ச்சித் திறத்தினையும் எடுத்துக் காட்டுவதாய் உள்ளது.

முன்றுவது அதிகாரமாகிய இசை நரம்பியல், பெரும்பாலும் பெளதிகவியல், கணக்கியல் சார்பான ஓசை, அதன் இயக்கம், வேகம், கால எல்லை என்பவற்றைப் புலப்படுத்துகின்றது. இவ்வியலிலே துணைக்கருவியின் இலக்கணம் முதலாகக் கட்டளையாழின் அமைப்பு, மூல இசைகளாகிய ஏழிலுமிருந்து ஏழிசைகள் பிறக்கும்

வகைகள், அவற்றின் அலகு, மிகக்குறைந்த சிற்றெல்லை, மிகக் கூடிய பேரெல்லை, ஆகியன பேசப்படும். இவ்வியலினை விளங்குவதற்கு மிகுந்த பெளதிக் அறிவும், உயர்ந்த கணித அறிவும் வேண்டப்படும்.

நான்காவதாய் அமைந்த பாலைத் தீரிபியலிலே, முதற்கண் பொருளிலக்கண நூல்களுட் காணப்படும் பாலைத் திணைபற்றிய செய்திகளைக் கூறிப் பின் அதன் இசைமாபிளை எடுத்துக்கொண்டு பாலையானது ஆயப்பாலை, சதூரப்பாலை, வட்டப்பாலை என வகுக்கப்படும், என்று காட்டி, இப்பிரிவுகளோடு பன்னிருபாலை, ஏழ் பெரும்பாலை என வேறு பிரிவுகளும் உளவென எடுத்துரைத்து, அவை அமைன்ற வகையும் மிக விரிவாக விளக்கப்படும். தான் அலகுகள் சிங்கம், கன்னி, துலாம் முதலான பன்னிரண்டு இராசி களிலிருந்து எடுக்கப்படும் வகை அடுத்துக் கணிதீரியாகத் தெளிவாகப்படும். மேலும் மேற்செம்பாலை, செம்பாலை முதலான ஏழ் பெரும் பாலைகளைத் தாரக்கிரமம், இளிக்கிரமம், குரற்கிரமமாகிய மூலகைக் கிரமங்களிலும் நிறுத்தும் வகையும் இவ்வியலிலே ஆராயப்பட்டு, இறுதியாகச் சகோட யாழ்க் கருவிக்கு இசை கூட்டும் வகை தெளிவிக்கப்படுகின்றது.

ஜஞ்சாவதாகிய பண்ணையலிலே முதலில், பண்களை நாற்பெரும் பிரிவுகளாக்கி, அவற்றைப் பின் இருபத்தொருபிரிவுகளாய் வகுத்து அப்பன்கள் எவ்வெங்கோங்களிலே பாடப்படுதற்குரியன எனவங்காட்டி, அவற்றிற்கினமான இன்றுள்ள இராகங்களையும் எடுத்துரைத்து, பாலைநிலையும் பண்ணு நிலையுங் கூறி ஈற்றலே பழங்குமிழிசை மரபிற்கும், வடநாட்டுசை மரபிற்குமிடையேயுள்ள தொடர்பும் விளக்கப்படுகின்றன.

ஆரூவதாகிய தேவாரவியலிலே, சிந்து, தீரிபதை, சவலை, சமபாதவிருத்தம், செந்துரை. வெண்டுறை, பெருந்தேவபாணி, வண்ணம் என்ற ஒன்பதுவகை இசைப்பாட்டுக்களையும், அவற்றின் தனித்தனிப் பண்புகளையும் முதற்கண் ஆராய்ந்து இவையன்றியும், அளவியற் சந்தம், அளவழிச்சந்தம், அளவியற்றுண்டகம், அளவழித்தாண்டகம், சமசந்தத் தாண்டகம், சந்தத் தாண்டகம், தாண்டகச் சந்தம் என்றும் பிறதொருசாரார் வகுப்பார் என்பதையுங்காட்டி, அடுத்துத் தேவாரம் என்னும் பெயர்க் காரணத்தையும் அடிகள் ஆராய்கின்றார். மேலும், தேவார யாப்பமைதியையும், ஓவ்வொரு திருமுறையாக எடுத்துத் தெரிவித்து, பண், இராகம்,

தானம் என்ற வாய்பாடுகளையும் விளக்கி, (ப. ர. த. சேர்ந்து 'பரத' ஆயிற்று) தேவாரப் பண்கள் சில பற்றிய சம்ஹீதாத்நாகரச் செய்திகளையுங் கூறி, அப்பண்களின் விபரங்களையுங் தந்து தேவாரவியலை அவர் முடிக்கின்றார், இவ்வதிகாரத்திலே திருத்தாண் டகத்தின் தோற்றும்பற்றிய ஆராய்வும், தேவாரப்பண்ணிசை பற்றிய அடிகளின் விளக்கமும் மிக்க பயனுள்ளவை.

மூவதாகிய ஓழிபியலிலே இசைக்கணிதத்தின் நுட்ப மான விபரங்கள் முதற்கண் தாப்படிசீன்றன. அடுத்தாகக் கொங்குவேளிர் யாத்த ஆயிர நாம்புகளாலியன்ற பெருங்கலம் என்னும் பேரியாழ் பற்றிய ஆராய்ச்சி நிகழ்வின்றது. அதன் அமைப்பு முறை பற்றிய சித்திரத்தினை வரைந்து காட்டியது மாத்திரமன்ற யாழ் ஒன்றையும் அவர் அமைத்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. மற்றும் இன்று தென்னட்டிசையிலேயுள்ள எழுபத்திரண்டு மேளகர்த்தா இரா கங்களை ஆராய்ந்து உண்மை விளக்குவதோடும், நாம்புக்கருவிகள் வாசிப்போர்க்கான அலங்காரங்கள் என்ற அழகுகளைத் தெளிவறுத்துவதோடும், தான் அமைத்தியைப் புலப்படுத்துவதோடும், இசை நூல் மரபு முறையைக் காட்டுவதோடும், முடிவுரையோடும் யாழ்நூல் இனிதுறுகின்றது. சுருங்கச் சொன்னுல் பாயிரவியலிலே தமிழிசை, இசைக்கருவிகளின் பொதுத் தன்மையினையும், யாழுறுப்பியலிலே யாழ்களின் வகைகளையும், இசை நாம்பியலிலே, ஒலிபேதங்களையும், பாலைத்திரிபியலில் பாலைப் பண்பற்றிய விரிவான செய்திகளையும், பண்ணியலிலே துமிழ் இராகங்களின் அமைவு முறைகளையும், இலக்கணங்களையும், தேவாரவியலிலே தேவாரப்பண்ணிசையின் பலதாப்பட்ட விபரங்களையும், ஓழிபியலிலே இசைக்கலைஞர்க்கு வழி காட்டிகளாயுள்ள அரிய பல செய்திகளையும், அறிவுரைகளையும் உள்ளடக்கிய மாபெரும் நூலாய் யாழ் நூல் விளங்குகின்றதென்ன லாம். தமிழிலே இது நாள்வரை இசை சம்பந்தமான இந்துகணை விரிவான ஆராய்ச்சிநூலொன்று வெளிவந்ததில்லை என்பது உண்மை. இந்நாலுக்குச் சிறப்புப் பாயிரக் வழங்கிய, தமிழ்ப் பேரறி ஞரும், யாழ் நூல் தந்த வித்தகிரின் மானுக்கருமாகிய வித்துவான்க. வெள்ளொவாரணனாரவர்கள்,

"உலகமெலாங் களிகூர ஒளிர்தமிழி னியல்வளர்
இலகுதமி மிசைவழக்கே எம்முஞ்கும் வளர்ந்தோய்கப்
புலவருள மகிழ்கூர யாழ்நூல்செய் புலவர்பிரான்
மலரடியென் சென்னியினும், மனத்தகத்தும் மலர்ந்துளவால்.

என அடிகளாரைப் பரவுவது, முற்றிலும் பொருந்துவதே. ஈழத் துத் தமிழ்ரெல்லாம் அடிகளாரின் அரும்பெரும் பணியினை நினைந்து நினைந்து இறும்புதும், பெருமிதமும் அடைதல் ஸியாயமானதே.

அடிகள் தமிழிசையின் சிறப்பினையும், தமிழ் நாட்டின் இசையுணர்ந்துருகுஞ் தீற்தினையும் தமக்கேயுரிய செந்தமிழ்நடையிலே, பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றூர்.

“புனத்திலும், பொழிவிலும், குன்றத்தினீரும், மருதத்தன் பளையிலும், மூல்ஶைப் புறவத்திலும், கடற்கானவிலும், கான்யாற் றடைகரையிலும், அருஞ்சுரத்திலும், மஸ்யகத்தும், மன்றத்தினுள்ளும், தேவர் கோட்டத்தும், அறவோர் பள்ளியிலும் இசைவழங்கிய நாடு தமிழ்ஸாடு. மெல்லென்றிசைக்கும் தென்றலினுயிர்ப்பிலும், இழுமென இழிதரும் அருவி நீரிலும், நறுமலிரில் மூலுகின்ற தேன் வண்டிகெலவியிலும், இசையினைக் கேட்டு உவந்த பழந்தமிழர், பாடன் மகன்து மிடற்றுப் பாடகூடியும், பாண்ணிசைத்த யாழ்ப்பாடகூடியும், குழலோன் தந்த வங்கியப் பாடலையும் செவியாரக் கேட்டு இன்ப மேய்தினர்.”

(யாழ் நூல் - பாயிரவியல் ப. கக.)

நாதப்பிரம்மாக இறைவளைக் கண்டு இசையிலே இசைந்து கணிந்த இத்தகைய தமிழ்ப் பரம்பரையினரின், பெருந்தவப்பேருய் விளங்கிய விபுலானந்த அடிகள், இலங்கைத்தீவின் கீழ்பாலுள்ள மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில், காரைதீவு என்ற சிற்றூரிலே 1892ஆம் ஆண்டு, மார்ச் 29 ஆந் தேதி பிறந்தார்; தந்தையார் சாமித்தம்பியார். தாயார் கண்ணம்மையார். இவரது பின்னைத் திருநாமம் மயில் வாகனன் என்பது.

தமிழை முறையாகக் கற்றுப் பின் ஆங்கிலக் கல்லூரி சென்று ஆங்கிலமும், சிறப்பாக விஞ்ஞானமும் கற்ற இவர், பயிற்றுப்பட்ட ஆங்கில ஆசிரியர்; விஞ்ஞான டிப்புளோமாப் பட்டம் பெற்றவர்; விஞ்ஞான இளமாணிப் பட்டதாரி (B. Sc.) இறற்கேடு மதுரைத் தமிழ் சங்கத்துப் பண்டிதர் பரீட்சைக்குங் தோற்றி, அப்பரீட்சையிலே முதன்முதலாகத் தேறிய ஈழத்தவர் என்ற பெருமையும் இவருக்குண்டு. ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் மட்டுமேன்றி, வடமொழி, வத்தீன், முதலாம் பழந்பெருமொழிகளிலும் இவர் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்.

மயில்வாகனனார் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியிலே சில காலம் உதவி ஆசிரியராயும், பின்னர் மாணிப்பாய்

இந்துக் கல்லூரியிலே சில ஆண்டுகள் அதிபராயும் அமர்ந்திருந்தார். இக்காலத்தில் உலக வாழ்க்கையிலே அவருக்கு உவர்ப்புத் தோன்றியது. பற்றற்றுன் பற்றினைப் பற்றி உலகப் பற்றை விடல் வேண்டுமென்ற பேரவா ஏற்பட்டது. இவற்றின் பயனாக, இராம கிருஷ்ண மிளனிலே சேர்ந்து ‘பிரபோதசைதனயர்’ என்ற பெயரோடு பிரமசாரியங்காத்து விபுலானந்த அடிகளானார்.

அவரின் பெரும் புலமையையற்ற அண்ணுமைலைப் பல்கலைக் கழகம், துமிழ்த்துறைத் தலைமை நடாத்த அமைக்கவே விபுலானந்த அடிகள், அங்குச் சென்று துமிழ்ப்பேராசீரியராய் அமர்ந்து தமிழ்ப் பணி புரிந்தார். அவரிடம் தமிழ் கற்ற பலர் இன்று பல்கலைக் கழகங்கள் பலவற்றிலே பேராசீரியர்களாயும், விரிவுரையாளர்களாயும், கல்லூரி அதிபர்களாயும் விளங்கிப் புகழ்நாட்டி வருகின்றனர். அவரே அண்ணுமைலைப் பல்கலைக்கழக முதற்றமிழ்ப் பேராசீரியர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

அவர், அண்ணுமைலைப் பல்கலைக்கழகத் துமிழ்த்துறைத் தலைவராய் விளங்கிய காலத்திலே ஆற்றிய துமிழ்ப்பணிகள் மிகப்பலவாகும். ‘பாரதி சங்கம்’ தோற்றுவித்துப் பல்கலைக்கழகங்களிலையிலே, பாரதி கவிதைகளை மாணவர் கவைக்குமாறு செய்தது, அவற்றுள் தலையாயது என்றாம். இலங்கையிலே, பாரதியை இனங்கண்டுகொண்ட முதற்றமிழ்ப் பேரினார்களுள் ஒருவர் என்ற பெருமைக்கும் அவர் உரியரானார்.

அடிகள் தமது இறுதிக் காலத்தில் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் துமிழ்த்துறைக்குத் தலைமை தாங்கினார்; துமிழ்ப்பணி புரிந்ததோடு தாம் பிறந்த மட்டக்களப்பு மாநகரிலே கல்வியை வளர்க்கும் பணி யிடையும் மேற்கொண்டார். இராமகிருஷ்ணமிஷன் சார்பிலே துமிழ் மாணுக்கருக்காய்ச் சாரதா வித்தியாலயத்தையும் நிறுவினார்; பின்னர் மிஷன் வேண்டிக்கொண்டதற்கிணங்கத் திருக்கோணமை இந்துக் கல்லூரியை நடாத்தும் பொறுப்பினையும் ஏற்றார். சிலகாலம் இந்தி யாவிலுள்ள இயயமலைச் சாரலிலே, மாயாவதித் தவப்பள்ளியில் அமர்ந்து மிஷனின் ஆங்கில சஞ்சிகையான பிரபுத்த பாரதத்தின் ஆசிரியப் பொறுப்பையுங் தாங்கினார். அவர் சென்னையிலிருந்து வெளியாகும் மிஷன் துமிழ்ச் சஞ்சிகைகளான இராமகிருஷ்ண விஜயம், வேதாங்க கேசரி, ஆகியவற்றையும் நடாத்தியிருக்கின்றார்.

துமிழகத்திலும், ஈழத்திலும் நடைபெற்ற பல துமிழ் மாநாடுகளுக்கு அடிகள் தலைமைதாங்கிச் சிறப்பிடத்துள்ளார். சென்னையில்

நிகழ்ந்த சைவசித்தாந்த மகாநாட்டிற்குத் தலைமை தாங்கியமை இவற்றுட் குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழிலக்ஷி சம்பந்தமாகவும். அவர் அவ்வப்போது எழுதிய கட்டுரைகள் மிகப் பல; நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளும் மிகப் பல.

அடிகளாரின் யாழ்நாலும், அவர் வகித்த பேராசிரியர்ப்பதவியும் ஆராய்ச்சித்திறனும் அவரின் கவித்துவச் சிறப்பினை வெளியிலகு மதிப்பிடு செய்யமுடியாதவாறு மறைத்துவிட்டன. இல்லையேல், அவர் மற்றொரு பாரதியாகவோ, கவிமணியாகவோ, சோமசந்தரப் புலவராகவோ கருதப்பட்டிருப்பார். சிலப்பதிகாரத்திலே அவர் கொண்டிருந்த பெரும்பற்றிலை, அக்காப்பியத்திலே வருகின்ற பாக்களையும், பாவினங்களையுமே பெரும்பாலும் பயன்செய்து, குறள் வெண் செந்துறையிலும், கவித்தாழிசையிலும், கலிப்பாலகை களிலும், ஆசிரியப்பாவிலும் பல அருமையான கவிதைகளை யாத்தளித்துள்ளார். இசைத்தமிழ் ஆய்வநூலாய் எழுதிய யாழ் நூலிலே பாயிரமாயமைந்த ஏழபாடல்களிலும் அவரது கவிச்சிறப்பும், இசையணர்ச்சியும் ஒளிரிட்டு மிரிரல் காணலாம்.

அடிகளாரின் கவிதைகளிலே ஓசை நயமும் சிறந்த கற்பகை வளமும், செழுந்தமிழ்ச் சொற்பிரயோகமும் பொதுவியுள்ளன. பழைமையைப்போற்றும் பண்பாளரான அவர், திருக்குறள், சங்கநால்கள், சிலப்பதிகாரம் முதலிய காவியங்கள், நீதிநூல்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து பலசெய்யுள்ளிடகளையும் தம்பாடல்களிலே இழைத்துள்ளமை, படிப்போர்க்கு நன்கு புலனாகும்.

அவரின் கவிதைச் சிறப்பிற்கு நிலையான சான்றுக விளங்கும் பாடல் ஒன்றினை ஈண்டுத் தருகின்றேன். இப்பாடலை அறியாத ஈழத்தமிழ்ச் சிறுவரே இல்லையெனலாம்.

வெள்ளைந்த மல்லிகைக்கோ வேறெந்த மாஸலரோ
வள்ள லடியினைக்கு வாய்த்த யலரெதுவோ
வெள்ளைந்தப் பூவுமல்ல வேறெந்த மலருமல்ல
உள்ளக் கமலமடி உத்தமஞர் வேண்டுவது.

காப்பவிற்ந்த தாமரையோ கழுநீர் மலர்த்தொடையோ
மாப்பிள்ளையாய் வந்தவர்க்கு வாய்த்த யலரெதுவோ
காப்பவிற்ந்த மலருமல்ல, கழுநீர் தொடையல்ல
கூப்பியகைக் காந்தளடி கோயகனார் வேண்டுவது.

பாட்டளிசேர் பொற்கான்றையோ பாரிலிலாக் கற்பகமோ
வாட்ட முருதவர்க்கு வாய்த்த மலிருதுவோ
பாட்டளிசேர் கொன்றையல்லப் பாரிலில்லாப் பூவுமல்ல
நாட்டளிப் பெய்தலை நாயகனார் வேண்டுவது.

ஆழமான பெரியதொரு சமயத்துவத்தை இனிமையும் எனிமையும் பொலிய அடிகள் இப்பாடல்களிலே எடுத்துரைப்பது நோக்கி இன்புறத்தக்கது.

ஆங்கிலக் கவிதைகளை அவற்றின் பொருட்பேறும், அழகும் குறையாதவாறு, தமிழின் இனிமையும் பொருந்தும்வண்ணம் மொழிபெயர்த்தமைப்பதிலும் அவர் சிறந்து விளங்கினார். அரசனை கூடுமிடத்திற்குச் செல்லப் புறப்படும் யூவியசீசரை, அவரின் மனைவி கல்பூர்ணியா “இன்று செல்ல வேண்டா” என்று தடுத்தாலை யூவியசீசர் மறுத்துரையாய் மொழியும் வீரவாக்கியங்கள், வேங்கல் பியரின் கவித்துவப் பேராற்றலை எடுத்துக்காட்டுவனவாயுள்ளன.

Cowards die many times before their death; The Valiant never taste of death but once. Of all the wonders that I yet have heard, It seems to me most strange that men should fear, seeing that death, a necessary end, will come, when it will come-----

Danger knows full well, That Caeser is more dangerous than he, we are two lions litter'd in one day, and I the elder and more terrible:- And Caesar shall go forth - (Shakespeare, The complete works J. C. P.)

இப்பகுதியினை அடிகள் மொழிபெயர்த்துக் காட்டும் வகை இது.

அஞ்சினர்க்குச் சதமான மஞ்சாத நெஞ்சுத்

தாடவனுக் கொருமான மவனியிசைப் பிரைதோ

துஞ்சுவரென் றந்திருந்தாற் சாதலுக்கு நடெஞ்சுந்

தும்யதிரு டரைக்கண்டாற் புள்ளக்கெசய் பவள்யான்

இன்னலும்யா நும்பிரந்த தொகுதினத்தி வறவாய்

இளஞ்சிங்கக் குருனைகள்யாம் யானமுத்தோ னெனது

பிள்ளவு தீன்னலெனப் பகைமன்ன ரந்வார்

பேதுறல்பெண் னணங்கோயான் போய்வருதல் வேண்டும்

அடிகளின் கட்டுரைகளும், கவிதைகளும் விபுலானந்த அழுதம் விபுலானந்தத் தேன், விபுலானந்த வெள்ளம், விபுலானந்தக் கவிமலர், விபுலானந்த ஆராய்வு, விபுலானந்தக் கவிதைகள், விபுலானந்தச் செல் வம், விபுலானந்தச் சொல்லவைம் என்ற தலைப்புக்களிலே வெளியிடப் பட்டுள்ளன. பண்டிதமணி மு. கதிரேசுச் செட்டியார் மணிமலரில் அடிகள் எழுதிய ஆங்கிலவாணி என்ற கட்டுரையிலே ஆங்கில இலக்கியவளம், கட்டிப் பொருளாய்த் தரப்பட்டுள்ளது. அதன் இறுதியில், “ஆரியவரசன் பிரகத்தனைத் தமிழறிவித்தற்குக் கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப் பாட்டினை ஒருவாறு நிகர்ப்ப, ஆரியமும் தமிழும் வல்ல பண்டிதமணியாருக்கு ஆங்கில மொழிக்கவிந்யத்தினை ஒரு சிறிது காட்டுதல் கருதி எழுந்த இப்பாட்டிடையிட்ட உரைத் தொடரானது, வடபால் இமயத்துச் சம்பாவதி நகருக்குத்த மாயாவதித் தவப்பள்ளியிலே விஷ ஸு வைகாசி மீ ஒருவாறு நிறைவேறியது. கேதாராநாதர் திருவடி வாய்க்.” என அவர் குறித்திருப்பது, அவரின் பழையமேபோற்றி அதனைத் தழுவிச் செல்லும் பாங்கினை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

இவை தவிர ‘மதங்கதுளாமணி’ என்ற தமிழ் - சங்கத - ஆங்கில நாடக மரபுகளை விளக்கும் நூலும், விவேகானந்த சுவாமிகளின் நூல்களை மொழிபெயர்த்தமைத்த விவேகானந்த ஞானதீபம், கர்ம யோகம், ஞானயோகம், நம்மவர் நாட்டு ஞானவாழ்க்கை, விவேகானந்தர் சம்பாஷினகள், முதலிய சமய - தத்துவ நூல்களும் அடிகளாரின் புகழை என்றும் நிலைநிறுத்த வல்லன.

அடிகளார் பழையமையிலே காலான்றி நின்ற போதிலும், புதியன வாக மேற்றிசையிலெழுந்து வளரும் அறிவியற்கலை நனுக்கங்களைத் தமிழ் மக்கள் அறிந்துகொண்டு அத்துறையிலே வல்லுநராதல் வேண்டும் என்றும் பெரிதும் விழைந்திருந்தார். பொள்கி, இரசாயனத் துறைகளிலே பல ஆங்கிலச் சொற்களுக்குச் சமமான தமிழ்க்கலைச் சொற்களை அவர் ஆக்கித் தந்தமையையும், இவ்விடத்து நினைவூர்தல் பொறுத்துவதே. மேற்றிசை அறிவியவில் நம் மக்கள் கவனம் செலுத்தல் வேண்டும் என, அவர் ஒரு சொற்பொழிலே எடுத்துக்காட்டியதன் ஒரு சிறு பகுதியை இங்குத் தருகின்றேம். “காலனிரோட்டம் விரைந்து ஓடுகின்றது, தமிழர் பழங்காலத்துச் சிறப்பினை மாத்திரம் பறையறைந்து கொண்டிருப்பாரெனின், நிகழ்காலத்தையும், எதிர்காலத்தையும் இழந்த நீர்மையாதலுங் கூடும். சென்ற நாற்றுண்டிலே ஜோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் விஞ

ஞான நூல் மிகவும் விருத்தியடைந்து விளங்குகின்றது. அந்த அறிவுச் செல்வத்தைத் தமிழ்மொழி பெறுவதற்காவன செய்தல் சிறந்த தமிழ்த் தொண்டாகும்.

(தமிழ்த்தொண்டு - தமிழ்மெல்லி - 8-ஆம் வருப்பு)

சற்றே பருத்த கரிய உருவமும், ஸிமிர்ந்த நாசியும், ஸேர் கொண்ட பார்வையும், காலோய உடையிலமைந்த துறவுக்கோல மும் பொலிய விளங்கிய விபுலானந்த அடிகள் 5 - 6 - 47இல், தமிழகத்திலுள்ள திருக்கொள்ளம்புதூர்த் திருக்கோயில் ஆளுடைய பின்னோயார் திருமுன், தமது யாழ் நாலினைத் தமிழறிஞர் பல்லோர் சூழலிலே அரங்கேற்றினார்கள்; அதனேடு தமது கடமை இவ் வுலகினைப் பொறுத்தவரையில் முடிந்து விட்டதாகக் கருதியவர் போல, 19 - 7 - 47இல் இவ்வுலக வாழ்வை ஒருவிலி இறையடி சேர்ந்தார்.

அடிகளாரையொத்த தமிழறிஞர் சிலராகிலும் தோன் றியுழைத் தமையாலேயே, இவ்விருபதாம் நூற்றுண்டிலே தமிழும், தமிழாராய்வும் தலை ஸிமிர்ந்தன என்பது மறுக்கொண்டு உண்மை. இந்திரனமுதம் இயைவதாயினும், அதனை விழையாது, பிறர்க்குரியாளராய் வாழ்ந்து தமிழ்த் தொண்டாற்றிய இப்பெருந்தகையைத் தமிழ்லகு என்றும் மறவாது.

ஆதார நால்கள்

1. யாழ்நால் — விபுலானந்த அடிகள்
2. மதங்க நூளாமணி „ „
3. அருள் செல்வநாயகம் அவர்கள் தொகுத்த விபுலானந்த அடிகளின் கட்டுரை நூல்கள், (விபுலானந்த அழுதம், விபுலானந்தத் தேன் முதலியவை)
4. பண்டுதமணி மு. கதிரேசுச் செட்டியார் மணிமலர்.

நாடகாசிரியர் இருவர் — 1

பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை (1855 — 1897)

தமிழ் மொழி முற்காலத்திலே இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் என முப்பிரிவுகளாய் வகுக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு பிரிவிலும் பல சிறந்த நூல்கள் அவ்வத்துறையில் வல்லாரால் இயற்றப்பட்டன. இவை பற்றிய செய்திகளை இறையனார் அகப்பொருள்களையிலே காணலாம். எனினும் இயற்றமிழ் தவிர்ந்த மற்றிரண்டு பிரிவுகளிலும் வெளியான நூல்கள், இன்று எமக்குக் கிடைத்தில். சிலப்பதிகாரத்தினை முத்தமிழ்க் காப்பியம் என்பர். ஆனால் அதிலே இன்று, நடனம் எனக் குறிக்கப்படும் கலை சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களே உரைக்கப்படல் காணலாம். இக்காலத்திலே கதை ஒன்றினை எடுத்துக் கதாபாத்திரங்களின் வாயிலாக நடித்துக் காட்டுவதாகிய நாடகம் முன்னாளில் இருந்தமைக்கான சான்றுகளைப் பெறவும் இயலாத தாயிருக்கின்றது. பல்லவர்காலத்திலே எழுந்த மத்தவிலாசப் பிரகசனம் போன்றவை, சமஸ்கிருத நாடகங்கள். சோழர் காலத்திலே இராஜாஜன் நாடகம், முதலானவை நடிக்கப்பட்டதாகக் கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பினும், அவை எம்மொழியில் எவ்வாறு எழுதப்பட்டன என்பது அறியமுடியாத செய்தியாகவே உள்ளது. பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டிலே வாழுந்த அருணசூலக் கவிராயர் இராமாயண நாடகக் கீர்த்தனை, பெரிய புராணக் கீர்த்தனை முதலிய இசை நாடகங்களை எழுதினார். கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் நந்தன் சரித்திரக் கீர்த்தனையை இயற்றினார். இவையும் இன்று நாம் நாடகமெனக் கொள்வதன் இலக்கணங்களுள் அடங்கியவையல்ல.

இந்நிலையிற் சென்ற நூற்றுண்டின் இறுதிப் பிரிவிலே, பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் முதலாவது நாடக நூலைத் தந்து தமிழைப் புதியதொரு துறைக்குத் திருப்பி விட்டார். அவர் எழுதிய நாடகநூலின் பெயர் மனேன்மணீயம் என்பது.

இந்நால் மிகவும் விரிவானது. ஆங்கில நாடக வல்லுநரான வேக்ஸ்பியரின் நாடகப்போக்கில் இது செல்கின்றது. பாத்திரங்களின் தனிச்சிலைப் பேச்சுக்கள், சொற்பொழிவுகள், பாத்திர அமைப்புக்கள், முரணிலைகள், தோன்றி வளர்ந்து உச்சமடைந்து முடிவு பெறும் சம்பவப்போக்குகள் என்பவற்றால் ஒரு நாடகத்திற்கு வேண்டப்படும் பல அமிசங்களையும் மனோன்மணீயம் பெற்றுள்ளது. எனினும் வேக்ஸ்பியரின் நாடகத்தினைப்போல இது நடிப்பதற்கேற்ற தன்று. வேக்ஸ்பியர் Blank Verse எனப்படும் செய்யுள் நடையிலே தங்கு நாடகங்களை நடாத்திச் சென்றாலும், அவை நடிப்பதற்கேற்ற நாடகத்தன்மை பெற்றிலங்குகின்றன. மனோன்மணீயத்திலே அத்தன்மை அருகியே காணப்படுகின்றது. சுருங்கச் சொன்னால் மனோன்மணீயம் படித்துச் சுவைக்கக்கூடிய ஒரு நாடகம் என்பதே பொருந்தும்.

வேக்ஸ்பியர் Blank Verse இனைக் கையாண்டதுபோலச் சுந்தரம்பிள்ளை அகவற் பாவினைத் தமது நாடகத்திற் கையாண்டுள்ளார். பாக்கள் செந்தமிழிலே அமைந்திருக்கின்றன; சுவைபொதுளியவையாய் விளங்குகின்றன. பாத்திரங்களின் இயல்புக்கேற்ற நனுக்கமான நடைவேறுபாடுகளையும் பெற்றுள்ளன. எனினும் நாடகச் சுவையிலும் காவியச் சுவையே இந்நாடகம் முழுவதிலும் மிககோங்கி நிற்கின்றது. எனவே மனோன்மணீயம் நாடகரசிகர்களுக்கு அத்துணை இன்பம் பயப்பதன்று. இலக்கியச் சுவை ஞாக்ஞாக்கே இஃதோர் பெருவிருந்தாய் அமைந்திருக்கின்றதெனலாம்.

மனோன்மணீயத்தின் மூலக்கதை, விட்டன்பிரபு என்பவர் எழுதிய ‘இரகசிய வழி’ (Secret Way) என்னும் கதையிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. எனினும் வான்மீகராமாயணம், கம்பஞால் தமிழ்மரபு வழிவந்த தமிழ் இராமாயணமாய் உருக்கொண்டதுபோல, இரகசிய வழியும் ஒரு தமிழ்க் கதையாய்த் தமிழ் நாட்டின் துழலுக்கு முரணுத்தாய் நடக்கின்றது. இவ்வகையிலே சுந்தரம்பிள்ளையின் ஆற்றல் மிகவும் பாராட்டற்குரியது.

இனி, மனோன்மணீய நாடகக் கதையின் சுருக்கத்தினைச் சிறிது நோக்குவோம். சீவகன் பாண்டிய நாட்டின் அரசன். அவன் கள்ள மற்ற நெஞ்சினன்; யாரையும் எதையும் எளிதிலே நம்பிவிடும் இயல்பு கொண்டவன். குடிலன் என்ற துழச்சியும், தீற்மையும் போசையும் கொண்ட மந்திரி இவனுக்கு மிகவும் இனியனுய்

இருந்துவந்தான். அவனை நம்பி அவன் இழக்கும் பக்கமெல்லாம் சீவகன், ஒரு பாவைபோல ஆடுக்கொண்டிருந்தான்.

குடிலனுக்குப் பாண்டிநாட்டின் அரசனுவதே நோக்க மாய் இருந்து வந்தது. இதற்குப் பாண்டிய நாட்டின் தலைநகராகிய மதுரை தடைக் கல்லாய் விளங்கியது. சீவகனின் குலகுருவாகிய சுந்தரமுனிவரும், நாராயணன், நடராசன் முதலான அனுக்கத்துணைவரும் அவனருகில் இருக்கும் வரையில், தன் குழ்ச்சி பலிக்காது என்பது குடிலனுக்குத் தெளிவாய்த் தெரிந்தது. எனவே தன் வாக்குச் சாதுரியத்தாலே சீவகனை மயக்கித் திருநெல்வேலி யிலே ஒரு கோட்டை கட்டுவித்துத் தலைநகரையும் திருநெல்வேலிக்கு மாற்றுவித்தான்.

எனினும் அவன் குழ்ச்சி முற்றுக வெற்றி பெறவில்லை. சுந்தரமுனிவர் திருநெல்வேலிக் கோட்டையிலிருந்து ஒரு சுரங்க வழியினை அமைப்பித்துத் தாழும் மதுரைக்கு வந்து அரண்மனை யிலேயே தங்கிவிட்டார்.

சீவகனுக்கு ஒரு மகள் இருந்தாள், அவள் பேரழி; நற்பண்பு களின் உறைவிடம்; தந்தை கீழித்த கோட்டைத் தாண்டி அறியாள். அவளின் நல்வாழ்வு கருதிச் சுந்தரமுனிவர் பாடுபட்டார்; தம் தவ வலிமையினாலே அவள் கனவிலே சேர நாட்டரசனும், இளாங்குனும், வீரனும், பண்பாளனுமாகிய புருஷோத்தமகைந்த தோன்றச் செய்தார். அவ்வாறே மனேன்மணியைப் புருஷோத்தமனின் கனவிலும் தோன்ற வைத்தார். அன்றிலிருந்து மனேன்மணியும் புருஷோத்தமனும் காதலாலுருகிச் செய்யிழக்கத் தொடங்கினார்.

மனேன்மணியின் துன்ப நிலையைச் சீவகன் சுந்தரமுனிவருக்கு அறிவித்தான். அவர், இது பருவப் பெண்களுக்கு இயல்பாக ஏற்படுவது எனக்கூறிச் சீவகனின் உள்ளத்தைத் தேற்றி, அவனுக்குப் புருஷோத்தமனை மணம் பேசமாறு ஆலோசனை கூறினார். குடில ஞுக்குச் சீவகன் இதனை உரைத்தபொழுது, அவன் தன் கனவு பலிக்கும் நாள் நெருங்குவதாகக் கருதி மகிழ்வடைந்தான். புருஷோத்தமனிடம் மணம்கோரித் தூதனுப்பத் தன் மகனுகிய பலதேவனே தக்கவன் என்று சீவகனை நம்புமாறு செய்து அவனையே குடிலன், தூதனுய் அனுப்பிவைத்தான். புருஷோத்தமனின் ஆட்சியிலிருந்த நாஞ்சில் நாடு பாண்டிநாட்டுக்குரியதென்றும், அதனைப் புருஷோத்தமன் திருப்பித்தால் வேண்டும் என்றும், அன்றேல் அதனைச் சீதனமாக ஏற்று மனேன்மணியை மணம் செய்துகொள்ளல் வேண்டும்

என்றும், இன்றேல் போர்செய்து பாண்டியன் சேர நாட்டை அபகரிப்பான் என்றும் பலதேவன் மூலம் தூது அனுப்பப்பட்டது.

தன்மான வீரங்கிய புருஷோத்தமன் இக்கோரிக்கையால் வெகுளியடைந்தது வியப்பன்று. அவன் போர் முகத்திலே பாண்டி யனைச் சந்திக்க ஆயத்தமானுன். குழலன் தன் எண்ணம் ஸிறை வேறியது என்று மகிழ்ந்தான்.

திருநெல்வேலியிலே பாண்டியனுக்கும், சேரனுக்குமிடையே போர் நிகழ்ந்தது. பாண்டியனின் நண்பனும், நாட்டின் தளபதியும், பெருஷருமாகிய நாராயணனைக் கோட்டைக் காவலுக்கெனப் பெரும்படையோடு சிறுத்தி வைத்துச் சிறுபடையொன்றுடன் சென்று சேரப்படையை எதிர்த்தல் வேண்டும், என்ற குழலனின் துழச்சித் திட்டத்தின் உள்அந்தரங்கத்தை உணராத சீவகன், அத்திட்டத்தை வரவேற்றுப் போர் நடாத்தினான். போரிலே சீவகனைத் தனிக்கச் செய்து புருஷோத்தமனின் கையிலே சிக்கவைக்குங் குழலனின் தந்திரம், சரியான சமயத்தில் நாராயணனால் முறியடிக்கப்பட்டதால், சீவகன் தப்பினான். அன்றைப்போர் பாண்டிய சேனைக்குத் தோல் வியில் முடிந்தது. சீவகன் மிகக் அவமானமும், பெரும் துயரும் அடைந்தான்.

குழலனின் நிரிப்புத்தி, முதனுளே திட்டம் தோல்வி அடைந்த தாற் சோர்வடையவில்லை. அவன் போரின் பயங்கரத்தைப் பெரிது படுத்திக் காட்டிச் சீவகன் உயிரிழந்தாலும் மனேன்மனியின் எதிர் காலம் சீரழிதல் கூடாதென வலியுறுத்தி அடேத்தாட் போருக்கு முன்பாக அவனுக்குத் திருமணம் நடாத்தல் வேண்டுமென்று சீவகனுக்குப் புத்திமதி கூறினான்; மனேன்மனிக்குத் தக்க மண வாளன் தன் மகன் பலதேவனே என்றும் அவனை நம்ப வைத்தான். எனவே அரண்மனையில், திருமண ஏற்பாடுகள் விரைவாக நடை பெறலாயின. சுந்தரமுனிவர் இன்னும் நம்பிக்கையை இழக்காத வராய், எல்லாப்பொறுப்புக்களையும் இறைவனின்மீது போட்டு விட்டுத் திருமண ஓழுங்குகளைச் செய்தார். மனேன்மனிக்கு இவ் வொழுங்கு மிகக் மனத்துயரை அளித்தாலும், தந்தையின் உள்ளம் நோழுல் கூடாதென்பதால் மனவினைக்கு ஒப்புக்கொண்டாள்.

இங்கு இவ்வாறு மனவினை ஏற்பாடுகள் நடைபெறக் குழலனின் மனம், இவற்றே திருப்தியடைந்திலது. காழுகனும், முரடனும் கொடியவனுமாகிய தன் மகனிலே அவனுக்கு நம்பிக்கை யில்லை. எனவே மனவினை நடைபெறும் இடத்திலேயே சீவகனைத்

சிறைப்பிடிக்கவும். புருஷோத்தமணைத் தன்வழிப்படுத்தி அவனுக்குத் திறையளித்துப் பாண்டிய நாட்டைத் தனக்கு உரிமையாக்கவும் அவன் விழைந்தான். இவ்விழைவிற்கு உருவளித்து, வெற்றிபெற இரவிற்கிரவே புருஷோத்தமணைச் சந்தித்து உரையாட அவன் எண்ணினான். தமது நுட்பமான முனைத்திறத்தினால் சுந்தரமுனிவர் அமைத்திருந்த சூருங்கைப்பாதையினை முன்னரே அறிந்து வைத்தி ருந்த அவன், அவ்வழியாலே சென்று நிலவொளியில் மனேன்மனி யின் நினைவால் உருகிக்கொண்டிருந்த புருஷோத்தமணைத் தனிமையிற் சந்தித்தான்.

ஆனால், அவன் மதிப்பீடு செய்திருந்தமைக்கு முற்றிலும் மாருனவனும்ப் புருஷோத்தமன் விளங்கியமையால், குடிலனின் திட்டங்கள் இறுதியிலே மன்கவ்வாயின. ‘சேரன் வெற்றியையும் களவிற் பெறுன்’ என்றாலே மெய்காவலரை அழைத்துக் குடிலனை அவன் சிறைப்படுத்தி விலங்கிட்டு அழைத்துக்கொண்டு, தன்படை வீரரோடு சூருங்கையூடாக மனவினை நடக்கும் இடத்தை அடைந்தான்.

மனவினை நடந்துகொண்டிருந்த இடத்திலே சிறிது குழப்பம் ஏற்பட்டது. ஆனால், புருஷோத்தமன் நடந்தவற்றை விளக்கியதும் அங்கு அமைதி நிலவியது. மனேன்மனி எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியோடு சென்று தன் கனவுக் காதலனுக்கு மாலையிட்டாள். அன்றிலிருந்து பாண்டியனையும், பாண்டிநாட்டையும் பற்றிநின்ற குடிலனுகிய பீடை ஓழிந்துபோயிற்று. எல்லாம் நலமே நடந்தேற்றன.

மனேன்மனையக் கதைச்சுருக்கம் இதுதான். இக்கதையிலே பல கதாபாத்திரங்கள் வருகின்றனர். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு வகையிலே தனித்தன்மை வாய்க் கீதாராய் விளங்கி, நாடகக் கதைக்கு முழுமையளிப்பது, குறிப்பிடத்தக்கது, சுந்தரம் பிள்ளையின் உலகிய வறிவும், கல்விப்பாட்பும் பாத்திரங்களினுடோக் கான்கு வெளிப்படுகின்றன. கதைச்சுருக்கத்திலே கூறப்படாத பாத்திரங்களுள் மனேன்மனையின் தோழியாகிய வாணியும், அவளின் காதலனுகிய நடராஜனும், பிரதானமானவர்கள். இவ்விருகாதலர்களின் மூலமாக நேசமில் வதுவையினது இழிவையும், காதற்றிருமணத்தின் உயர்வையும் ஆசிரியர் மிகச்சிறப்பாகச் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றனர்.

சீவகஜை நோக்கும்போது ஞேக்ஸ்பியரின் வியர்வேந்தனே (King Lear) நினைவில் வருவான். ஜிருவரும் கள்ளமற்ற வெள்ளை மனம் படைத்தோர்; ஆழமாக எதனையும் சிந்திக்கும் ஆற்றல் அற்றேர்; எவரையும் எளிதில் நாம்பி அவர்கள் இழுத்தவழிச் செல

லும் இயல்புடையோர். இவ்வியல்புகளே இவர்களின் தோல்வி களுக்கும், துயரங்களுக்குங் காரணமாகின்றன.

‘புத்தியே சகல சத்தியும்’ என்பது குழலனின் கோட்பாடு. தோல்விகளைக்கண்டு சோர்வடையாது, அத்தோல்விகளையும் புத்தி வன்மையால் வென்றிடலாம் என்று அவன் நம்பிச் செயற் படுகின்றன. அவன் செயல்களாலே அவன்மீது வெறுப்பும், சீவகன்மீது இரக்கமும் படிப்போரது உள்ளங்களிலே ஏற்படும் வகையிலே இருவரும் செயல்கள் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. தன் மகனின் மணவினைக்குக் குழலன் வராமலிருந்த வேளையிற் கூடச் சீவகனின் உள்ளத்திலே ஜயம் பிறக்கவில்லை.

“ஏன் மிக? நமர்காள்; இந்து நிசியிலும்
யான்அறி யாதுமழக் கிஞ்றன்ன் எனக்கா
நன்றே இங்கவுன் இலாமையும் அன்றேவ்
தன்புகற் கேட்க அற்பழும் இசையான்”

என்று அவன் கூறுதகையில் ‘இத்தகைய பின்னை மனத்தின னுக்கா இத்துணைத் துன்பங்களைக் குழலன் இழைக்கின்றான்?’ என்று அவன்மீது எல்லையில்லா வெகுளியும், சீவகன்மீது உருக்கமும் எம்முள்ளங்களிலே ஏற்படுகின்றன.

எனினும் இத்தைய கொடியவன் உள்ளத்திலும் போராட்டங்கள், நான் செய்யும் தீமைகளையிட்டுக் கழிவிருக்கங்கள் ஏற்படுவதையும் ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டத் தவறவில்லை. குழலனின் தனி நிலைப் பேச்சொன்றில் நன்மை - தீமைப் போராட்டம் அழகொழுகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றது.

சுந்தரமுனிவர் பேரறிவாளர், முதிர்ந்த ஞானி, எனினும் மனேன் மனியிலே மிகக் அடிப்படை கொண்டவர். எச் சந்துப்பத்திலும் நிதானம் இழுக்காத பண்பினை அவரிலே காண்கின்றேன். தொனிப் பொருள் பயக்கும் வண்ணம் குறிப்பாகப் பேசுவதீல் அவர் வல்லவர். குழலன் திருநெல்வேலிக் கோட்டையை அவருக்குக் காட்டி அதன் சிறப்பினை விளக்கியபோது, சீவகனுக்குச் சொல்வதுபோல,

“ காலம் என்பது கறங்குபோற் கழுன்று
மேலது கீழாக் கீழது மேலா
மாற்றுநே தோற்றம் என்பது மறந்தனை”

என்று கூறுவது அவரின் குறிப்புணர்த்தும் திறநுக்குத் தக்க சான்றுப் பிளங்குகின்றது. விதியின் ஆற்றலையும், அதன் போக்கி னையும் உணர்ந்து, அடங்கி அமைதியாய் அலை ஒயந்த சமுத்திர

மாய் அவர் விற்கின்ற இடங்கள் படிப்போருள்ளத்திலே ஆழ்ந்த அமைதியை ஏற்படுத்துகின்றன.

மற்றும் வாணியின் உழுவலன்பும், நடராசனின் கலைவெறியும், நாராயணனின் உரையாற்றலும், சகடனின் பேராசையும் படிக்குஞ் தோறும் சுவையளிப்பனவாகும். “நூருக்கேட்கினும் நூலறிவு என் செய்யும்?” ‘நேயமும் ஆக்கப்படும் பொருளா?’” “நேசமில் வதுவை நாசகாரணமே” “தாதா அன்பும் போதாதாகுஞ் காலங் கண்ணியர்க்கு உள்ளது” “முடிதான் அழிவிழில் யார் எடுத்து அணியார்?” “முன் நேர் ஜனமொழி தெய்வமொழி” “எத்தினம் உலகில் எமன்வரா நற்றினம்?” “ஒருவனது ஆசைப்பெருக்கால் உலகில் வருதுயர் கடவிற் பெரிதே” போன்ற அடிகள் நாடகாசிரியரின் உலகிய வறிவுக்கு எடுத்துக்காட்டுக்கள் எனலாம்.

“மனேனமணீயம்” பெரும்பான்மை ஆசிரியப்பாவாகிய அகவலில் அமைந்திருப்பினும் வெண்பா, கலித்துறை, குறள் வெண்செந்துறை முதலான பாக்கள், பாவினங்களினுலும் அமைந்துள்ள மையினால், நுட்பமான உணர்ச்சி வேறுபாடுகளைப் புலப்படுத்த அவை துணையாகின்றன. வாணி கூறும் கதையாகக் குறள் வெண்செந்துறையில் அமைந்த ‘சிவகாமி சரிதம்’ ஓர் இன்சுவை அழுத சுரபி என்றே கூறல்வேண்டும். இதன், மூலம் கோல்ட்சிமித் என்பாரின் முனிபுங்கவர் (The Hermit) என்ற ஆங்கிலப்பாடல் என்பர். எனினும், ஆணவமலத்தால் மூடுண்டு உலக மாயையிலே சிக்கித் தவிக்கும் ஆன்மா, உண்மையை உணர்ந்து திருவருளின் வழிப்பட்டு இறைவனுடே அத்துவிதமாய்க் கலந்து விடுவதாகிய சைவ சித்தாந்தக் கருத்தின் சாரமாகவும் அக்கதை அமைந்துள்ளது. அதில் வரும் இரவுவருணை, நெருப்பின் வருணை சிவகாமியின் பெண்ணுரு வெளிப்படும் பெட்டு, அவளின் சோகம், சிதம்பரனின் மனப்போராட்டம் என்பன எழிலொழுகத் தீந்தமிழிலே புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

“செந்தழலும் அந்தவெல்கீ
திகற்ந்தடங்கி உங்கீத்
தீகைக்களி பிடித்தலைக்குஞ்
சிறுபூணி எனவே
விந்ததெயாடு நடம்புறிந்து
வீங்கிருணி வாங்கி
மீண்டுவர விடுத்தெடுத்து
விழுங்கிவிளங் கினதே.”

என்ற பாடல் சிவகாமி சரிதத் தேனிலே ஒரு துளியாகும்.

இத்தகைய அரியதொரு நாடகநூலைப் பல சுவைகளும் மலியும் வண்ணம் யாத்தளித்த பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை 1855ஆம் ஆண்டிலே சேரநாட்டிலுள்ள ஆலப்புழை என்ற ஊரிலே பெருமான் பிள்ளை என்ற சைவப்பெரியாருக்குப் புதல்வராய்த் தோன்றினார். திருவனந்தபுரத்து அரசர் கல்லூரியிலே கற்று இளமாணித் (B. A.) தேர்வு பெற்றார். சிலகாலம் அரசகரும் ஆற்றியபின் ஆசிரியத் தொழிலிலே விருப்பற்றி, திருவனந்தபுரக் கல்லூரியிலேயே விரிவு ரையாளராய் அமர்ந்தார். அக்காலப் பிரிவிலேயே தத்துவத்துறை யில் முதுமாணித் தேர்விற்குக் கற்று (M. A.) அதிலும் தேர்வு பெற்றார். தத்துவத்தோடு வரலாறு, தர்க்கம், மொழியியல் முதலிய துறைகளிலும் அவருக்கு ஈடுபோடு இருந்தது. மனேன்மனீய நாடகம் மட்டுமேன்றி, நூற்றெடுக்க விளக்கம் என்ற நூலும், வரலாறு சம்பந்தமான சில ஆங்கிலக் கட்டுரைகளும். திருமுருகாற்றுப்படை நெடுஞ்சாடை, மதுரைக் காஞ்சி முதலான பாட்டுக்களின் ஆங்கில பொருளைப்பற்படும், ‘திருஞானசம்பந்தர் காலம்’ (Age of Thirugnanasambanthar) என்னும் ஆங்கில ஆராய்ச்சி நூலும் இவராலே செய்யப்பட்டவையாகும். தமிழிலக்கிய வரலாற்றை எழுதுவதும் திட்டமிட்டிருந்தார்; ஆங்கிலக் கலைசொற்கள் சிலவற்றிக்குத் தமிழ்ச் சொல்லாக்கமும் இவர் செய்துள்ளார்.

தமிழை உயிரென நோசித்து அதுணைப் பல துறைகளிலும் வளர்த்திடல் வேண்டுமென்று முயன்று அரும்பணியாற்றிய இப்பெரியார், 1897 ஆம் ஆண்டில், தமது 42ஆம் வயதிலே பிள்ளை நோய்காரணமாக அகால மரணமடைந்தமை தமிழினத்திற்குப் பேரிழப்பாகும்.

சுந்தரம்பிள்ளை பல துறைகளிலும் பணியாற்றினாலும், அவருக்கு ஸ்லைத்த பெரும்புகழை ஈந்தது அவர் எழுதிய மனேன்மனீ யமே. தமிழ்ப்பேரவைகளிலே ‘நீராருங் கடலுடேத்’ எனவும் ‘பல்லுயிரும் பலவலும்’ எனவுங் தொடங்கும் தமிழ்த்தெய்வ வணக்கப் பாடல்களால், அவரின் நாமம் என்றென்றும் வாழும் என்பதுறுதி.

ஆதார நால்கள்

1. மனேன்மனீயம் — பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் இயற்றியது.
2. ஒப்பியல் இலக்கியம் — கலாசிதி க, கைலாசபதி

நாடகாசிரியர் இருவர் — 2

பேராசிரியர் கணபதிப்பிளை (1903—1968)

“இராமானுஜர் வாழ்ந்த காலமாகிய பதினேராம் நூற்றுண்டிற் குப் பின்னர் இந்திய மெய்யியற் சிந்தனை, பயனுள்ள புதிதொன் கையும் தோற்றுவிப்பதை ஸிறுத்தி விட்டது என்பது, பரவலாக ஸிலவிவருசிறை ஒரு கருத்தாகும். “தரிசனங்களில் இறுதியான தாகிய வேதாந்தத்திற்குப் பின்னர் இந்திய மெய்யியல் வல்லாருக் குப் புதிதாக ஒன்றையும் உருவாக்கவேண்டிய தேவையே இருக்க வில்லை. அவர் வீட்டிற்குச் சென்று கதவுகளை எல்லாம் மூடிக் கொண்டு நிரந்தரமாகத் தூங்கத் தொடங்கிவிட்டார்” என்று இந்தியரிற் பலர் உண்மையாகவே நம்புகின்றனர்.” இவ்வாறு நவீன இந்தியச் சிந்தனை என்ற தமது நூலிலே, கலாநிதி, வி. எஸ். நறவாணை குறைப்பட்டுள்ளமை, எமது தமிழ் இலக்கியச்சிந்தனை களுக்கும் பொருந்துவதே. (The Modern Indian Thoughts by Dr. V. S. Naravane)

சேக்கிழார், கம்பன் போன்ற பெரும் புலவர்களின் காலத் திற்குப் பின்னர், தமிழ்லக்கியம் தேங்கிப்போய் நாற்றுமெடுக்கத் தொடங்கிவிட்டது என ஏக்கப் பெருமுச்சு விடும் தமிழ்நினூர்கள் பலர் எம்மிடடயே இருக்கின்றார்கள். இவர்களுக்கு மனைன்மனைய ஆசிரியர், சுந்தரமுனிவர் வாயிலாய்க் கூறியுள்ள,

“காலமென்பது கறங்குபோற் கழன்று
மேவது கீராக் கீழது மேலா
மாற்றிடுந் தோற்றம் என்பது மறந்தனை”

என்னும் கூற்றையே நினைவுபடுத்த வேண்டிபிருக்கின்றது. மனித வாழ்க்கையில் உயர்வும், தாழ்வும் போலவே இலக்கிய வரலாற்றிலும் ஏற்றமும், சரிவுகளும் உள்ளன. ஆனால் அது என்றைக்கும் செத்துவிடுவதில்லை. அதன் வாழ்வு சாகாத் தொடர்க்கதை.

அவ்வக்காலச் சிந்தனைகளுக்கும், போக்கிற்கும், முறைகளுக்கும் இசைய அதன் முதல், கரு, உரிகளில் மயக்கங்களும் மாற்றங்களும், ஏற்றத் தாழ்வுகளும் ஏற்படலாம். ஆனால் அதன் வடிவ மாற்றங்கள், சிந்தனை மாற்றங்களால் அது ஒடுங்கி, அடங்கி, வீற்று விட்டது என்று முடிவு கட்டிவிடல் கூடாது. இலக்கியத்தின் உயிரோட்டத்தினை உணர்ந்துகொண்ட அறிஞர்கள் கூறும் முடிபு இது. இம்முடிபைக் கூறுவதோடு அமைந்து விடாது, தாம் வாழும் காலத்தின் இலக்கிய வடிவங்களைப் பயன்படுத்தித் தாமே பல ஆக்கங்களைச் செய்து வழிகாட்டிய, காட்டுகின்ற அறிஞர்களும் எமிடடயே இல்லாது போய் விடவில்லை. அத்தகைய அறிஞர்களுட் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களும் ஒருவர்.

சென்ற நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை ஒரு மெய்யியல் வல்லார். அவர் மாணவர்க்கு வரலாற்றையும் மெய்யியலையும் கற்பித்து வந்தார். ஆனால் தமிழினைப் புதுத்துறையிலே செலுத்தி, ஆக்க இலக்கியம் படைப்பது அவரின் பேரவா. அதன் பயனாக எழுந்தது, மனேனுமனீய நாடகம். அவரைப் போலவே, தமது ஆராய்ச்சித்துறையான மொழியியலிலிருந்து ஆக்க இலக்கியத்துறைக்கு வந்து நாடகங்களும், கவிதைகளும் ஆக்கிய வர், பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை.

இன்று சமூத்திலே பல தமிழ் நாடக ஆசியர்கள் உள்ளனர். ஆனால் முப்பதாண்டுகளுக்கு முன் இவர்களின் தொகை இங் நாட்டில் மிகக் குறைவாகவே இருந்தது. அவ்வாறு இருந்தோரும் சாதாரண தமிழ் அறிவு படைத்தவரே. நாட்டுக்கூத்து முறையிலோ, அல்லது குடின்மான தமிழ் நடையிலோ அவர்களின் நாடகங்கள் அமைந்திருந்தமையினால், நாடகத்திற்கு ஓர் இலக்கிய உருவம் இருக்கின்றதோ என்ற ஜயமே எழுவதாயிற்று. அன்றியும் மேடையேற்றும் நாடகங்கள் வாற்க்கையோடு பொருந்தாதனவாய், பார்ப்போரை நாடக பாத்திரங்களோடு தொடர்புபடுத்தாதனவாய், பொறுமையைச் சோதிக்குமளவிற்கு நீண்டு, சந்தர்ப்பத்திற்கும், பாத்திரத்திற்கும் பொருந்தாத பெருந்தொகைப் பாடல்களை உள்ளடக்கி இருந்தன. தமிழகத்திலே இதற்குச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வி. கோ. குரியநாராயண சாஸ்திரியார், மறைமலையிடகள் போன்ற தமிழ்ப் பேரவீரர்கள் நாடகங்களை எழுதியிருப்பினும், அவை நடித்தற்கேற்றவையாய் இராது, படித்துச் சுவைத்தற்கே உரியவையாய் விளங்கியமையையும், ஈண்டுக் குறித்தல் வேண்டும். பம்மல் சம்

பந்த முதலியாரின் நாடகங்கள் பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்தழுவல்கள், இந்நிலையில் நடிப்பதற்கேற்ற நல்ல நாடகங்களைப் படைத்த எரித்த வரலாறு, யாழ்ப்பாணத்திலேயே தொடங்கியது எனக் கூறல் வேண்டும். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலே, தமிழ்த்துறைத் தலைவராயிருந்த பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களே, இவ்வரலாற்றினைத் தொடக்கி வைத்தார்.

பேராசிரியர் நாடகத்துறைக்கு வந்ததே ஒரு சுவையான வரலாறுகும். அவர் மொழியியலாராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்த காலத்திலேயே, யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சு வழக்கில் அடிப்படை சில சொற்கள், பழையையான சங்க இலக்கியங்களிலும் பிற இலக்கியங்களிலும் பயின்றுவரும் உண்மையினைக் கண்டார். அவ்வண்மை அவர்க்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியை அளித்தது. இத்தகைய பழங்குபுருனின் மக்களின் பரம்பரையில் வந்தமையினையிட்டு அவர் பெருமிதமடைந்தார். அப்பெருமிதத்தோடு நில்லாது, அவற்றை இலக்கிய விவுத்திலே பாதுகாத்தல் வேண்டுமென்ற பேரவாளிகளே யாழ்ப்பாணம் பேச்சத் தமிழிலே அவர் நாடகங்களை ஆக்கலானார்.

அதனேடு, இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச் சங்கத்து ஆண்டு விழாக்களிலே, தமிழ் மாணவர் மேடையேற்றுவதற்கும் நாடகங்கள் வேண்டியிருந்தன. இத்தேவ்வதைய நிறைவு செய்தற்காயும், அவர் நாடகத்துறையிலே ஈடுபடவேண்டியிருந்தது. எனவே ஆராய்ச்சி மன்றபோக்கும் தேவையுமே பேராசிரியர் நாடகத்துறையிலே ஈடுபடுத்தின, எனவே வேண்டும்.

அவர் ஆங்கிலத்தையே தமது முதன் மொழியாகக் கற்றவர், பல்கலைக் கழகத்தில் அதனேடு வடமொழி, பாளி, முதலான ஆதி மொழிகளையும், பின்னர் மொழியியல் ஆராய்ச்சிக்கெனத் திராவிடக் குடும்ப மொழிகளையும், ஜேர்மன், லத்தீன் முதலான இந்து ஜோப்பிய மொழிகளையுங் கற்றார். அவருக்கு வடமொழியில் நிரம்பிய புலமை உண்டு.

இவ்வாறு பன்மொழிப் புலமை பெற்றிருந்த பேராசிரியர், அவற்றின் இலக்கியச் செல்வாக்கிற்கு ஆட்பட்டுத் தம் தனித் தன்மையை இழவாது, யாழ்ப்பாணத்து மன்வாசனையோடு கூடிய எனிய பேச்சத் தமிழ் நாடகங்களை எழுதியமைக்கு அவரின் திறமை யாத்தீரமன்றி, இயல்பான வழிபெயினமையுமே காரணமென்னாம்.

ஜோப்பிய நாடுகளுக்கு ஒரு முறைக்குமேற் சென்று சுற்றுப் பயணம் நிகழ்த்தியவர், இங்கிலாந்திலேயே முன்றுண்டுகள் வாழ்ந்தவர், சென்ற பரம்பரையினரின் ஆங்கில மனோபாவச் சூழலிலே உலாவி வந்தவர், யாழ்ப்பாணத்தின் இதயத்தினை உணர்ந்து அதுனைச் சுற்றியே தமது இலக்கியங்களைப் படைத்தமை, அவரின் பிறந்த நாட்டுப்பற்றை நன்று எடுத்துக் காட்டுவதாயுள்ளது.

பேராசிரியரோடு சில காலங்களாவது மழுசியவர்களுக்கும் அவரின் ஆழந்த இன, நாட்டுப்பற்று நன்று புலனுகும். பேராத்ஜைப் பல்கலைக் கழகச் சூழலிலே வாழும்போதும், யாழ்ப்பாணத்தின் கிராமமொன்றிலே அமைதியாக உலாவிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு நாட்டுப்புறந்தான் போன்றே அவர் தம்மைக் கருதிக் கொண்டார். தமது புலமையால் அமைந்த செயற்கையான மொழியிற் பேசாது முற்ற முழுக்க யாழ்ப்பாணத் தமிழிலேயே பேசுவது அவரின் இயல்பு. யாழ்ப்பாணத்தின் சமூக நிலையிலே உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர், நடுத்தரவருப்பினர் என்ற பல பிரிவைச் சேர்ந்தவர்களோ டும் பழகி அவர்களின் மனப் போக்குக்கள், சிந்தனைகளை எல்லாம் அவர் நன்று அறிந்திருந்தார். இந்த அநுபவ அறிவாலும், உள்ளுணர்வாலுமே, தமக்கு எனத் தனிப் பாதை வகுத்து அப்பாதையில், உயர்ந்த நாடகங்களை ஆக்குதல் அவர்க்கு எளிதாயிற்று.

தமது இலக்கியப் பளிக்குத் தாமே ஒரு தனிவழியை இவர் வகுத்துக்கொள்வதற்கு, இவரின் ஆசிரியராயிருந்த சீங்ஸ்பரி அவர்களுக்கு ஓரளவு உதவியிருக்கலாம். கீங்ஸ்பரி அவர்களின் 'மனேன் மணீ' நாடகத்தை வாசிக்கையில், பேராசிரியரின் பின்வரப் போகும் நாடகங்களுக்கு அது ஒரு முன்னேடுபோல விளங்குந் தன்மையினை நாம் காணலாம். ஆனால் அவரின் தூண்டல், பேராசிரியரின் தனித்தன்மையின்மீது தன் செல்வாக்கைப் பதித்தது என்று கூறல் இயலாது.

பேராசிரியர் எழுதிய நாடகங்களில் முருகன் திருக்குதானம், உடையார்மிடுக்கு முதலான நான்று நாடகங்கள் நானுடக்கி என்ற தலைப் பிலும், பொருளோ பொருள், தவருன எண்ணம் என்ற இருநாடகங்கள் இரு நாடகம் என்ற தலைப்பிலும் வெளிவந்துள்ளன. சந்தரம் எங்கே, துரோகிகள் என்ற இரண்டும் அச்சில் இதுவரை வெளி வராதனை. சங்கிலி ஒரு யாழ்ப்பாண வரலாற்று நாடகம். இவை தவிர, லூர்ஷன் எழுதிய “இரத்தினுவலி” என்ற நாடகத்தினை

அவர் மொழிபெயர்த்து “மாணிக்கமாலை” என்ற தலைப்பிலே ஒரு நாடகமாக வெளியிட்டிருக்கின்றார். இவற்றுள் நானுடக்கும், இரு நாடகமும் முற்றிலும் தமிழ்நாட்டின் தென்கோடியாகிய ஈழத்திலும், சிறப்பாக, யாழ்ப்பாணத்திலும் வழங்கும் பேச்சுத் தமிழ்நடையில், அமைந்திருக்கின்றன. சங்கிலி, பேச்சுத் தமிழும் எழுத்துத் தமிழும் விரவிய நடையிலே எழுதப்பட்டுள்ளது. மாணிக்கமாலை முழுமையும் எழுத்துத் தமிழிலேயே அமைந்துள்ளது.

பேராசிரியரின் நாடகங்களிலே தொடக்கம், நடு, உச்சம், முடிவு என்ற இன்னோன்ன நாடகத்தின்மையினைக் காணவியலாது. ஆற்றந் தெரிய தத்துவங்களைப் புலப்படுத்துவதற்கு என்று, செயற்கையான பாத்திரங்களை அவர் உருவாக்கியதுமில்லை. அனுபவமற்ற நாடக ஆசிரியர் தமது வசன ஆற்றலைக் காட்டுவதற்கென இடை இடையே நாடக பாத்திரங்கள் வாயிலாய்ச் சொற் பொழுதுகளை நிகழ்த்துகின்ற முறைமையினையும் அவர் கையாண்டதில்லை. ஒவ்வொரு நாடகமும், யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சில குடும்பங்களிலே நாள்தோறும் நடைபெறுகிற சில சம்பவங்களைத் தொகுத்துக் காட்டுகின்ற ஓர் ஜியற்கைச் சித்திரம் போலவே விளங்குகின்றது.

இவ்வளவு எளிமையான முறையிலே பேராசிரியர் நாடகங்களை அமைத்துக்கொண்ட பேரத்திலும், அவை பார்ப்போரைக் கவர்ந்தமைக்கான காரணம், அவற்றினாடு அவர் தமது சமகால மக்களின் சிந்தனைகளையும், பிரச்சினைகளையும், தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியமையே. பல்கலைக்கழகத்திற்கு வருகின்ற, துடிப்பும், அனுபவ மின்மையும் கொண்ட இளம் மாணவர்களின் சிந்தனைகள் செல்லும் வகை இது, என்பதையும் அவை எவ்வெப்போது பயனின்றிப் பிழை வழிபிலும் செலவின்றன, அதனால் எத்தகைய தீமைகள் நிகழும் என்பதையும் அவர் தம் நாடகங்களுடாகச் சுட்டிக்காட்டி உண்மை நிலையைச் சிக்கிக்கூர் செய்தார். அவரின் சொற்கள் எளிமையானவைதாம். ஆனால் அவற்றிற் கொடுக்கப்பட்ட கருத்துக்கள் யிக் ஆழமானவை, பயனுள்ளவை.

ஒரு நாட்டின் முனையாய் இருப்பது அந்நாட்டின் பல்கலைக் கழகமாகும். அங்கு நுழைவநுழை கிடைக்கப்பெறும் மாணவிகள் தங்கள் சாதனையையிட்டுப் பெருமிதமடைவதும், தாம் பெறப்போகும் பட்டங்களையிட்டுப் பெருமை கொள்வதும் இயல்லே, ஆனால் பல்கலைக் கழகப் பட்டமொன்றுதான் சமுதாரிக்கப்பட்டு வருகிறது. அதனால் நாடகங்களின் பல்கலைக் கழகமாகும். அங்கு நுழைவநுழை கிடைக்கப்பெறும் மாணவிகள் தங்கள் சாதனையையிட்டுப் பெருமிதமடைவதும், தாம் பெறப்போகும் பட்டங்களையிட்டுப் பெருமை கொள்வதும் இயல்லே, ஆனால் பல்கலைக் கழகப் பட்டமொன்றுதான் சமுதாரிக்கப்பட்டு வருகிறது. அதனால் நாடகங்களின் பல்கலைக் கழகமாகும்.

அந்தஸ்தின் நுழைவுச் சீட்டன்று; புலமையின் பரிணை வெளிப் பாடுமென்று. வாழ்க்கையின் பல துறைகளிலும் வெற்றிபெறுவதற்குப் பல்கலைக்கழகப் பட்டங்கான் அவசியமென்பதுமில்லை. ஆனால் இவ்வண்மையைப் பல்கலைக் கழகப் பயிற்சிபெறுவோர் சிறப்பாக மாணவிகள், உணர்வதில்லை. இந்தப் போலித்தனமையினை மிக நுட்பமாகப் போசிரியர் சாகேன்றவரை பின்வருவது.

‘தவறுன எண்ணம்’ என்ற நாடகத்தில் அப்புக்காத்து வச் சிராகருக்கும், சாந்தராநாகி, வச்சிராநாகி என்ற சமூகசேவகிகள் இருவருக்குமிடையே உரையாடல் நடக்கிறது. வச்சிராநாகி, நாட்டிலே கல்வி முன்னேறுவதற்குக் கூறும் வழியினை, அவளின் உரையிலேயே கேட்போம்.

“அத்துடன் ஒவ்வொரு ஆடவனும் ஒவ்வொரு கிராட்யுவேற் றைத்தான் கலியாணம் செய்யவேனும் என்று கட்டாயப்படுத்தப் படவேண்டும்.”

சுந்தரநாகி சொல்கிறார்கள் :

“அப்படியானால் கிராட்யுவேற்றுன பெண்பிள்ளை குறைந்த பழட்புள்ள ஆடவளைக் கட்டமாட்டாள். பெண்கள் இப்படிக் கல்வி யிலே முன்னேறியிருப்பதைக் கண்டால் ஆடவரும் கிராட்யுவேற் ருவார்கள். அதனால் உலகம் முன்னேறிவிடும்.

வச்சிராநாகர் :

“இப்படிடக்குமானால் கிராட்யுவேற் அல்லது ஆண்கள் கலியாணம் முடித்தல் பெரிய திண்டாட்டமாய்த்தான் வரப்போகுது.”

வசந்தநாகி :

அப்படி இருந்தால்தான் நமதுநாடு கல்வியில் விருத்தியடையும், உண்மையிலே பழப்பில்லாதவர்களுக்குக் கலியாணம் என்னத்திற்கு? அப்படியான கலியாணத்தினால் உலகத்திற்கு நட்டந்தான்.”

வச்சிராநாகர் :

ஓகோ, அப்பிடியோ சங்கதி? இப்ப என்னளவில் பார்த்துக் கொள்ளுவங். நான் இன்ர்மீடியேற்று (Intermediate) படிச்சுப் பாஸ்பண்ணிப்போட்டுத்தான் உலோ (Law) படிச்சு அப்புக்காத்

தாகினனேன். நானும் ஒரு கிராட்டியவேற்றல்ல. அப்ப என்றைபாடும் கலியாணத்திற்குத் தீண்டாட்டந்தானே? உங்கள் சோழை லீக்கும் அதன் வேலைகளும்!

பல்கலைக்கழகத்தில் இளமைத்துடிப்போடு வந்துசேரும் மாணவர்கள் எடுத்ததற்கெல்லாம் புரட்சி என்றும், வேலை நிறுத்தம் என்றும் ஆராவாரிப்பார்கள். அவர்களுக்குப் பேராசிரியர் கொடுக்கும் சிறு சாட்டையடி பின்வருவது.

அங்கதநாகர், குமாரநாகர் என்ற பூட்சிவாதி, கூட்டமொன் றிலே கல்லடிப்பட்டுப் படுக்கையிலே கிடந்து தலையிட என்று முன் கியபொழுது கூறுகிறார்.

அங்கத: என்னகானும், இந்தச் சின்னப்புண்ணுக்கு உந்தப் பாடுபடுகிறுய்? உப்பிடியான ஆக்கள் தானே “Revolution” கொண்டாற்று? சும்மா சத்தம் போடுறதுதான். என்ன, குலைக்கிற சாயும் கடிக்கிறதே?

இவ்வாறு இழையோடும் மென்னமொன நகைச்சுவை யினுடாய் அங்கதச் சுவையையும் புதுத்தி, சிந்தணையைத் தூண்டும் வகையிலே நாடக பாத்திரங்களைப் படைத்துத்தும் நாடகத்திலே உலாவவிடுவதிலே பேராசிரியர் சிறந்து விளங்கி ஞர். அவரின் சமூக நாடகங்கள் யாவிலும் புதிய எண்ணங்களுக்கும், பழைமைப் போக்குகளுக்குமிடையே ஏற்படும் முரண்களையும், போராட்டங்களையும், யாழ்ப்பாணத்தின் பல்வேறுன சீக்கல்களையும் சிந்தணைகளையும், தெளிவாக நாம் காணல்கூடும். பழைமையை முற்றுய் அழித்துப் புதுமையை விலைநாட்டுவதோ, புதுமையை இழித்துப் பழைமைக்குப் புகழ்பாடுவதோ இன்றி இரண்டிற்கும் நடுவழியிலே சென்று நல்லவற்றையும், அல்லவற்றையும் எடுத்துக்காட்டிச் சிங்கிக்க வைத்தார் பேராசிரியர்.

அவர் வரலாற்று நாடகம் எழுதும்பொழுதும் யாழ்ப்பாணத்தின் பாரம்பரிய சுபாவங்களைக் குறிப்பாகச் சுட்டிக்காட்டி, அவற்றை நோக்கிச் சிரிக்கவும், பின்னர் சிங்கித்து வருந்தவும் செய்தார். (சங்கிலி நாடகத்தில் இலங்கைவாழ் தமிழர் வரலாற்றுக் குறிப்பும் எழுதிச் சேர்த்துள்ளார்) சங்கிலி நாடகத்திலே தனிசாயகமுதலி என்ற பாத்திரத்தின் வாயிலாகப் பேராசிரியர் எடுத்துக்காட்டும் சம்பவம் இது.

தனிநா : (எழுந்து நின்று) கோப்பாய்த் தலைமைக்காரனும் அவன் ஆட்களும் வடமாட்சிக் கோயிற்றிருவிழா ஒன்றுக்குச் சவாரி வண்டியிற் போனார்கள். புறப்பொறுக்கி ஆவின்கீழ் மாடு களை அவிழ்த்து ஆறக்கட்டியிருக்கும்போது அங்கே நின்ற அவ் ஹர்ச்சிறுவன் ஒருவன் மாட்டின் குஞ்சமொன்றை அவிழ்த்துக் கொண்டோடினான். அதைக் கண்ட கோப்பாய்த் தலைமைக்காரன் “பிடியடா அவனை, மாட்டின் குஞ்சத்தை அவிழ்த்துக் கொண்டோடுகிறேன்.” என்று கூச்சலிட்டான். அவனுடைய ஆட்கள் அந்தச் சிறுவனைப் பிடித்துக் குஞ்சத்தைப் பறித்துக் குட்டிக் கலைத் தனர். சிறுவன் உடுப்பிட்டித் தலைமைக்காரனின் மருமகன். இத் செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட உடுப்பிட்டித் தலைமைக்காரனும் அவன் கையாட்களும் விரைந்துபோய்க் கோப்பாய்த் தலைமைக்காரனுக்கும், அவனுடைய ஆட்களுக்கும் அடித்துக் கலகம் உண்டாக்கினர். அது மட்டுமல்லாமல், கோப்பாய்த் தலைமைக்காரனைச் செருப்பைக் கழற நூப்படி சொல்லி “செருப்பைக் கையிலே தூக்கிக்கொண்டு நடவடா” என்று கட்டளையிட்டனர். கோப்பாய்த் தலைமைக்காரனும் அவன் ஆட்களும் உடுப்பிட்டியாருக்குப் பயந்து கோயிலுக்குப் போகாது திரும்பிக் கோப்பாய்க்குப் போய்விட்டார்கள். இவர்கள் அடி பிடி நாடகத்திற்கு இதுவே முதல் அங்கம். அதன்பின் உடுப் பிடித்த தலைமைக்காரன் தன்னுடைய பரிவாரங்களுடன் கள்ளியங் காட்டுக்கு அந்திரட்டி வீடு ஒன்றுக்குப் போகும்போது தன்னீர் விடாய்த்தறினால் எல்லாரும் இருபாலையில் இறங்கி ஒரு பனங்கூட வுக்குப் போய்க் கள்ளுக்குடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் அங்கே வந்ததை அறிந்த கோப்பாய்த் தலைமைக்காரன் தனது கையாட்களுடன் சென்று பெருங்கலகம் உண்டாக்கினான். அப் பொழுது நடந்த சண்டையில் உடுப்பிட்டித் தலைமைக்காரன் கோப்பாய்த் தலைமைக்காரனுடைய முன்வாய்ப் பல்லிரண்டை அடித்து உடைத்துவிட்டான், இது இரண்டாம் அங்கம். இந்த நாடகம் தொடர்ந்து நடைபெறும் என அறியக்கிடக்கிறது. இது நடவா வண்ணம் நடவடிக்கை எடுத்தல்வேண்டும்.

பேராசிரியரின் ‘மாணிக்கமாலை’ வடமொழி நாடகத்தின் மொழி பெயர்ப்பேயாயினும் இலக்கியச்சுவை குன்றுமற் செல்வது. அதில் ருந்து ஒரு பாடலை அவரின் கவித்துவச் சிறப்பினை எடுத்துக் காட்டக் கீழே தருகின்றேன்.

அடிதனிலே கொப்பவித்த மதுப்போன் நாறும்
 ஆன்றபெரு யகிற்தனது பூவின் கூட்டம்
 குடிமதுவால் வளிதையாதம் முகமி ஸ்க்கக்
 குரையாது சம்பகமேன் மலரும் டுக்கள்
 துடியிடையா ரசோகத்தி மூதைக்கும் போது
 தோன்றுமவர் பொற்சிலங்பி ஞேச போலப்
 படிதனிலே யளிக்குழாம் போட வெண்ணிப்
 பன்னிடுமால் ரங்காரம் பக்கமெல்லாம்.

1903ஆம் ஆண்டு, பருத்தித்துறையிலே பிறந்த கந்தசாமி கணபதிப்பிள்ளை, இளமையிலேயே துமிழ், சங்கதம், ஆங்கிலம் ஆதியாம் மொழிகளை என்று கற்று, இலங்கைப் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரியிலே தமது கல்வியைத் தொடர்ந்து 1930ஆம் ஆண்டிலே இனமாணித் தேர்வில் (B. A.) முதல் வகுப்பிலே தேர்ச்சிபெற்றார். சங்கத மொழியைச் சிறப்புப் பாடமாய்க் கொண்டு, பாளியைத் துணைமொழியாய்ப் பயின்ற இவருக்குக் கீழ்த்திசை மொழியா ராய்ச்சிப் பரிசில் வழங்கப்பட்டது. இப்பரிசிலோடும், உபகாரச் சம் பளத்தோடும் அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகம் 'சென்ற கணபதிப் பிள்ளை அங்கு வித்துவான் தேர்விற் சீத்தி பெற்றுப் பின்னர் இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்திலே ஆராய்ச்சி மாணவரானார்.

அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலே விபுலானந்த அடிகளா ரிடமும், இலக்கண விற்பனைராகிய சோழவந்தான் கந்தசாமி என்ற தமிழறிஞரிடத்திலும் தமிழின் உயர் நூல்களையெல்லாம் தெளிவு பெற்றுக் கற்ற அவர், இவண்டன் பல்கலைக் கழகத்திலே கீழூக்கலைத்துறைப் போராசிரியராய் விளங்கிய, ரேணர் என்பாரின் கீழ் அமர்ந்து மொழியியலாய்வு நிகழ்த்திக் கலாசிதிப்பட்டமும் பெற்று நாடு திரும்பினார். அன்றிலிருந்து இலங்கைப் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரியிலே விவிவுரையாளராயும், 1947 இல் விபுலானந்த அடிகளார் மகறை அவரைத் தொடர்ந்து தமிழ்ப்போராசிரியராயும் அமர்ந்து அரும்பணியாற்றிய இவ்வறிஞர் பெருமக்கிடம் தமிழ் கற்றுயர்க் கோர் பலர்.

நடுத்தர உயரம், சிவந்த மேனி, சற்றே முன்வந்த பற்கள், அகன்ற நெற்றி, அறிவு காலும் விழிச்சுர், கனிவான பேச்சு, எளிமையான கோலம் முதலியவற்றைப் பெற்று யாவர்க்கும் இனிய வராய் வாழ்ந்த பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை, பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் பதையினன்றும் ஓய்வுபெற்ற சீல காலத்தில் 1968

ஆம் ஆண்டு இவ்வுலக வாழ்வை கீத்தார். அவரின் நன்பர்களும், மாணவரும், தமிழ்நின்தோரும் “தமிழ்ப் பெருமகன் ஒருவரை இழந்துவிட்டோம்” என்று ஆருத்துயர் கொண்டு கலங்கினர்.

பேராசிரியர், தம் நினைவாகப் பல அரிய தமிழ் நால்களை ஆக்கி எம்மிடையே விட்டுச் சென்றுள்ளார். முற்கூறப்பட்ட நாடக நால் களைத் தவிர, ஈழத் தமிழரின் வாழ்வும் வளமும், என்ற கட்டுரை நாலும், தூவுதும் மலரே, என்ற கவிதை நாலும், நோமகளிர் என்ற மொழிபெயர்ப்புக் கதைநாலும், காதலியாற்றுப்படை எனும் சிறு பிரபந்தமும், பூஞ்சோலை, வாழ்க்கையின் வினேதங்கள் ஆகிய பிரான்சிய, ஜேர்மனிய நாவல் மொழி பெயர்ப்புக்களும் குறிப்பிடத் தக்கவை. இவை தவிரத் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளுக்கும், பல்கலைக் கழக இளங்கதிருக்கும், அவர் ஆங்கிலத்திலுங் தமிழிலும் எழுதியுள்ள கட்டுரைகளும் பலவாகும்.

இவற்றையெல்லாம் ஆக்கியிருப்பினும் பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளையவர்களின் பெயர், அவர் ஒரு சிறந்த நாடகாசிரியர் என்ற வகையிலேதான் தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலே நிலைத்து நிற்கும் என்பது எனது கருத்தாகும்.

ஆதார நால்கள்

1. இரு நாடகம் —பேராசிரியர். க. கணபதிப்பிள்ளை. (சாவகச்சேரி இலங்காபிமானி அச்சியந்திரசாலை 1952)
2. மாணிக்கமாலை - யாழ்ப்பாணத்துப் பருத்தித்துறைக் கணபதிப் பிள்ளை (சாவகச்சேரி இ. அ. சாலை. 2ஆம் பதிப்பு 1953)
3. சங்கிலி—பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை, (பேராத்தை 1956) (சுதந்திரன் அச்சகம், கொழும்பு)
4. இளங்கதிர் 1967 - 68 தமிழ்ச் சங்கம். இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம், பேராத்தை.

செந்தாப்புலவர் இருவர் — 1

கவியனி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை
(1876 — 1955)

அலகில் சோதி யான — ஈசன்

அருளினலே அயையும்

உலகில் எந்தப் பொருளும் — கவிக்கு

உரிய பொருளாம் ஜயா.

உள்ளத் துள்ளது கவிதை — இன்பம்

உருவெடுப்பது கவிதை

தெள்ளத் தெளிந்த தயிறில் — உண்மை

தீர்ந்துரைப்பது கவிதை.

கவியனி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை கவிதைக்கு வகுத்த வரை விலக்கணம் இது. உலகப் பொருள் யாவும் இறைவனின் அருளி விருந்து தோன்றியவை. அவை இனியன, நல்லன. இனியனவும், நல்லனவும் எனவே, அவை கவிதைக்குப் பொருளாதல் சொல்லா மலே புலப்படும். இக்கவிதைக் கருப்பொருள்களின் உலைக்களம் கவிஞரின் உள்ளாம். அங்கு அவை கவிஞரின் உண்மைத் தீயிலே, இன்பக் காற்றிலே புடம்பண்ணப்பட்டுக் கவிதைகளாகிய தங்கக் கட்டிகளாய் வெளிவருகின்றன.

வெளியுலக அநுபவம் மாத்திரம் ஒருவகைக் கவிஞரும் ஆக்காது. அவ்வநுபவங்களை உள்வாங்கி உணர்ந்து உருகித் தெள்ளத் தெளிந்த தமிழிலே வெளிப்படுத்த வல்லவனே உண்மைக் கவிஞர். இதனையே நன்றாலும் “உணர்வினின் வல்லோர் அணிபெறச் செய்வன செய்யுள்” என்று உரைக்கும். வெளிக்காட்சிகளால் ஏற்படுகின்ற உள்ளத்தாக்கங்கள், உணர்ச்சி நிலையிலே சீறி வெளிப்படு மாயின், அவை உண்மைக் கவிதைகளாகா. உணர்ச்சிகள் சாந்தமடைந்து அறிவுறில் ஒளிரும் பொழுதுதான் உண்மையைத்

தெரிந்து கொள்ளும் பரிபக்குவம் கவிஞருக்கு ஏற்படும். அந்தப் பரிபக்குவ நிலையிலே சொற்கள் அவனுக்குக் கைகட்டிச் சேவகம் செய்யும்.

பொதுவாகத் தமிழ்க் கவிஞர்களிலே போற்றுதற்குரிய சாதனைகளைப் புரிந்தோரெல்லாம், இத்தகைய உள்ளோக்குக் கவிஞர்களாகவே இருக்கின்றனர். சுருங்கச் சொன்னால் மேலே கூறப்பட்ட பண்புகளே தமிழ்க்கவிதை மரபுகளாய்த் தொன்றுதொட்டு நிலவிவருகின்றன. இம்மரபுகளை மீறுவோர் எவ்வளவுதான் சொல்லாற்றல், மொழியாற்றல், கவிதையாற்றல் பெற்றோயினும் கவிஞர் வரிசையிலே வைக்கப்படார்.

எறக்குறைய, கவிமணியின் சமகாலத்தவராய், தமிழகத்திலே பாரதியார், நாமக்கல் இராமலிங்கம்பிள்ளை, பாரதிதாசன் முதலானேரும், ஈழத்திலே சோமசுந்தரப் புலவரும்* விளங்கினர். பாரதியாரின் கவிதைகள் உள்ளோக்கடிப்படையைக் கொண்டிருந்தாலும், தேசிய உணர்ச்சியாவேசங் தாரணமாகச் சிற்சில வேளைகளில் உணர்வுற்றுக் கவிதைகளாகவும் பரினமித்ததுண்டு. நாமக்கல்லார் முழுமையான ஒரு தேசியக் கவிஞர். பாரதிதாசனே அதித்தீவிர மொழிப்பற்றினாலும், இன உணர்வாலும் உணர்ச்சிக் கவிதைகளாகவே பொழிந்து தள்ளினார். இருப்பினும் தமிழ் நிலத்திலே விளங்க தாதல், அஸ்பு முதலியவற்றைப் பாடுகையில் உள்ளோக்கு அவரிலும் புலப்படுகின்றது.

ஆனால் வெளியிலே எத்துணைப் புயல்கள் வீசினாலும், கடலின் ஆழத்தில் நீர் அமைதியாகவே ஓடுவது போல, வெளித்தாக்கங்களால் உணர்ச்சிவெறி கொள்ளாது அமைதியையும் அன்பெயும் பேணி, தமிழ் மரபிலே காலான்றி ணின்று கவிதைகள் யாத்தவர்கள், தமிழகத்திலே கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளையவர்களும், ஈழத்தில் நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப் புலவருமேயானர்.

இவ்வகையிலே தமிழ்க்கவிதை வராலற்றிலே இவர்களுக்குத் தனித்ததோர் இடமுண்டு. கவிமணியையும், பாரதியாரையும் ஒப்பிட்டுப் பேராசிரியர் சுவாமிநாதன் அவர்கள் கூறுவன ஈண்டுக் கருத்தத்தகள். (இப்பகுதி, கவிமணியின் ‘மலரும் மாலையும்’ கவிதைத் தொகுப்பின் விமர்சனமாக, ‘The Flowers and Garland’ என்ற தலைப்பில் The Hindu வில் 29 ஜூன் 1939இல் வெளியாகி

'மலரும் மாலையும்' அநுபந்தமாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ள ஆங்கிலக் கட்டுரையிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.)

'அவர், (கவிமணி) பாரதியாரைப்போலத் தமது கவிதையைப் பல துறைப்பட்ட அரசியற் போராட்டத்திற்கான பாதுகாப்பு ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தும், பணியைத் தமது கடமையாகவோ வாய்ப்பாகவோ கொண்டாரல்லர். அவர் உணர்வுகளைத் தூண்டவோ தம் கருத்துக்களினை மக்கள் மனத்திலே பதிக்கவோ கவிதை செய்யாது முன்னிருந்த வற்றை மேலும் உறுதிப்படுத்தவே கவிதை செய்கின்றார். (இவ்விமர்சனம் எழுதப்பட்டபொழுது கவிமணி வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்.) கவிஞர் கட்டற்றவன் என்யதால் அவ்வுரிமையை அவர் பயன்படுத்துகிறார். அவர் ஒரு கலைஞர். சமுதாயத்திற்குப் புதுச் செய்தி கொணர்ந்த தூதரல்லர். அவர் மென்மை யுள்ளமும், இரக்கமும், இயற்கையின் ஓர் அனுவைத்துணை உயிராயினும் அதன் அழகை, அதுபடும் இடரைக்கண்டு உணர்ச்சிசெப்படும் தன்மை யும் பெற்றவராய் இருக்கின்றார். அவர் ஒரு சமயுப் புலவரன்றிப் புரட்சிக் கவிஞரால்லர். துயரின் பயங்கர அகைகளிலே போராடுக் கொண்டிருப்பவராயன்றி. அமைதிக்கடலின் மெல்லலைகளிலே மிதப் பவராய் விளங்குகின்றார். எவரைப்பற்றியும் கடுஞ்சொல் பிரயோகிக் கவோ தமது பாடலின் இசை இணைவிற்காய்க் கழன் இசையைப் பயன்படுத்தவோ வேண்டாதவராய் இருக்கின்றார். அவரின் கவிதை சித்திரவதை செய்யப்பட்ட மிருகத்தின் துழத்துப் புரள்கின்ற வெறியாவேச மரண ஒலமன்று புயலின்பின் அமைதி, சோகத்தின்பின் காதலின்பங்கள்! பாரதியின் பின்னர்த் தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை; இது எமது பேரு, இழப்பா என்றுசொல்ல வல்லவா யாவா?"

கவிமணி ஆங்கில இலக்கியங்களிலும் தோய்ந்தவர். தம் உள்ளத்தை நெகிழிவித்த ஆங்கிலப் பாடல்கள் பலவற்றைத் தமிழ்க் கவிதை உருவிலே அமைப்பதில் வெற்றி கண்டவர். கவிமணியைப் பற்றி விமர்சனம் செய்பவர்கள் அவர் தீற்மை, மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகளிலோதான் சிறக்கின்றது என்று கூறுவதுண்டு. இது, ஒருபக்க உண்மையேயன்றி முழு உண்மையன்று. இக்கூற்று ஓளவு அவரின் கவித்துவத்தை மறைமுகமாகக் குறை கூறுவதுபோலவும் தொனிக்கின்றது. மூலப்பாடவின் கவிஞரா உணர்ந்து அவரின் சிந்தனைகளையும், உணர்வுகளையும் தம்வயமாக்கி அவற்றைத் தமது

மொழியிலே கூறும் திறமை, அவரின் தனித்தன்மையைப் பாதித்து விட்டது என்று கூறுதல் பொருந்தாது. இயற்கையின் பற்பல கோலங்களையும் சுவைத்து, உணர்க்கு, உருகி அவற்றேடு தாழும் ஐக்கிய மாகிக்கொண்டு ஒரு குழந்தையின் ஸிலையை அடைந்து கவிதையாக கிய வகையிலே கவிமணிக்கு ஓப்பான கவிஞர்களை இருபதாம்நாற்றுண்டுத் தமிழ் இலக்கியவரலாற்றிலே காணபதற்று. ஆற்றையும், கடலையும், மதியையும் மலர்களையும், மண்ணையும், விண்ணையும் பாடு வதிலே மகத்துவம் இல்லை என்று பேசுவோர். இயற்கையின் இரகசியங்களை உணரமுடியாத விழிகண் குருடர்கள் என்றுதான் கூறல்வேண்டும். வாழ்க்கையின் உன்னத தத்துவங்களையும் மனி தனின் சிறுமையையும், தெய்வீகத்தின் சீர்மையையும் உணர்வதற்கும், உணர்ந்ததை ஒளிச்சுடர் மொழியிலே சொல்லுவதற்கும், சிறந்த கவிஞர் ஒருவனுக்கு இயற்கையே உறுதுணையாகின்ற தென்னாம்.

காதலின் எதிர்பார்ப்பைப்பற்றியும் அந்த எதிர்பார்ப்பின் போது ஏற்படும் சொல்லவியலாச் சோகச்சமை பற்றியும், சங்ககாலப் புலவர்கள் பாடுகையில் “கூட்டி ஒருவர் பெயர் கொளப் பெறுதலே” அத்தெய்வீகத்திற்கு ஊறு விளைவிக்கும் என அஞ்சினர். தலைவன், தலைவி எனபதெல்லாம் காதல் என்ற அருவப்பணபுக்குத் தாங்கிகள், (Carriers) மட்டுமேயன்றி, அவை வெறும் மானிடத்தின் பாத்திரங்களாய் அவர்களாலே கொள்ளப்படவில்லை. இத்தகைய உன்னத பாரம்பரியத்திலே வந்த கவிமணி, காதலின் தாபத்தைச் சூரியகாந்திப் பூவிலே உருவகித்துக் காட்டியுள்ள திறம் மிக்க இன்பம் பயப்பதாய் உள்ளது.

செங்கதீர் செல்லுந் தீசையது நோக்கியுள்
செவ்வ முகமுந்தீ ரும்புவதேன்
மங்கையே உள்மண் வாளனுகில் — அவன்
வார்த்தை யொன்றுசொல்லிப் போகானா?

ஆசை நிறைந்தான் அண்ணலை நோக்கிட
அழியால் கண்களும் வேண்டுமோடி?
பேசவும் நாவெழ வில்லையோடி? — கொஞ்சம்
பீத்தற் பெருமையும் வந்ததோடி?

என்ற பாடல்களைப் படித்தபின்பு இவற்றிற்கு முன்னால்,

காலையிலே கதீர் வீசிவர — நீதம்
கண்டு களித்தும் கிழ்ந்திடுமந்
மாலையிலே முகம் வாடித்த ஸ்தந்திட
வந்தவ ரூத்தமும் ஏதடியே?

என்ற பாடலைப் படித்துப் பின்னர் இறுதிப்பாடலாகிய,
உன்பெயர் துரிய காந்தி என்றார் — அதன்
உண்மையும் இன்றோச நின்துகொண்டேன்
இன்பம் அளித்தீடும் பூவுலகத் துளக்கு
யாரும் இணையில்லை இல்லையம்யா.”

பாடலைப் படித்தால் புலவர் “இன்பம்” என எதனைச் சுட்டு
சின்றூர் என்பதும், இயற்கைப் பொருள் மூலம் அவர் உணர்ந்து
கொண்ட தத்துவம் இன்னதென்பதும் எமக்கு நன்கு புலன்றும்.

கவிமணி, தேவார திருவாசகங்களிலும், தாயுமானவர், ஆண்டாள் முதலையே அடியவர்களின் பாடல்களிலும், தாஷரின் கீதாஞ்சு
சலியிலும் ஊறித்திணைத்தவர். உடல் உள்ளமெல்லாம் ஆன்ம
சமர்ப்பணமாகி, இறுதியில் ஆன்மா தெய்வசமர்ப்பணமாவதில்
அவருக்கு நம்பிக்கை மிகுதியும் உண்டு. அந்த இறையும், இயற்கை
யின் ஒவ்வொரு பொருளிலும் விகசித்துத் தோன்றுவதை அவரின்
உள்ளுணர்வு தெளிவாகக் கண்டுகொள்கிறது.

காக்கைச் சிறகினிலே நீந்தலாலா — நீன்
கரியந்தற் தோன்றுவதேயே நீந்தலாலா

என்று பாரதியாரும் உருகிப் பாடினான்றே? கவிமணி அன்னை
பராசத்தி உமையை எவ்வாறெற்றலாம் கண்டு, பயன் செய்து
கொள்கின்றார் என்பதைனைப் பின்வரும் விருத்தம் தெற்றெனப்
புலப்படுத்துகின்றது.

‘வாணிக்கும் நளினிக்கும் அரியதாய் என்றுங்கொ
வாயார வாழ்த்தி நின்றேன்
மந்தார மூல்லைதிரு வாட்சிநீ என்றுதலை
மாலையில் அணிந்துகொண்டேன்
கோனுக்குள் வளர்கின்ற துயிலென் றுஜனத்தினம்
கோஞ்சூது பேணுகின்றேன்.

குளிரான திங்கவாடு கொண்டலென் றெண்ணியக்
 கோடையுந் தீவுந்தேன்
 மாணிக்கம் வயிரமர கதமுநீ யென்றென்
 மனப்பே டகத்துவைத் தேன்
 வயகத் தெளியேன ஆட்கொள்ள வந்தகுல
 மாதெய்வம் நீயல்லவோ?
 சேனுக்கு நாட்டுபல தூணுக்கு நிகரைத்
 தெங்கீருஞ் தழும் ஊராம்
 தென்னிரத புரிவாழும் என்னரிய செல்வமே
 தேவியழ கம்மை உயையே.”

இந்த உயையம்மையே,

“புவாகி ஆப்பூப் பொருந்துவண மாகிஅப்
 பூவினுறு மனமு மாகிப்
 புதமாய்ப் புலதுய்ப் புறப்பாழ யாய்அப்
 புணர்ப்பை அறிவிக்கும் அறிவாய்”

அறிவிற்கு மூலமாய்க் கார்ப்பூரதீபத்துள் ஒளிச்சுடராய் வின்று,
 ஆணவிழுள் போக்குவள் எனற உண்மையும் புலவரால் அறிவு
 ருத்தப்படுகின்றது. இதுகாறும் கூறியவற்றால் கவியுள்ளம் உலகீ
 யலிலே தொடங்கி, இயற்கையழகிலே பண்பட்டு, ஆன்மீக
 நெறிக்கை நோக்கிப் பீடுநடை போடுகின்ற வகை நமக்கு மிகவும்
 தெளிவாகப் புலனுகின்றது. கவிமணியின் கவிதைகளின் அடிநாதம்
 எது என்பதும், தெளிவாகின்றது. அன்பின் வெற்றி, ஆசிய
 ஜோதியாகியவற்றிலே கவிமணி, ஈடுபட்டுத் தம்வயமாகி மொழி
 பெயர்த்ததன் நோக்கமும் புரிவின்றது.

“நீஉம் மனத்துயரை நீக்கும் மருத்துவனை
 நாடும் நகர்ப்புறமும் நாங்கு தீசையுழுள்
 காடும் பலையிடமும் காளற பெருவெனியும்
 தேடி ஏலைந்தலுத்தேன் தெரியநான் கண்டிலனே.”

என்று மீரா ஏங்கிப் புலம்பும் புலம்பலிலே, கவிமணியின் உள்ள
 மும் கலங்கு விற்பதுபோன்ற உணர்வு ஏற்படுகின்றது.

இயற்கையிலே ஈடுபெட்டுத் தெய்வீகத்தைக் காண்பதோடு கவிமணி மின்றூரல்லர். பாரதி, நாமக்கல் இராமலிங்கம்பிள்ளை, பாரதிதாசன் போன்று தாம் காணுகின்ற சமூகத்தின் துன்ப இன் பங்களுக்குள்ளே தம்மையுங் தோய்த்துக்கொண்டு கவிஞரின் இயல்பான ஆவேச உணர்ச்சியோடு குழறி எழுவிட்டாலும், அக் குழறல்களைக் கவிதைகளாக வழிக்காவிட்டாலும், தூந்திருக்கும் மக்களின் இன்பத் துன்பங்களை அநுதாபத்தோடு நோக்குகின்ற மெல்லுணர்வு வாய்த்தவராய், அம் மெல்லுணர்விற்குக் கவிதை வழவங்க கொடுப்பவராய் அவர் விளங்கியுள்ளார். முழுச் சமூகத்தையும் நேசிக்கத் தெரிந்த அவர், தனிமனிதர்களிலும், அன்புகொண்டு அவர்களை இதயழூர்வமாக வாழ்த்தியிருக்கின்றார். வாழ்த்துக்களாகவும், சரமகவிகளாகவும், சிறப்புப் பாயிரங்களாகவும். எழுபத்து மூன்று தலைப்புக்களிலே அவர் பாடிய பாடல்களுள்ளன. எல்லா மாக 199 தலைப்புக்களிலைமைந்த கவிதைகளிலே தனிமனித வாழ்த்துக்கள் எழுபத்துமூன்றுயே இருப்பது அத்துக்கணச் சிறப்பில்கூடியாயினும், அவை அவரின் அன்புள்ளத்தின் எடுத்துக்காட்டுக்களாய் விளங்குவதால் அலையும் போற்றப்படவேண்டியனவே, புறநானாறு, பதிற்றுப்பத்து, முதலாம் சங்கநூற் பாடல்களும், பத்துப்பாட்டிலே பெரும்பாலனவும் தனி மனிதனைப் புகழ்ந்து பாடுவதற்கே பெரிதும் பயன் பட்டனவாயினும், அவற்றிலே கவிச்சுவை குறைந்துவிடவில்லை என்பதையும் நாம் கருதல் வேண்டும்.

தீல்கூப் பதியுடையான் சிற்றம்பலந் தன்னில்
அல்லும் பகலுறன் ரூடுகின்றூன் -- எல்கூக்கண
அண்ணு மலையன் அமைத்த கலைக்கழகம்
கண்ணார்க் கண்டு களித்து.

என்ற அண்ணைமலைச் செட்டியாரை வாழ்த்தும் பாடலிலே, இத்தகைய கவிச்சுவையை நாம் கண்டு மகிழ்வாம்.

கவியரசர் பாரதியாரின் பாடல்கள் சிலவற்றிற்குப் பாஸ்யங்கள் போலவும் கவிமணியின் சில பாடல்கள் விளங்குகின்றன. கம்பன், திருவள்ளுவர், இளங்கோ போன்ற கவிமன்னர்களின் திறங்களைப் பாரதி, ஆங்காங்கே எடுத்துக் கூறிச்செல்ல, அவற்றை விவரித்துத் தனித்தனியே பாடல்களில் அவர்களைக் கவிமணி வழங்கவதற்கிருக்கின்றன.

வின்றுர். இன்றைய இளம் பரம்பரையினரின் உள்ளங்களிலே அப்பாடல்கள் பெழுமித உணர்வையும் தமிழ்ப்பற்றையும் ஏற்படுத்த வல்லனவாகும். இவர்களையெல்லாம் தமிழுலகிற்குத் தக்க சமயத் திலே நினைவுட்டிய மகாகவிஞர் பாரதியையும் அவர் மறந்துவிட வில்லை. உள்ள உணர்வாலே உந்துப்படாத அறிவுக்களான்சீயமாகிய கவிமணி உணர்ச்சிவெறிகொண்டு, ஒரு பட்டிக்காட்டா என்றுகவே தன்னைப்பாவித்துப் பாடிய “பாரதியும் பட்டிக்காட்டானும்” என்றபாடலில் அவரின் உணர்வு வேகத்தை நாம் கண்டு வியக்கின்றோம்,

பாட்டுக் கொருபுவன் பாரதி, அடா — அவன்
பாட்டைப்பன் ஞேடொருவன் பாடினடை
கேட்டுக் கிறுகிறத்துப் போனேனோ அடா — அந்தக்
கிறுக்கில் உள்ளுமொழி பொறுப்பாய்தா’

சொல்லுக்குச் சொல்லழகு ஏறுமே, அடா — கவி
துள்ளும் மறியைப்போலே துள்ளுமே யடா
கல்லும் கற்றநுகளி யாகுமே அடா — யசு
கன்றும்பால் உண்டிடாது கேட்குமே யடா.

என்று இங்நல்லுணர்ச்சியானது தொடர்ந்து இருபத்தொரு பாடலிலே சென்று நிறைவு பெறுகின்றது. தனிமனிதப் புகழ்மாலைகளோடு, சமுகங்கள், கழகங்களை வாழ்த்திய பாடல்களும் ‘மலரும் மாலையும்’ என்ற தொகுப்பில் உள்ளன. அவை அவர் சமுகத்தோடு கொண்டிருந்த நெருங்கிய தொடர்பினைப் புலப்படுத்துகின்றன. தமது சொந்த வாழ்க்கையிலே ஏற்படும் தோல்விகளுக்கெல்லாம் தாம் வாழும் சமுகமே காரணம் என்று கருதி, நிற்போர் நடாத்தும் தற்றலைமைக் கவிஞர்கள்போல் அன்றி, எவரிலும், எதிலும் நன்மையே கானுகின்ற கவிமணியின் உயர்பண்பு போற்றுதற்குரியது.

தமிழிலே குழந்தைக் கவிதைகள் மிகக்குறைவாகவே உள்ளன. கவிஞர்கள் குழந்தை உள்ளத்தைப் பெறுமையும், குழந்தைகளின் உள்ளவியலை அறியாமையும், குழந்தைகளின் அநுபவங்களைத் தெரிக்கு கொள்ளாமையுமே இக் குறைபாட்டிற்கு அடிப்படை எனலாம். ஆனால் கவிமணி, ஓர் ஆசிரியராய் - சிறுவர் சிறுமியரைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியப் பயிற்சிக் கலாசாலை ஆசிரியராய் - விளங்கியமை

யால் அவர்களின் தேவைகளையும் அநுபவங்களையும் நன்கறிந்து குழந்தைப்பாடல்கள் பாடி வெற்றியும் பெற்றுள்ளார். (இவ்வகையிலே நவாலியூர், சோமசுந்தரப்புலவரும் ஆசீரியராய் இருந்தமையினால், அவரும் குழந்தைப்பாடல்கள் பாடுவதிலே வெற்றிபெற்று, என்பதும் என்னுக் குறிப்பிடத்தக்கது.)

“தோட்டத்தீல் மேயுது
வெள்ளொப்பசு — அங்கே
துள்ளீக் குதிக்குது
கன்றுக் குட்டி

அம்மா என்ருது
வெள்ளொப்பசு — உடன்
அண்டையில் ஒடுது
கன்றுக் குட்டி

நாவால் நக்குது
வெள்ளொப் பசு — பாலை
நன்றும்க் குடிக்குது
கன்றுக்குட்டி.

உத்தம் கொடுக்குது
வெள்ளொப்பசு — மடி
முட்டிக் குடிக்குது
கன்றுக்குட்டி”

முதலான குழந்தைப் பாடல்களும் ஊகமுள்ள காகம், நெற்பாளையும் எலியும், அப்பம் திருடன எலி, ஓளாவையும் இடைச்சிறுவனும் ஆசீய கதைப்பாடல்களும், தமிழ்க்குழந்தை உலகுக்குக் கவிமணி அளித்த அன்புப் பரிசில்களாகும்.

இத்தகைய நற்கவிஞர் 1876 ஆம் ஆண்டு, ஆடி மாதம் 14 ஆங் தேதி தமிழகத்திலுள்ள தேரூரிலே, சிவதானுப்பிள்ளைக்கும், ஆதி லட்சுமி அம்மையாருக்கும், புதல்வாகப் பிறந்தார். ஆரம்பக் கல்வியைப் பிறந்த ஊரிலேயே படித்து முடித்துக் கோட்டாறு ஆங்கில பாடசாலையிலே ஆங்கிலம் கற்றார். இவரின் தமிழாசிரியர் திருவாவடூறை ஆதீனத்தைச் சார்ந்த வாணன்திட்டமேடத்துச் சாந்தலிங்கத் தம்பிரான் அவர்கள்.

எப். ஏ. (F. A.) வரை கல்லூரியிலே கற்றபின், தேசிகவினாயகம்பிள்ளை திருவனந்தபுரம் போதனு முறைப்பயிற்சிக் கல்லூரி யிலே பயின்று ஆசிரியராகிச் சிலகாலம் கோட்டாற்றில் ஆரம்பப்பாடசாலை ஆசிரியராகவும், பின் நாகர் கோவிலிலுள்ள போதனு முறைப் பாடசாலை ஆசிரியராயும், மகாராஜா பெண்கள் கல்லூரித் தமிழ்விரிவுரையாளராயும் கடமையாற்றினார். பத்தொன்பது வயதிலேயே அழகம்மை ஆசிரியவிருத்தம் போன்ற பாடல்களை இயற்றிய அவர், இறுதிவரை ஒரு சிறந்த கவிஞராய் விளங்கி, 1940இல் “கவிமணி” பட்டம் பெற்றார். 1901ஆம் ஆண்டில் உழையம்மையார் என்ற பெண்மணியை விவாகம் செய்துகொண்ட இவருக்குப் பின்னாப்பாக்கியம் கிட்டவில்லை. 1955ஆம் ஆண்டிலே கவிமணி சிவபதம் அடைந்தார். கவிமணி எழுதிய நூல்கள் அழகம்மை ஆசிரியவிருத்தம், காந்தார்ச்சாலை, (ஆராய்ச்சி நூல்) ஆசிய ஜோதி (எட்வின் ஆர்னல்டின் (The Light of Asia) என்ற நூல் மொழிபெயர்ப்பு), உமார்க்யாம் பாடல்கள், நாஞ்சில் நாட்டின் மருமக்கள் வழிமானமியை, தேவியின் கீர்த்தனங்கள், கவிமணியின் உரையனிகள் என்பன.

இயற்கையையும், தெய்வத்தையும், இன்பங்களையும், நண்பர்களையும், தாம் வாழ்ந்த சமூகத்தையும், அன்பையுமே பாடித் தமக்கென ஒரு தனிவழியிற் சென்ற கவிமணி தேசிகவினாயகம்பிள்ளை அவர்கள் தமது கவிதைகளாலும், மொழிபெயர்ப்புக்களாலும், தமிழ்லக்கிய வரலாற்றிலும், தமது பண்பட்ட நல்வாழ்வினால் தமிழ்நத்தாரின் உள்ளங்களிலும் என்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பார் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆதார நூல்கள்

1. மலரும் மாலையும் — கவிமணி சி. தேசிகவினாயகம்பிள்ளை, பாரி நிலையம் - 5 ஆம் பதிப்பு 1954
2. தமிழ்ச்சுடர்மணிகள் — எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை

செந்நாப் புலவர் — 2

சோமசுந்தரப் புலவர் (1878 – 1953)

“இலக்கியம் என்பது ஓர் அழகுக்கலை. அது, மக்கள் வாழ் விலே முனைகொண்டு, அவ்வாழ்வின் செம்மைக்கு அடிப்படையான அறம், பொருள், இனபம், வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள்களாகிய கோடுகள் பரப்பி, அவைகளிலே விழுமிய நன்னெறிகளாய் பூக்களை மலர்த்துவது; அம்முகத்தால் மக்களை நன்மக்களாக்கி, அவர்தம் சிந்தனை சொற் செயல்களைத் தூய்மைப்படுத்தி, அவர்களிடத்திலே தெய்வத்தன்மையைப் பிறப்பிக்க வல்ல ‘அழகியலுணர்வை’ நல்குவது.” என்று சோமசுந்தரப் புலவரின் ‘சிறுவர் செந்தமிழ்’ என்னும் கவிதை நூலின் முகவரையிலே, அவர் மைந்தர், பண்டிதர் சோ. இளமுருகனுர் குறிப்பிடுகின்றார்.

‘அறம்பொரு ஸின்பம்வீ டடைதல்நூற் பயனே ’

என்பது நன்றாலாரின் கூற்று. பெரும்பாலும் மேலே கைறப் பட்டவற்றையே தங்கள் காவிரையாப்பின் குறிக்கோள்களாய்க் கொண்டு ஈழத்துத் தமிழ்ப் புலவர்கள் பாடல்களை இயற்றி வந்திருக்கின்றார்கள். தமிழகத்திலிருந்து தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் வெளியாகி, அவற்றின் செலவாக்கினால் ஈர்க்கப்பட்டு இந்நாட்டிலுள்ள எழுத்தாளர்களும் கணிஞர்களும் இலக்கியம் செய்யத் தொடங்குமுன், எமது இலக்கிய மரபு இவ்வாறுதான் இருந்து வந்தது. இம்மரபின் வலி வையும், செழுமையையும் இலக்கைச் சாகித்திய மண்டலத் தமிழ்க் குழுவினர் வெளியிட்ட, ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியத்திலே, நாம் மிகத் தெளிவாகக் காண்கின்றோம். ‘தெய்வம் என்பதோர் சித்தமுண்டாகி’ அச்சித்தத்திலே ஸின்று முகிழ்கின்ற பத்தியுணர்வையும், அறக்கோட்பாடுகளையும் எடுத்துச் சொல்லிப் படிப்போர் உள்ளங்களைப் பண்படுத்துவதே நோக்கமாக, ஈழத்துப் புல

வர்கள் பாட்டியற்றினர். அவர்களின் வரிசையிலே எம் காலத்தில் விகரற்று விளங்கியவர் நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப் புலவர். அவர் பல்லாயிரக்கணக்கான கவிதைகளை இயற்றியுள்ளார். மனிதரைத் தெய்வீக வாழ்விற்கு ஆற்றுப்படுத்துவதாகிய பத்தியுணர்வே, அவரின் பெரும்பாலான பாடல்களின் அடி நாதமாய் ஒளித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. ‘இறைவன் இவ்வடம்பை ஆன்மாக் கருக்குக் கொடுத்தது, தம்மை வணங்கி முத்தியின்பம் பெறுதற் பொருட்டே’ என நாவலர் பெருமான் வகுத்துச் சென்ற இலக்கணத்திற்கு, இலக்கியங்களாய்ப் புலவரின் பல பாடல்கள் இலங்கல் காணலாம்.

அவர் இயற்றியவற்றைப் பத்திப் பனுவல்கள் எனவும், சிறுவர் பாடல்கள் எனவும், தேசிய சமூகக் கவிதைகள் எனவும் முப்பிரிவுகளாய்ப் பிரித்து ஆராய்வது பயனுடையது. நவாவி அட்டகிரிப் பதிகம் (1910) கத்ரிகாமவேலவர் பதிகம் (1923), மானி மருத்தி விநாயகர் வரலாறும் பாமாலையும் (1923), கந்தவனநாதர் நான்மணி மாலையும், பதிகமும், திருப்பள்ளி எழுச்சியும் (1928), கட்டுடை வீரகத்தி விநாயகர்மீது திருவூஞ்சல் முதலியன (1928) யாழ்ப்பாணத்துப் பொவிகண்டிக் கந்தவனநாதர் நான்மணி மாலையும் பதிகமும் (1928), நல்லையந்தாதி (1931), நல்லூர் முருகன் திருப்புகழு (?), தூரிய வழிபாடும், கோளறுபதிகமும், (1935), கதிரைச்சிலேடை வெண்பா (1935), ஊர்காவற்றுறை மேலைக் கரம்பன்பதி முருகக் கடவுள் திருவூஞ்சல் (1941), கோலாலம்பூர் ஸ்கொட்ட்ரேட் சுப்பிரமணிய சுவாமி பேரில் திருப்பதிகம் முதலியன (1941), திருக்கேதீஸ்வரப் பதிகம் (1960), நாமகள் புகழ் மாலை (1951) நவாலியூர் அந்தீரான் முருகப்பெருமான் திருவூஞ்சல (1966), என்ற பதிகைந்து சிறியநூல்களும், உயிரிளங்குமரன் (1936) என்னும் பாட்டிடையிட்ட நாடக நாலும் புலவரவர்கள் செய்த பத்திப்பனுவல்கள் என்ற வரிசையுள் அடங்கும். சிறுவர் செந்தமிழ் அவராலே சிறுவர்க்கெனச் செய்யப்பட்ட கவிதைகள் அடங்கிய தொகுப்பாகும். தந்தையார் பதிற்றுப்பத்து, அன்னையை யும் தந்தையையும் முன்னறிதெய்வங்களாய்க் கொண்டு பாடப்பட்ட டமையால், அதுனையும் சிறுவர்க்கு வழிகாட்டும், ஒரு நூலெனக் கொள்வது பொருத்தமுடைத்து மரதன் அஞ்சலோட்டம், இலங்கை வளமும், தாலவிலாசமும் என்பன தேசிய சமூக உணர்வினைத்

தூண்டுங் கவிதைகளின் தொகுப்புக்களென்னாம். இங்குத் தரப்பட்டுள்ள நூல்களின் தொகைகளைக் கொண்டும், வகைகளைக் கொண்டும் பார்க்கையிற் புலவரின் கவிதா நோக்கமும், அந்நோக்கம் எந்த அத்தி வாரத்திலே எழுந்து ஸிலைத்தது என்பதும் நமக்கு நன்கு புலனுகின்றன.

தமிழனை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள், அது பத்தி ஸிலத்திலே வளர்ந்து செழித்த ஒரு விருட்சமெனவும், தமிழே பத்திக்குரிய மொழியெனவும் இயம்புகின்றனர். சங்கமருவிய காலத்திலே காரைக்காலம் மையாரின் பதிகத்திலும், அந்தாதியிலும் தொடங்கிய பத்தியணர்வு, பல்லவர் காலத்திலே நால்வரதும், ஆழ்வாரதும் திருப்பாசுரங்களால் வளர்ச்சிபெற்று, சோழர் காலத்திலே காவியங்களினாடு கிளைபாப்பி, நாயக்கர் காலத்திலே குமாருநூர் சுவாமிகள் போன்றாரு சிறு பிரபந்தங்களிலும், அருணகிரியாரது திருப்புகழிலும் முகிழ்த்து மலர்ந்து மணம் பரப்புதல் காணலாம். ஜோரப்பியர் காலத்திலும் தல புராணங்கள் முதலியன் எழுந்தது உண்மையே. எனினும் அவற்றிலே அதீத கற்பணிகளும், செயற்கை வருணைகளும் புகுந்து மக்களின் பத்திக்கு வழிகாட்டாது, வித்துவான்களின் அறிவுப் பொழுதுபோக்கிற்கு அவை விருந்தாகிப் பயனிழ்தன. இங்ஸிலையில், காவழிச்சிங்குள்ள, கீர்த்தனங்கள், ஊஞ்சல், அந்தாதி, கோவை முதலானவை பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டிலே பெருமளவு தோன்றிக் கோயில்களிலும், சதசக்களிலும் பத்தியை வளர்த்திட உதவின. இருபதாம் நூற்றுண்டிலே புரட்சிப்போக்குகளும், நாத்திகமனோபாவமும் மக்களிடையே பரவலாகத் தோன்றிய காலத்திலே, இத்தகைய கவிதைகளும், பிரபந்தங்களுமே, பத்திக்குப் பாதுகாப்பாண் அமைத்தன, என்று கூறல்வேண்டும். இவ்வகையிலே தமிழகத்திலே, கோபாலகிருஷ்ணபாதி, அருநூசலக் கவிராயர், சுப்பிரமணிய பாதி, கவிமணி தேசிகவினாயகர்ப்பிள்ளை ஆகிய கவிஞர்கள் செய்த பணி மிகப்பெரிது. அதனினும் ஒருபடி உயர்ந்த அளவிலே, மிகவிரிவான முறையிலே தமது பத்திப் பஸ்டல்களால் ஈழத்தில் - சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் - பத்தியைப் பேணிப்பாதுகாத்தவர், சேசமகங்குரப்புலவராவர்.

யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமங்கள் பத்தியணர்விற்குப் பெயர்பெற்றவை. யாழ்ப்பாணச் சைவமக்களின் சமய வாழ்க்கை, அவர்களின் கிராமங்களிலுள்ள கோயிலைச் சுற்றியே வளர்ந்து வந்துள்ளது. தேவார திருவாசகங்களைத் தமது ஆண்மீக வாழ்வின் உபிர்நாடியாக மக்கள் கொண்டு வாழ்பவரெனினும், விழாக்காலங்களிலே தம் கோ

யில்களிலே அவ்வும் மூர்த்திகள் மீது பாடப்படும் ஊஞ்சற் பாடல் களையும், பதிகங்களையும், கேட்பதில் அவர்கள் பெருவிருப்புடைய வர்கள். இவ்விருப்பத்தினை நிறைவு செய்யத்தக்க தகுதி வாய்ந்த செந்நாப்புலவர்களை நாடி அவர்களைக் கொண்டு பிரபந்தங்களைப் பாடுவிப்பது அவர்களின் வழக்கம். இவ்வகையில் ஆறுமுகநாவலர் அவர்களே, புலோலிப்பசபதீச்சரர் மீது திருவுஞ்சல் பாடி வழி காட்டியுள்ளார். அவ்வழியினைப் பின்பற்றிப் புலவர் அவர்களும், தம்மை வந்தடைந்த கிராம மக்களின் தெய்வீக வாழ்விற்காய், அவர்களின் ஆலயங்கள்மீது சிறு பிரபந்தங்கள் பாடித் தந்திருக்கின்றார்.

இவ்வாறு பாடியவை தவிர ஈழத்துச் சைவ மக்கள் அனைவரும் ஒருசேர வணங்கி வழிபடுவனவாகிய கதீர்காமம், நல்லூர் முதலிய திருத்தலங்களில் எழுந்தருளியுள்ள முருகப் பெருமான்மீது புலவர் அவர்கள் கசிந்துருகிப் பாடிய பத்திப் பாடல்களும் மிகப் பலவாகும். ஏற்றப் பாடல்களைப் போலவும், அரிவுவெட்டுப் பாடல்கள் போலவும் கூட்டாகப் பாடி அக்கட்டுக் களியினிலே தெய்வ சாங்கித்தியத்தைக் காணத்தக்கவாறு சந்தப் பாடல்களாய், அவை, அழுகும், சுவையும், கவித்துவமும் பொதுளி விளங்குகின்றன.

“அரவுமதி நாறு கொன்றை யறுகுநீதி துகீன்ற

அசலமகள் பாதிகோண்ட — திருமேனி

அனிலநில நீர்மிகங்பு பரிந்தவு தீவிரும்பு

மலரியுயி ராயதெந்த — பெருமானே

திருநுதலி ஸெயெழுந்த சுடுவிழியிலே பிறந்து

திருமகனு லாவுகந்த — மலர்வாவி

சிறகுழவி யாசியங்க ணறுவர்தஞ் பாஸ் மகிழ்ந்து

சிவை தழுவ வாறுபொன்று — வடிவாசிச்

சிறமுமொடு முஹின்டு காமுய ராற்றன்டு

திருவிழிகள் நாவிரண்டொ — டொன்நாலு

திருவடிக னோரின்டு மருஞ்ஞருவ மாகிவந்து

செகமறிய வேயெழுந்த — முருகேசா

வரையுருவ வேலெற்நது நீருதனுடல் கூரகண்டு

மயிலினெடு கோழிகொண்ட — தீற்லோனே

வளியளின யோடவின்று விரைவர வேணுந்து

மலியுநலை யூகந்த — பெருமானே.

என்ற நல்லூர் முருகன் திருப்புகழும்,

அதிரவரு மாணிக்க கங்ககதனில் முழுசீ
 அன்பொடு சீவாயவன வருணீறுபூசி
 முதிருமன் பாஸ்நெஞ்ச முருகனிழி யருவி
 முத்துதீர மெய்ப்புளக முரவரை குளறப்
 புதியசெந் தமிழ்மாலை புகழ்மாலை துடிப்
 பொருவில்கந் தாகூகந் தாவின்று பாடிக்
 கதீரமலை கானுத கண்ணொன்ன கண்ணே
 கீப்பூர வொளிகானுக் கண்ணொன்ன கண்ணே.

என்ற கதிர்காமப்பாடலும் எம் உள்ளங்களைக் கணிவிக்க வல்லவை. பத்தியை மாத்திரமன்றிச் சமய தத்துவங்களையும் உருவக பாத்தி ரங்களின் வாயிலாய் வெளிப்படுத்திச் சாதாரண மக்களும் அவற்றை அறிந்துகொள்ள வகைசெய்வதைனே நோக்கமாய்க்கொண்டு, புலவர், உயிரினங்குமரன் நாடகத்தினை யாத்தளித்திருக்கின்றார். பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களின் ‘சிவகாமி சரிதம்’, கிருஷ்ணபிள்ளையின் இரட்சணிய யாத்திரிகம் என்பவை, முறையே சைவசிந்தாந்த நுண் பொருளையும், கிறித்தவ தத்துவார்த்தத்தையும் உருவகித்துள்ளமை போலவே, உயிரினங்குமரன் நாடகமும் சைவசமய மெய்ப்பொருளை உலகியலில் வைத்துத் திறம்படச் சித்திரிக்கின்றது. இது யாழ்ப் பாண்த்திற்குரிய சிறப்பாகிய கந்தபூரண கலாசார மரபெனலாம்.

ஆண்மாவானது இறைவனின் திருவருட்பார்வையினின்றும் விலகி, ஆணவச் சிறையினுள்ளே, சிற்றின்பத்துள் மூழ்கிக் கட்டுண்டு பின் ஞானம் வரப்பெற்று ஆணவச் சிறையை நீங்கித் திருவருள் கூட்டச்சென்று பேரின்பமாகிய முத்தியினை அடைவதைப் புலவர் இந்நாடகமூலம் நன்கு காட்டுகின்றார். இதிலே உயர்ந்த செந்துமிழ் நடையும், புலமை நலம் கணிந்த கவிதைகளும் பெருமளவு வீரவியிருந்தபோதும், இடையிடையே சிந்து முதலான பொது மக்களுக்குரிய பாவினங்களும் சொற்பிரயோகங்களும் கையாளப் பட்டிருப்பது, புலவரின் பழைமையும், புதுமையும் இனைந்த கவித்துவ நோக்கினை நன்கு புலப்படுத்துவதாய் இருக்கின்றது. ஓர் உதாரணம் பின்வருமாறு:

சிவகாமித்தாய் : (எழை என்போல் — மெட்டு)

காலகண்டத் தெய்வே

கலங்கிறேன் தியங்கிறேன் .....கால

காலாதி காலாய்க் காணவில்லை

ஏலாதை யானினி என்ன செய்வேன்

எந்தனைப்பார் என்னின தீ .....கால

காணேனே யைந்தனை என்ன செய்தீர்

வினே கலங்கிநா செங்ஙுன் உய்வேன் .....கால

என்னவின் ரெந்தறுக் கேடுகரப்பீர்

மன்னவா விப்பவலை யிகைப்பீர்

மாதுநாறு மேதுசெய்வேன் .....கால

இவ்விசைப் பாடவிலே கலங்குறேன், தியங்கிறேன் எலாது, எந்தனை என்ற சொற் பிரயோகங்கள் பேச்சுத் துமிழிற்கே உரியவை யாயினும், அவை ஒலியம் கருதிச் கையாளப்பட்டுள்ளமை நோக்கற் குரியது. இவ்வாறு சிற்சில இடங்களிலே எளிமையைப் புலவர் புகுத்தினாயினும், அவர்தம் பாடல்கள், செந்தமிழ்ப் பிரயோகங் களையும், இலக்கண வரம்பிக்கவாகைமயையும் இன்றியமையாப் பொதுப்பண்புகளாய்க் கொண்டுள்ளன. சென்ற நூற்றுண்டுப் புலவர் களைப்போலச் சிலேடை முதலியன அமைத்தும் அவர் பாடல்கள் இயற்ற வல்லவர் என்பதற்கு, அவர் இயற்றிய ‘கதிரைச் சிலேடை வெண்பா’ நூலே சான்றூரும்.

வைத்த மணிப்பந்தல்களு யானமலி வீரர்களும்

கத்திகை தூக்குங் கதிரையே — குத்திச்

செருப்பா லடித்தானைச் சேர்வித்தான் தரச்

செருப்பா லடித்தான் சிலம்பு.

இவ்வெண்பாவில், ‘கத்திகை தூக்கும்’ என்பது கத்தியைக் கையிலே தூக்கும் எனவும், ‘பூமாலையைத் தூக்குகின்ற’ எனவும் இரு பொருள்பட அமைந்துள்ளது. ‘செருப்பாலடித்த’ என்பது பாதுகை யால் அடித்த எனவும், போரில் வெற்றிபெற்ற எனவும் சிலேடை நயம்பெறக் கையாளப்பட்டுள்ளது. இவ்வகையான நாறு வெண்பாக்கள் கொண்ட நூலே கதிரைச் சிலேடை வெண்பாவாகும்.

கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை போலவே புலவரும் சிறுவர் பாடல்கள் பாடுவதிலே சிறந்து விளங்குகின்றார். கத்தரிவெருளி ஆடிப்பிறப்பு, பவளக்கொடி, மனம் நிறைந்த செல்வன், இலவு காத்த கிளி, வாழையும் புலவனும் முதலான சிறுவர் பாடல்கள் மிகப் பிரசித்தமானவை. தமது ஆழந்த புலமையை மறைத்துக் கொண்டு சிறுவர்களோடு தாழும் ஒரு சிறுவராய் மாறிக் குதித்துப் பாடுகின்ற புலவரை, இப்பாடல்களினாடு நாம் காணலாம். இலவு காத்த கிளி என்ற பாடலிலே, முள்ளிலவு மரத்தை வருணிக்கும் பகுதி, அவரின் வருணை ஆற்றலை நன்கு புலப்படுத்தும்.

“செந்தயின் நாப்போலச் செழுந்த விர்களீன்று
திருமாலின் நிறம்போலம் பசியதழை பொதுளி
நந்தாத நெடுந்தெருப்போற் கிளைகள்பல வோச்சி
நடுக்காட்டி லோரிலவ மரம் பழுத்தன்றே”

கத்தரிவெருளியிற் கம்பீரமான சொல்லாட்சியும், கவிதா வேகமும் உவமை அழகும் பொலிந்து தோன்றி நாமுன்னே ஒரு கத்திரித் தோட்டத்தையும், அங்குக் காவலாளி உருவத்திலே கண்ணிமைக் காது இருபுகல் காவல் புரியும் வெருளியையும், சித்திரமாகத் தீட்டுகின்றன.

1

கந்தரித் தோட்டத்து மத்தயிலே நின்று
காவல் புரிகின்ற சேவகா — நன்று
காவல் புரிகின்ற சேவகா
மத்தக் கவனயாய்க் கூவியும் வாங்காமல்
வேலை புரிபவன் வேறுயார்? — உன்னைப்போல்
வேலை புரிபவன் வேறுயார்?

2

கண்ணு யிகையாமல் நித்திரை கோள்ளாமல்
காவல் புரிகின்ற சேவகா — என்றும்
காவல் புரிகின்ற சேவகா
என்னி உன்னைப்போல் இருபுகலாக
ஏவல் புரிபவன் வேறுயார்? — என்றும்
ஏவல் புரிபவன் வேறுயார்?

3

வட்டமான பெரும் பூசீனிக் காய்போல்
 மஞ்சன்றை உறுமாலைப் பார் — தலையில்
 மஞ்சன்றை உறுமாலைப் பார்
 கட்டியிறுக்கிய சட்டையைப் பார்க்கே
 கைகளில் அம்பொடு வில்லைப் பார்
 கைகளில் அம்பொடு வில்லைப்பார்.

4

தொட்டு முறுக்காத மீசையைப் பார்உரை
 சோகிபோலே பெரும் பல்லைப் பார் — கறைச்
 சோகிபோலே பெரும் பல்லைய்பார்
 கட்டிய கச்சையில் விட்டுச் செருகிய
 கட்டை உடைவாளின் தேசுபார் — ஆகா
 கட்டை உடைவாளின் தேசுபார்

என்று இவ்வாருக ஒன்பது பாடல்களிலே கத்தரித்தோட்ட வெரு
 ளியின் உருவச் சிறப்பையும், அது அறிவுறுத்துகின்ற தத்துவத்
 தையும் புலவர் அழுகுறக் காட்டுகின்றார்.

இலங்கை 1948ஆம் ஆண்டு சுதந்திரம் பெற்றது. அதனைக்
 கொண்டாடுக் களிக்குமுகமாகச் சுதந்திரச் செய்தியை எடுத்துச்
 செல்லும் மரதன் அஞ்சலோட்ட வீரர்கள் எழில்மிகுமிழத்தின் இயற்
 கைக் காட்சிகளைக் காண்பதுபோலவும், அதன் பழும்பெரும் வரலாற்
 றிலை நினைவுகள் வந்து போலவும் அமைத்துப் புலவர் மரதன் அஞ்ச
 லோட்டக் கவிதைகளைப் பாடுகின்றார். அவை துள்ளுநடைபோட்டு
 விறுவிறுப்பாகச் சென்று படிப்போரின் உள்ளங்களை ஈர்ப்பனவா
 யுள்ளன.

மாமேவு யிந்துமகா வாரிதெயன் ரேதும்
 வலம்புரிது ஹுன்தீஸ் வண்டரா யாகும்
 பூமேவு மடாது தோழியரோ டாடும்
 பூங்காவு மாகுமெங்கள் பொன்னிலங்கை நாடு.

கடகரியின் முத்திலங்குங் கடன்முத்து மிலங்குங்
 கழுவெடித்த முத்திலங்கும் கதீர்மணிக் ளிலங்கும்
 இடுயரவின் மணியிலங்கு மெழிற்பசும்பொ ளிலங்கும்
 ஏரிலங்குஞ் சீரிங்கு மெழிலிலங்கை நாடு.

செந்நாவ லர்புகழுங் தென்குமரிக் கண்டம்
சிந்துபெரு கீக்குமரி யாற்றி ஞேடழித்த
அந்நாளி வந்நாட்டில் எஞ்சிநின்ற தீந்த
அலங்கார விலங்கையென அறைவர்பழும் புலவர்.

ஶதலான பாடல்களைப் படிக்கும்பொழுது, ஈழமண்டல சதகம் பற்றோ விளாயகர் பள்ளுப் போன்ற பாடல்களின் கம்பீரமும், சோற சுவை பொருட்சைவையும் எம்மினைவில் வந்து இனிக்கின்றன. ‘எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி இருந்ததும் இங்காடே’ எனப் பாரதிக்கவிஞருட் பெருமிதங் கொண்டதுபோன்ற பெருமித உணர்வு எம்மைத் தலைவரிமிர வைக்கின்றது. தெய்வம் பாடிய புலவர், தேசத்தையும் நேசித்து எம்மையும் தம்வழியிலே இழுத்துச்சென்று தேசபத்தர்களாய் மாற்றுகின்றார்.

இத்தகைய முதுபெரும் புலவர், யாற்பாணத்து நவாலியு ரிலே கதிர்காமரென்னும் பெரியாருக்கும் இலக்குமிப்பின்ஜை என்ற உத்தமப் பெண்மனிக்கும் தவப்புதல்வராய் 1878ஆம் ஆண்டு வைகாசி இருபத்தைந்தாம் நாளிலே பிறந்தார். இளமையிலே தமிழையும், பின்னர் ஆங்கிலத்தையும் கற்று, சித்தங்கேணி ஆங்கில பாடசாலையிலே ஆசிரியராய்க் கடமையாற்றினார். பதினைந்து வயதிலேயே இவருக்குக் கவிதை இயற்றும் ஆற்றல் கைவரப்பெற்றது அக்காலங்கொட்டுக் கவிநயஞ்செறிந்த பலபாடல்களை யாத்து இவர் தமிழ்ஜை அணிசெய்தார். இவ்வரும்பணியையும், திறனையும் போற்று முகமாகக் கற்றறிந்த ஈழத்துத் தமிழறிஞர் பலர் ஒன்று சேர்ந்து 1927இல், இவருக்குப் பொன்னுடை போர்த்துப் பொற்கிழி வழங்கிப், புலவர் என்ற பட்டத்தினையுஞ் சூட்டினார்கள்.

தோடர்ந்து நாற்பதாண்டுகள் ஆசிரியப்பணி புரிந்த புலவர் 1938 இல் இளைப்பாறி, அக்காலங்கொட்டுத் தம்மை நாடிவந்த மாணவர்களுக்குச் சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களையும், தமிழையும் கற்பித்து வந்தார். சின்னம்மை என்ற பெண்மனியை மனங்றது, இல்வாழ்வைச் சிறப்புற நடாத்தி, அறநெறி ஒழுகிவந்த இவர், எமது ஈழத்துப் புலவர்களுக்கெல்லாம், திலகம்போல் விளங்கியதில் வியப்பில்லை.

சிவந்தமேனி, உயர்ந்த தோற்றும், ‘தாகூ.ர்த்தாடி’ திருநீற்றினைத் திரிபுண்டரமாய் அணிந்த பரந்தநெற்றி, கருணைபொழியும் விழிகள்

ஆகியவற்றேடு, தமது தோற்றுத்தாலும், பண்புகளாலும், கவித்து வச் சிறப்பாலும் யாவதையும் கவர்ந்துவந்த புலவர், 1953 ஆம் ஆண்டு இவ்வுலக வாழ்வினை ஒருவினார்.

அவர் கவிதைத்துறையிலே மட்டும் புதிர்பெற்றவரல்லர். சாவித் திரி கதை அவர் மாணவர்களென்று எழுதிய உரைநடை நூலாகும். கந்தபுராணவன்மைநூற்பொருள் என்ற நூல், அவர் கந்தபுராணத் திலே கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டினையும், அதனை நுட்பமாகக் கற்றுணர்ந்திருந்த தன்மையினையும் எடுத்துரைக்கும் நற்சான்றும் உள்ளது.

இவு விடிந்து கேள் — தமிழ்

இவாவ ஞாயி ரெழுந்து பார்

ஸ்ரவதற் கோடிநீர் வார் — வந்து

பணியின்கள் படியின்கள் பயமில்லப் பார்.

என்று தமிழுதித்தெழுஷ் எழிலினைப் பாடிய புலவர்பெருமானின் கவித்துவச் சிறப்பினை,

ஆடுப் பிறப்பொடு கத்தரித்தோட்டமும்

ஆக்கியளித்த புலவர் பிரான்

தேடக் கீடையாத தென்னிலங்கை வளன்

தேங்கொரி யுந்தமிழ் மாந்துதுமே,

என்று பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையவர்கள் புகழந்தமை சாலப் பொருந்துவதே.

ஆதார நால்கள்

1. புலவர் யாத்த கவிதை, உரைநடை நூல்கள்
2. இலக்கியவழி — பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

சிறுகதைக்கு இருவர்: — 1

புதுமைப்பித்தன் (1906 — 1948)

“புதுமைப்பித்தனின் கதைகள் உண்மை நிலைக்கு மீறிய சொப்பனுவஸ்தைப் புலம்பல்கள் அல்ல; அந்தச் சொப்பனுவஸ் தையின் கூகவேதனையின் பிரதிபலிப்பும் அல்ல; அவர் வாழ்க்கையை நேரடியாக, எந்தவிதக் கூவிங்கிளாசம் போட்டுக்கொள்ளாமல் பார்த்தார். வாழ்க்கையின் குரூங்களை அதன் வசீகரங்களை, மனித வாழ்வின் சங்கடங்களைக் கண்டு, அவற்றை அற்புதமான தமிழ் வளத்தின் துணையையும் ஆட்சியையும் கொண்டு, கதைகளாக, கதையின் பாத்திரங்களாகப் பிடித்து வைத்தார் அவர். ஆட்டு. புதுமைப் பித்தன் இலக்கியத் துறையில் ஒரு யதார்த்தவாதி. வாழ்க்கையில் இல்லாததை இருப்பதாகக் கணவுகண்டு தாங்களும் ஏமாந்து, பிறரையும் ஏமாற்றிக் கதையளங்கு வந்த தமிழ் எழுத்தாளர் சமூகத்திலே புதுமைப்பித்தன் தான் முதன் முதலில் வாழ்க்கையின் யதார்த்த நிலையை ஸ்பஷ்டமாகவும், ஆணித்தரமாகவும், பட்டவர்த்தனமாகவும் எழுதினார்; எழுதி வழிகாட்டினார்.”

[‘புதுமைப்பித்தனின் புகழுக்குக் காரணம்’ - ரகுநாதன் - மலாயாவில் புதுமைப் பித்தன் நினைவு மலர் பக் 33.]

இருபதாம் நூற்றுண்டின் இரண்டாவது தசாப்தத்திலே, தமிழக்கு அறிமுகமான இலக்கிய வடிவமே சிறுகதையாகும். சிறுகதை என்பது சிறிய கதையன்று. ‘எல்லாம் தமிழிலுண்டு, இல்லாததில்லை,’ என்று பள்ளியெழுச்சி பாடிப் பரவசமடையும் ‘பொன்னுஞ்சு’ வாதி கள் கலித்தொகை, புறநானாறு போன்ற பழந்தமிழ் நாற்பாடல்கள், சிறுகதைக் கருவமைதி கொண்டவை எனக் கூறுவது பொருந்தாது. ஆங்கிலத்திலிருந்து நாம் பெற்றுக்கொண்டு, தமிழை வளப்படுத்தப் பயன்செய்த புதிய இலக்கிய சாதனங்களுட் சிறுகதையே குறிப்பிடத்தக்கதும், நன்கு வளர்ச்சியடைந்துள்ளதுமாகும், எனத் தயக்கமின் நிக் கூறலாம்.

வாழ்க்கையிலே நாம் காண்பவையும், நேரில் அநுபவிப்பவையுமான சம்பவத்துனுக்குக்களுள் எதாவது ஒன்றினைக் கருவாகக் கொண்டு, உண்மையொளியோடு இலக்கிய வளங்குன்றுது எடுத்து விபரிப்பதே சிறுகதையாகும். சிறுகதையின் ஆரம்ப காலத்திலே, அதற்கு ஒரு தொடக்கம், நடு, முடிவு இருந்தல் வேண்டும் என்றும், குறிப்பிட்ட அளவு சொற்களுள் அது அமைதல் வேண்டும் என்றும், ஆரம்பத்திலிருந்து முடிவுவரை ஒரு சொற்கூட அனாவசியமானதாய்த் தொடுத்தல் கூடாது என்றும், பலவாறு வரைவிலக்கணங்கள் கூறப்பட்டன. ஆனால் இன்று இந்த வரையறைகளுக்கும், விதிகளுக்கும் அப்பாற்பட்ட சுதந்திராப் போக்கிலே சிறுகதையாசிரியர்கள் தம் படைப்புக்களை அமைத்து வெற்றியும் ஈட்டிவருகின்றனர், என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வகையிலே பிளாட்டிப் புரட்சி செய்து, தமிழ்ச் சிறுகதையிலக்கிய வரலாற்றிலே தனித்ததோர் இடத்தை வகிப்பவர், ‘புதுமைப்பித்தன்’ என்ற சொ. விருத்தாசலமாவர்.

பலவகையிலும் பின்னடைந்து பாழ்பட்டுக் கிடந்த சமுதாயத்திற்கு அறிவுரைகளையும், அறவுரைகளையும் பகரும் பரமாத்மா மிலையில் நின்று, அவற்றிற்குச் சிறுகதையை ஒரு கருவியாகப் புதுமைப்பித்தன் பயன்படுத்தியவர்கள். சமுகத்தை மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்த்துவிட்டு. இலக்கியத்தில் இதைத்தான் சொல்லல் வேண்டும், இதைச் சொல்லல் கூடாது என்று வரையறை செய்துகொண்டு, சொற்சிலம்பம் வீசி மக்களை மயக்குஞ் சேவையினையும் அவர் புரிந்து தீவ்லை. யாருக்கும், எதற்கும் எந்தச் சமயத்திலும் அஞ்சாது கூனிக் குறுகாது தழக்குச் சரி எனப்பட்டதை, மந்திரம் போன்ற சொற்களாலே சிறுகதைகளாய் வடித்துத் தந்த முன்னவர், முதல் வர் அவர். தம்முடைய கதைகளைப் பற்றிப் புதுமைப் பித்தனே ஓரிடத்தில், பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“பொதுவாக என்னுடைய கதைகள் உ.லகத்துக்கு உ.பதேசஞ் செய்து உ.யவிக்க ஏற்பாடு செய்யும் ஸ்தாபனம் அல்ல. பிற்கால நல்வாழ்வுக்குச் செளக்கியம் பண்ணிவைக்கும் ‘இன்ஷ்யரன்ஸ்’ ஏற்பாடும் அல்ல. எனக்குப் பிடிக்கிறவர்களையும் பிடிக்காதவர்களையும் கிண்டல் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். சிலர் என்னேடு சேர்ந்து கொண்டு சிரிக்கிறார்கள்; இன்னுஞ் சிலர் கோபிக்கிறார்கள். இவர்கள் கோபிக்கக் கோபிக்கத்தான் அவர்களை இன்னும் கோபிக்க வைத்து முகஞ் சிவப்பதைப் பார்க்கவேண்டும் என்று ஆசையாக

இருக்கிறது. ஆனால் இப்படிக் கோயிப்பவர்கள் கூட்டம் குறையக் குறையத்தான் எனக்குக் கவலை அதிகமாகி வருகிறது”

(‘எச்சரிக்கை ! - காஞ்சனை, முன்றும் பதிப்பு 1957. பக் Vi-Vii)

தமது கதைகள் மூலம் கிண்டல் செய்து கொண்டிருப்பதாகப் புதுமைப்பித்தன் குறிப்பிட்டாலும், அவர் பொறுப்புனர்ச்சியற்றவர் என்று கூறிவிடலாகாது. சமூகத்திலே நசிவற்று, அல்லவிடைந்து, ஆற்றாலும் கண்ணீருக்கும் அநாதைகளையும் ஏழைகளையும் அவரைப் போலப் படம்பிடித்துக் காட்டியவர் ஒருசிலரே. சுயங்கத்தாலும், சமூகக்கட்டுப்பாடுகளாலும் ஆமைகளைப்போலத் தமது ஓட்டுக்குள் தாமே ஒளித்துக் கொண்டு எழுத்தாளர்கள் இலக்கிய புனிதவாதம் பேசிய காலத்திலே, அந்தப் புனிதத்தினை உடைத்து அதன் போலித் தன்மையை, வெறுமையைப் பகிரங்கமாகக் காட்டியவர், அதனால், பலரின் வெறுப்புக்கும் ஆளான தீயாகி என்றே அவரைக் கூறல் வேண்டும்.

புதுமைப் பித்தன் வாழ்ந்து இலக்கியம் படைத்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் அவர் பாரும்பரியமாய் வந்துகொண்டிருக்கும் இலக்கிய மரபிலே ஆபாசமாகிய விவுத்தைப் பாய்ச்சிச் சமூகத்தைப் பாற்செய்து வருவதாய் வசைபாடியவர்களும் பலர். அவர் மகறங்களின், அவரின் இலக்கிய வாரிசுகள் எனத் தம்மைத்தாமே வரித்துக் கொண்டு ‘வான்கோழி இலக்கியம்’ படைத்துக் கொண்டிருப்ப வரும் பலர். இவ்விருசாராநும் புதுமைப்பித்தனை நன்கு அறிந்து கொள்ளாதவர்களாய் இருட்டில் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். முன்னவர் இலட்சியம் என்ற மாயால்லகில் வாழ்கின்றனர். பின்னவர் எதார்த்தம் என்ற குறியினைச் சுட்டுக் கொண்டு கண்டதையும் பொறுப்பினரிடையில் நவீன புதுமைப் பித்தர்கள் என்று நெஞ்சை மிமிர்த்துவின்றார்கள்.

சமூகத்தினதும், அதன் உறுப்பினர்களதும் பலவீனமான தன்மையையும், அடிப்படையான குறைகளையும் சுயமாகக் கண்டு சிங்கித்து நுட்பமாக உணர்த்திய புதுமைப்பித்தனை இவர்கள் வாழ்ந்து வதும், தாழ்த்துவதும் ஓரளவு சுயங்கத்தின் பாற்பட்டதேயாகும். புதுமைப்பித்தன் சொல்கிறார். “இவர் இன்னமாதிரிதான் எழுதுவது வழக்கம். அதைப் பாராட்டுவதற்குக் குறிப்பிட்ட மனப்பக்குவும் தமக்கு இருப்பதாகக் காட்டிக்கொள்ளுவது கெளரவும் என்னைச் சட்டம் போட்டுச் சுவரில் மாட்டிப் பூப்போட்டு முடிவிடுவதுதான்

என்காலை இடறிவிடுவதற்குச் சிறந்தவழி. அந்த விளொயாட்டெல்லாம் என்னிடம் பலிக்காது.”

(‘எச்சரிக்கை! ’ காஞ்சனை பக். VII)

+

‘என்கதைகளும் நானும்’ என்ற தலைப்பிலே புதுமைப்பித்தன் கலைமகனு’க்கென எழுதிய கட்டுரையில், இருநூறு கதைகள்வரை தாம் எழுதியுள்ளதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆனால் இன்று நூல் வடிவில் நாம் பெற்றுள்ள கதைகள் மொத்தம் தொண்ணுற் றெட்டாகும். [(1934இல் எழுதிய முதற்கதை ‘புதிய ஒளி’, 1948 இற் காலமானபின் வெளியான இறுதிக்கதை ‘கயிற்றாவு’ - ஆதாரம்: புதுமைப்பித்தன் கதைக்கரு - சி. சு, செல்லப்பா (மலாயா வில் புதுமைப்பித்தன்மலர் பக். 39)] இவற்றுள் மிகச்சிறிய அளவிலுள்ள கதைகள் திறந்த யன்னல் (4 பக்கங்கள்), சாயக்கால மயக்கம் (4 பக்கங்கள்), என்ற இரண்டுமாதும். மிக நீண்டகதை, துங்பக்கேணி (37 பக்கங்கள்). சில்பியின் நரகம், கொன்ற சிரிப்பு என்பவை தமிழக வரலாற்றின் பின்னணியில் அமைந்தவைபோல எழுதப்பெற்ற வரலாற்றுப் போலிக்கதைகள். சாபவிமோசனம், அகல்யை, அன்றுஇராவு என்பன பூராணக்கருவினை அடிப்படையாக வைத்து எழுதப்பட்டவை. விக்கிரமாதித்தன் கதையில் வரும் புதுமை கூறும் கதையைப்போலப் பாவணைபண்ணி எழுதப்பட்ட நகைச் சுவைப் போலிக்கதை, ‘கட்டிலை விட்டிறங்காக் கதை’யாகும். காஞ்சனை, பிரம்மாக்ஷஸ், வேதாளம் சொன்னகதை, காளிகோயில், உபதேசம், ஞானக்குகை என்பவை அழுதக்கதைகள். ‘கோபலய்யங்காரின் மனின்வி’ பாரதியாரின் சந்திரினை என்ற பூர்த்தியடையாத நாவலின் பிரதான பாத்திரங்களாகிய கோபலய்யரும். அவர் சீர் திருத்தமணங்கு செய்து கொண்ட இடைப்பெண் மனுட்சியும் இல்லற வாழுக்கை நாடாத்தும் விமரிசனையக் கற்பணை செய்து எழுதிய கிண்டற்கதை. ‘கயிற்றாவு’ நன்வோடை உத்தியில் (Stream of Consciousness) எழுதப்பட்டகதை. ‘திறந்தயன்னல்’ ஒரு சில ஸிமிலுத்துள் நடந்து முடியும் சம்பவத்துணுக்கினைக் கருவாகக் கொண்டது. துங்பக் கேணி, தாய், மகள் ஆகிய இருபரம்பரை களின் சீவியவரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றை, உள்ளடக்கியது. ‘கடவுளும், கந்தசாமிப்பிள்ளையும்’, நகைச்சுவையும், நையாண்டியும் பொதிந்த புதுவகைச் சிறுகதை; கடவுள் பூவுலகத்திற்கு வந்து, சென்னை நகரத்திலே, கந்தசாமிப்பிள்ளையின் விருந்திராய் இருந்து பெறும் அநுபவங்களைச் சித்திரிப்பது. ‘திருக்குறள் செய்த

திருக்கூத்து', முதலிலிருந்து முடிவுவரை நகைச்சுவை இழையோட எழுதப்பட்ட ஒரு சிறுக்கை. 'துப்பார்க்குத் துப்பாய் துப்பாக்கி' என்ற குறள் எழுதப்பெற்ற கடதாசித் துண்டு ஒன்றைப் பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர், கல்லூரிக்கண்ணமையிலே கண்டெடுத்து, அதில் வரும் துப்பாக்கி என்ற சொல்லாற் கலவரமடைந்து துப்பறிய முயலும் விசித்திரங்களை இக்கதை விபரிக்கின்றது புது. மைப் பித்தனின் 'நெற்றிக் கண்' திறக்கப்படாத, 'ஆபத்தி'ல்லாத கதை இது ஒன்றுதான்! மற்றப்படி எங்கும் எவ்விடத்தும் எதோ ஒரு பிரச்சினையின் பாரததைச் சூமந்த வண்ணமே அவரின் கீறுகதை அமைந்திருப்பதை நாம் காணலாம். பிரச்சினைகளைத் தரம் பிரித்து இதனைச் சொல்லலாம், இதனைச் சொல்லல் கூடாது என்று கொள்ளுவதும், தள்ளுவதுமின்றித் துணிவோடு எதனையும் அவசுகின்றதாகிய தன்மை புதுமைப்பித்தனின் சிறுப்பியல்பாகும்.

எழுத்தாளராகிய தமது சொந்த வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளையும் பிரசரார்த்தர்களின் ஏமாற்றுக்களையும் கதைக் கருக்காய்க் கொண்ட சிறுகதைகளையும் அவர் எழுதியிருக்கிறார். (ஒருநாள் கழிந்தது, விளாயக சதுர்த்தி,) கணவனுக்குத் கஞ்சி வார்க்கப் பணமின்றி அதற்காகத் தன் உடலை விற்கின்ற அம்மானு, தன் உடலையே மூலதனமாக்கி வாழ்க்கை நடத்தும் பொழுது அவ்வுடலை வேண்டாது 'என்னை விட்டால் போதும்' என்று சில்லறையைக் கொடுத்துவிட்டு ஒடுகின்றவனை நோக்கி 'எண்டா பேடிப்பயலே! பிச்சைக் காரின்னு ஸினைச் சிக்கினே' என்று சீறிவிழும் விபசாரி, இரண்டாந்தாரமாக வாழ்க்கைப்பட்டு, கணவரிடம் சுகம் கிடைக்காது, சைத்திரிக் சுந்தர சர்மாவிடக் மனத்தைப் பறிகொடுத்து, அவர், தம் மோடு வந்துவிடும் படி கூற, "போகவேண்டாம், இங்கேயே இருந்து விடுங்கள்," என்று கூறும் தீக்கோழி போன்ற கவியாணி, முதலான சமூக அபஸைகளைப் பாத்திரங்களாகக் கொண்ட சிறு கதைகளையும் அவர் படைத்திருக்கிறார்.

(போன்னகரம், கவந்தனுங் காமனும், கவியாணி)

அகல்யை இராமனுற் சாபவிமோசனம் பெறுகிறார்; கோதமனுடன் புனர்வாழ்வு தொடங்குகின்றார். எனினும் அவரின் உள்ளத்திலே புரிபடாத சோகம் ஒன்று கிடைந்து கொண்டு வருத்துகின்றது. இங்கிலையில் இராமன் வனவாசம் சென்று சீதையை இழுந்து பின் இராவண சங்காரம் நடாத்தி அவளை மீட்டு நாடுதிரும்புகின்றார். 'சீதை தன் கற்பை நிறுப்பிக்க நெருப்பில் முழுகிக்

கரையேற வேண்டி ஏற்பட்டது' என்ற செய்தியை அகல்யை சீதை வாயிலாகவே கேள்வியுறுகின்றன. 'சாபத்திற்கு விமோசனமுண்டு, பாவத்திற்கு விமோசனமில்லை' என்ற உண்மை அகல்யையை உறுத்த அவள் மீண்டும் கல்லாகி விடுகிறன; இதுபோன்ற பழைய புராணக் கதைகளுக்குத் தமது புதுமை வழியிலே வியாக்கியானம் செய்யும் கதைகளும் புதுமைப்பித்தனால் எழுதப்பட்டன. இவற்றி நூடாக அவர் எழுப்புகின்ற கேள்விச் சாங்களிலிருந்து தப்புவது இயலாத்தாரும். (சாபவிமோசனம், அன்று இரவு)

'இந்திய சிற்பக்கலை' கல்லிலும், செம்பிலும், வெங்கலத்திலும் தெய்வப்படிமங்கள் ஆக்குவதிலே இணையற்றது. ஆனால் அப்படி மங்களைக் கலைக்கண்களோடு நோக்குவது அவற்றைச் செய்து முடிக்கும்வரைதான்! கும்பாபிஷேகம் செய்து கோயிற் கர்ப்பக் கிருகத்திலே வைத்ததன் பின்னர், அவற்றை யாரும் கலைக்கண்ணேடு நோக்குவதே இல்லை. 'எனக்கு மோட்சம், எனக்கு மோட்சம்' என்று வேண்டி நிற்பார்களேயன்றி, அவற்றின் பூரண சௌந்தரியத்திலே தம் உள்ளங்களைப் பறிகொடுக்மாட்டார்கள். 'குனித்த புருவமும், கொவ்வைச் செவ்வாயிற் குமின்சிரிப்பும் முதலாக வனப்புக்களின் உறைவிடமாய் வினங்கும் நடராசப் பெருமானைத் தரிசிக்கும் ஒன்றிற்காகவே மனிதப் பிறவியை வேண்டி ஸின்ற அப்பர் பெருமானின் உளபரிபக்குவம் தமிழரிடை வரண்டு போய்விட்டது. மேற்கு நாட்டுனர் அழகை அழகுக்காவே இரசிப்பார். நம்நாட்டவரோ அழகைத் தெய்வமாக்கித் தூபதீப நெய்வேத்தியங்கள் காட்டுவதோடு திருப்தியடைந்து விடுவர்.' இவ்வாறு புதுமைப் பித்தன் சிந்தனையே சிற்பி சாத்தனையும், கிரேக்கன் 'பைலாக்கள்'ஜையும், தமிழ்த்தறவி ஒருவளையும் பாத்திரங்களாகக் கொண்ட சிறு கதையாக உருப்பெற்றது. (சில்பியின் நாகம்)

புதுமைப் பித்தனைன் கதைகளங்கள் திருநெல்வேலியும், சென்னையுமாகும். அவரின் கதைகளிலே பெருமளவு திருநெல்வேலி மக்களே கதாபாத்திரங்களாக இடம் பெறுகின்றனர். அவர்களை எதார்த்த பூர்வமாகச் சித்திரிக்கும் பொழுது அவர்களின் பிரதேசத் துமிழையே உரையாடல்களில் அவர் மிகச் சிறப்பாகக் கையாளுகிறார். பிராமணபாத்திரங்கள் அவரின் கதைகளிலே அக்கிரகாரத் தமிழ் பேசுகின்றன. ரிக்ஷாக்காரப் பாத்திரங்கள் சென்னையின் ரிக்ஷாக்காரப் பிரதேசத் துமிழைப் பேசுகின்றன. இவ்வகையில், மொழிநடையை வளர்ச்செய்த முதல்வர் என்றும் புதுமைப் பித்தனைக் குறிப்பிடலாம்.

பேய்கள், பசாசுகள், பிரம்மராக்கூஸ் போன்றவற்றைக் கடத்த விலே உலாவ விடும்பொழுது தமது சித்திரிக்குஞ் திறனால் அவற்றை உண்மைபோலாக்கிக் காட்டுங் தன்மையும், பயங்கரம், நகைச்சுவை ஆகியவற்றைக் கலந்திடும் சிறப்பும் பொருந்தியவராகப் புதுமைப் பித்தனைக் காணகிறோம்.

இரு நிகழ்ச்சியிலே எழுத்தானானுக்கே உரிய கூர்ந்த அவதானத் துடன் நோக்கி, அங்கிகழ்ச்சி தமது மனத்திலே ஏற்படுத்தும் தாக் கத்தினைக் கடத்தயாக்கும் திறமையிலும் புதுமைப்பித்தன் இணையற்று விளங்குகிறார். உணவு விடுதியிலே, உணவு பரிமாறும் ஒரு வன யந்திரம் போல இயங்குகின்றன. கதாசிரியர் அவசை அவதானித்த வண்ணம் இருக்கிறார். தம் ஆகாரம் முடிந்ததும் அவர் எழுந்திருக்கும்போது அவரின் கைக்குட்டை கீழே விழுந்துவிடுகிறது. “ஸார், உங்கள், கைக்குட்டை கீழே விழுந்துவிட்டது” என்று சொல்லி அதை எடுத்துக் கொடுக்க அவன் குனிந்தவேகையில் அவனது ‘மிளின்’ தன்மை சற்று மாறுவதுபோல இருக்கிறது.

“அவன் குனிகிறுன் எடுக்க. நானே எடுத்துக் கொண்டேன். மனிதன்தான்!

“இரு ஜஸ் கிரீம்”

திரும்பவும் மிளினுகி விட்டான்”

என்று அவர் கடத்தை முடிக்கையில் அவரின் அவதானசத்தியை வியக்கத்தான் வேண்டியுள்ளது.

புதுமைப்பித்தன் தமது அநுபவத்திற்கும், அவதானத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட சம்பவங்களைச் சித்திரிப்பது குறைவு. மேற்றட்டு வர்க்கத்தின் நாளாந்த வாழ்க்கையைக் கற்பணியிலே கண்டு, பொய்ம் மையும், அசம்பாவிதங்களும் நிறைந்த வகையிலே, கடத்தப்பண்ணுவது அவர் அறியாதது. திருநெல்வேலிச் சீமையில், தாம் பழகிய சமூகத்தையும் அதன் அவலங்களையும் பலவேறு கோணங்களிலே கண்டு, அவற்றிற்குக் கலைவடிவம் கொடுத்தனவாகவே அவரின் பெரும்பான்மையான கடத்தகள் விளங்குகின்றன.

புதுமைப்பித்தனின் கடத்தகள் அவரின் கருத்துக்களின் தூங்கி களாகிய சொற்களாலும், அவற்றை இடமறிந்து கவனமாகப் பொறுத்துள்ள வாக்கியங்களாலுமே பெருவெற்றி ஈட்டியுள்ளன. பாரதியார், வ. வே. சு. ஜயர், வேதநாயகம்பிள்ளை போன்றேர் தமிழில் வசனத்தை எளிமைப்படுத்திப் பேசுவதுபோலவே எழுதிக் காட்டினர். அந்த வசனங்களுக்குக் கவித்துவத் தன்மையை ஊட்டி உயிருட்டம் கொடுத்த முதல்வர் புதுமைப்பித்தனேயாவர். இருபதாம் நூற்றுண்டுத் தமிழ்வசனங்களை இன்று கருத்தைச் சமக்கும்

சாதனமாக மட்டுமென்றி, உணர்வுப் புலப்பாட்டுச் சாதனமாகவும் வளர வழிவகுத்தவர், அவர்தாம். இலக்கண வர்மபை உடைத்துக் கொண்டு, பிறமொழிச் சொற்களாகிய மணிகளையும் சுமந்த வண்ணம் காட்டாற்று வெள்ளம் போலத் தங்குதடையின்றி வேகத்துடனும் வீறுடனும் பாய்ந்து வரும் ஒப்பற்ற வசனங்கடைக்கு வழி வகுத்தவர் இச்சிறுக்கதை மன்னேயாவர். பிரபல விமர்சகராகிய சி. சு. செல்லப்பா, இவரின் வசன நடைபற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார், “சக்தியான நடை. இதுக்குமுன் நான் குறிப்பிட்டவர்களது நடைகளைவிட - முகத்தில் அடித்தமாதிரி - சொற்கள் பொருளும், உணர்ச்சியுங் கலக்க வேகத்தோடு நம்மைத் தாக்குபவை; எம்மைப் பாதிப்பவை” (எழுத்து - ஏப்ரல் 1969)

சில உதாரணங்களை நோக்குவோம்:

“கோவில் அர்ச்சகர் சுப்புசாஸ்திரிகள் சிற்றுரைப் பொறுத்த மட்டிலும் வீட்டில் பட்டினியானாலும் நல்ல மதிப்பு உண்டு. வேத அத்தியனத்தில் சிறிது பயிற்சி. பூஜை மந்திரங்கள் மனப்பாடம். வேதத்தின் அர்த்தம் அவருக்கும் தெரியாது. பரமசாது. தெரியாத தனுவும் அதில் பக்தி, ”(கட.வுளின் பிரதிநிதி - புதிய ஒளி, பக. 37)

“ஸ்டோர் மனேஜர் கண்ணப்பாரயானார் ரகத்தைச்சேர்ந்த பேர்வழி. தனது இஷ்ட தெய்வத்திற்கு, (தோட்டத்துரைக்குத்) தான் ருசித்துப் பார்த்துத்தான் (பெண்ணைச்) சமர்ப்பிப்பார்.

[அநுவாதக் குறிக்குள் உள்ளவை விளக்கத்திற்காகத் தரப் பட்டவை] - (துன்பக்கேணி - பு. பி. சிறுகதைகள் பக. 32]

“சாலையிலே ஒரு கற்சிலை. தளர்ந்து நொடிந்துபோன தசைக் கூட்டத்திலும் வீரியத்தைத் துள்ளவைக்கும் மோகன வடிவம்; ஓர் அழுர்வ சிற்பி பூலோகத்தில் இதற்காகவென்றே பிறந்து தன் கனவையெல்லாம் கல்லில் வடித்து வைத்ததானே என்று தோன்றும் அவ்வளவு லாகிரியை ஊட்டுவது. ஆனால் அந்தப் பதுமையின் கண்களிலே ஒருசோகம் - சொல்லில் அடைப்பாத சோகம் - மிதந்து, பார்க்கின்றவர்களின் வெறும் தசை ஆசையான காமத்தைக் கொண்டு அவர்களையும் சோகத்தில் ஆழ்த்தியிரு. அது சிற்பியின் அழுர்வக் கணவு அன்று. சாபத்தின் விளைவு; அவள்தான் அகவிலகை. (சாபவிமோசனம் - காஞ்சசை பக. 106)

“அவ்விடத்திலே அவனுக்கு வெனுநேரம் நிற்கமுடியாது. ஆனால் தூட்சம உடலின் இயற்கையால் அழிக்கடி அங்கு உந்தித் தள்ளப் படுவான். சக்திகள் பிரளயம் போலக் கோவித்து, உருண்டு புரண்டு, சிறிய வித்துப்போல் நடுமையத்தில் கிடக்கும் ஜடத்திற்கு உயிரணுக்களை மிகுந்த வேகத்தில் தள்ளும். அவ்விடத்திலே சக்தி அலைகள், நிலைவு பிறந்து மழியும் கால எல்லைக்குள், இடைவழித் தேகத்தைக்

குழப்பி நசுக்கி, புதியசக்கிகளை அவனது தூட்சம தேகத்தில் ஊட்டி, உள்ளே பூமியை நோக்கித் தள்ளிவிடும். புதிய சக்தியூட்டப்பட்ட அவனது சீரீம், ஐடதாதுக்கள் பாசிபோல் உற்பத்தியாகி உரம் பெற்று, கீழ்நோக்கியிறங்கும் இடைச் சஞ்சிகளில் விண்று, செக்கச் செவேலன்று எங்கும் பரந்து விளைவின் எல்லைக் கோடாகக் கிரக கோளங்களின் வானப்பாதையில் நோக்கும்”

[பிரம்ம ராகஷஸ் - பு. பி. கதைகள் பக். 192]

+

புதுமைப் பித்தன் என்ற விருத்தாசலம் தென்னாற்காடு (திரு கெல்வேலி) மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த விருத்தாசலம் என்ற ஊரிலே 1906 ஆம் ஆண்டு எப்ரல் மாதம் (தேதி தெரியாது), சொக்கவிஸ்கம் பிள்ளை என்பார்க்கும், பார்வத்தம்மாள் என்ற மங்கைக்கும் தலைமக ஞகப் பிறந்தார்; குறும்பும், பொறுப்பின்மையும் வாய்ந்த இளைஞராய் வளர்ந்து தம் இருபத்தைந்தாம் வயதிலே பி. ஏ. பரிட்சையிலே சித்தியடைந்தார்; திருவனந்தபுரத்தைச் சேர்ந்த பி. டி. சுப்பிரமணிய பிள்ளையின் மகளாகிய கமலாம்பாளை மணங்தார். இவர்களுக்குத் தினகரி என்ற பெண்குழந்தை ஒன்று பிறந்தது.

சிறு வயதிலேயே தாயை இழந்து சிற்றன்னையின் கொடுமைக்காளாகிய விருத்தாசலம், சுதந்திரப் போக்குடையவராயும், தகப்பன் விரும்பியவாறு அரசாங்க உத்தியோகத்தையோ, நியாயவாதிப் படிப்பையோ நாடாதவராயும் இருந்தமையால், தகப்பனின் கோபத் திற்குள்ளாகி அவரைப் பிரிந்து தமது எழுத்தாற்றல் ஒன்றையே நம்பிச் சென்னைக்குச் சென்றார். அங்கு, டி. எஸ். சொக்கவிஸ்கம் (தினமணி, தினசரி ஆசிரியர்) பி. எஸ். இராமையா, கே. பூநிவாசன் முதலான எழுத்தாளர்களுடன் தொடர்புடைன்று, பத்திரிகை உதவி யாசிரியராகவு, எழுத்தாளராகவும் தமது வாழ்க்கையை ஓட்டினார். வாழத் தெரியாத அப்பாவித்தனத்தாலும், பத்திரிகைச் சீர்கேடுகளாலும் அவரின் வாழ்க்கை வறுமையின் கோரப்பிழியிலே சிக்கித் துன்ப அலைகளிலே ஏற்றுண்டு சீரமிந்தது.

1948ஆம் ஆண்டு எம். கே. தியாகராஜ பாகவதரின் அழைப்பை யேற்று, ராஜமுக்தி படத்திற்கு வசனம் எழுதப் பூரை சென்றார், புதுமைப்பித்தன். அங்கு அவரைக் கயரோகம் பீடித்தது, செல்வம் சேர்க்கச் சென்றவர், கடும் பிணியோடு வீடுதிரும்பி, 30 - 6 - 48இல் மரணமானார்.

+

புதுமைப் பித்தனின் இலக்கியப்பணி சிறுகதை எழுதுவ தோடு விண்றுவிடவில்லை, அவர் சிறந்த கட்டுரையாசிரியர்; (நமது இலக்கியம், அதிகாரம் யாருக்கு?) உன்னதமான மொழி பெயர்ப்

பாளர்; (உலகத்துச் சிறுகதைகள், பனிங்குச்சிலை, தெய்வம் கொடுத்த வரம், மணியோசை, உயிராசை முதலிய சிறுகதைத் தொகுப்புக்கள், பிரேத மனிதன் (நாவல்) உலக அரங்கு, பாஸிஸ்ட் ஜடாமுனி (கட்டுரைகள்) சினிமாக் கதை வசனகர்த்தா; (ராஜமுக்தி, வாக்கும்வக்கும்.) சிற்றுண்ணே என்ற நாவலையும் இவர் எழுதியுள்ளார். ‘நாரத ராமாயணம்’ இவரது புதுமையான உரைநடைக் காவியமாகும்,

புதுமைப் பித்தன் கவிதைகள் எழுதியதும் உண்டு. அவை யாப்பமைதி கொண்டவையல்லவாயினும், சத்திவாய்ந்த சொல்லாட்சியும், ஒசையும், கருத்தாழழும், கற்பனையாற்றலும் பொருந்தியவை. (புதுமைப் பித்தன் கவிதைகள் - தொகுத்தவர் ரகுநாதன்.)

ஜெந்தடி ஓன்பதங்குல உயரம், தீக்குண்ணயமான விழிகள், மிக மெலிந்த தோற்று, சற்றே முன்வந்த பெரிய பற்கள், ஒட்டிய கன்னம் நீண்ட தலைமுடியாசிய இவைதாம் புதுமைப்பித்தன். அவர் சுவைசிறைந்த உரையாளர் (Conversationalist) என்றும் அறிகிறேன். அஞ்சாமையும், தனிப்போக்கும், கொண்ட இந்தச் சிறுகதைப் பிரியா நாற்பத்திரண்டு வயதிலேயே காலமானது தமிழ் செய்த தவக்குறைவு எனலாம். இருபதாம் நூற்றுண்டுத் தமிழ்ச் சிறுகதையின் நந்தாவிளக்கு, தமிழின் அலட்சீயத்தாற் காலத்துக்கு முன்பே இவ்வாறு அணைந்து போயிற்று.

‘வானத்து அமரன்
வந்தான் காண்
வந்ததுபோல
போனான் காண் என்று
புலம்பாதீர்
அத்தனையும் வேண்டாம்
அடியேனை விட்டுவிடும்’ — புதுமைப்பித்தன்.

ஆதார நால்கள்

1. புதுமைப்பித்தன் கதைகள் - ஸ்டார்பிரசரம், சென்னை. 3 ஆம் பதிப்பு 1953.
2. காஞ்சனை — கலைமகள் காரியாலயம், சென்னை 3ஆம் பதிப்பு 1957.
3. புதுமைப் பித்தன் கவிதைகள். தொகுத்தவர் ரகுநாதன், ஸ்டார் பிரசரம் சென்னை, முதலாம் பதிப்பு 1954.
4. புதுமைப் பித்தன் வரலாறு. எழுதியவர்—இருநாதன். முதலாம் பதிப்பு 1951.
5. மலாயாவில் புதுமைப் பித்தன் நினைவுமலர். தொகுப்பு—சிறுகதைப் பித்தன், தமிழ்நோசன் அச்சகம், கோலாலம்ஷூர்.

சிறுகதையாசிரியர் இருவர் — 2

இலங்கையர்கோன் (1915 — 1961)

“இப்பொழுது தமிழ் இலக்கியத்தில் காளான்கள்போல் கவி களும் கதாசிரியர்களும் தோன்றியிருக்கின்றனர். இந்தியாவில் பிரசரமாகும் நான்கு ஜந்து நல்ல பத்திரிகைகளிலும், பல குப்பைப் பத்திரிகைகளிலும் வாராவாரம் அநேக கதைகள், கவிதைகள் பிரசரமாகின்றன. இவைகளின் பயன், கதி? மிகமிகச் சொற்பமான வற்றறவிட மற்றவையெல்லாம் இலக்கிய வளர்ச்சியில் பின்தங்கி விடும். ஆனால் அவைகளும் கீழவையாயினும் வளர்ச்சியின் படிகள் தான். குழந்தை திடீரென்று ஞானேபதேசம் செய்யமுடியாது. மழலை பேசித்தான் மேலேபோகவேண்டும்.”

“வளருங் தமிழில் உலக இலக்கியங்கள் தோன்றுமோ, ‘நோபெல்’ பரிசு பெறும் யோக்யதையுள்ள ஆசிரியர்கள் தோன்றுவார்களோ, காப்பியங்கள் ஆக்கப்படுமோ என்பன போன்ற கேள்விகளுக்குக் காலத்தின் போக்கே விடைசொல்லவேண்டும். தமிழனங்கு ஒன்றி லும் தோல்வியடைந்ததில்லை. சமயத்தில் ஒங்கீவிடுவன். இதில் இனைத்துப்போவானோ?”

‘மறுமலர்ச்சி’ப் பத்திரிகையின் முதல் இதழிலே கால்நூற்றுண்டு முன்பு, ‘தமிழின் மறுமலர்ச்சி’ என்ற கட்டுரைத் தொடரின் முதற்கட்டுரையாக இலங்கையர்கோன் எழுதியதன் ஒரு பகுதிதான் இது. படைப்பிலக்கியகாரராயிருந்தும், திறனுய்வாளர் ஒருவரின் நோக்கமையுள்ளத்தோடு அவர் இதனை எழுதியுள்ளார். தம் சமகாலத்துத் தமிழிலக்கிய சிருஷ்டகளிலே அதிருப்பு கொண்டவராயிருந்த போதிலும், நவீன தமிழிலக்கியத்தின் எதிர்காலத்தில் அவருக்குத் தளராத நம்பிக்கையும் இருந்தது என்பதற்கு மேலே காட்டிய பகுதியே சான்றுகும்.

தமது நம்பிக்கையைச் செயலாக்க, இலங்கையர்கோன் தமிழால் இயன்ற அளவு முயன்றுள்ளார். சிறுகதை, நாடகம், மொழி

பெயர்ப்பு ஆசிய துறைகளிலே குறிப்பிடத்தக்க அளவு சேவையை அவர் புரிந்தமைக்குச் சான்றுகளாக அவரின் நூல்கள் விளங்குகின்றன. ஈழத்தின் ஆரம்ப காலத் தமிழ்ச் சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் சி. வைத்தியலிங்கம், 'சம்பந்தன்' ஆசியோர் வரிசையில் இலங்கையர் கோனுக்கும் இடமுண்டு. தமது சிறுவழகனைப் பத்திரிகைகளிற் கண்டு திருப்பதியடைந்து, புகழ்யும் பராப்பையும் வேண்டாது ஒதுங்கியிருக்கும் முன்னவர் இருவரைப் போலன்றி, இலங்கையர் கோன் தமது நாடகங்களாசிய மிஸ்டர் குகதாசன், மாதவி மடந்தை என்பவற்றைத் தமது வாழ்நாளிலேயே நூல்களாய் வெளியிட்டார். அவர் காலமானபின்னர் அவரின் சிறுகதைத் தொகுதியும் 'வெள்ளிப் பாதசரம்' என்ற தலைப்பில் நூல்வழவும் பெற்றது. அவரால் எழுதப்பட்டு இன்னும் வெளிவராதவற்றைத் தொகுத்தால், அவற்றை எழுபுத்தக்களாக வெளியிடலாம், என்று 'வெள்ளிப் பாதசரம்' கதைத் தொகுதியின் பதிப்புரை கூறுகின்றது.

சொந்தப்படைப்புக்களால் மாத்திரமன்றி, விழியாத இரவு, வெறுங்கனவு, அந்தமுத்தம், கூத்து, நீலக்கண்கள், ஞாயிலும் ரோஜாவும் முதலான பிறநாட்டுக்கதைகளின் மொழிபெயர்ப்புக்களாலும் அவர் தமிழணங்கினை அணிசெய்துள்ளார். ருஷ்ய நாவலான முதற்காதல் இவரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, சென்னையிலுள்ள அஸ்லயன்ஸ் கொம்பனியால் வெளியிடப்பட்டது. இலங்கையர் கோனின், பச்சோந்திகள், வண்டன் கந்தையா, விதாஜையார், மிஸ்டர் குகதாசன் ஆசிய நாடகங்கள் இலங்கை வாரைவியில் மாத்தீரமன்றி, மேடைகளிலும் பிரசித்தி பெற்றவை.

இவ்வாறு தமிழிலக்கியத்தின் முத்துறைகளிலே இலங்கையர் கோன் வித்தகாரம் இருந்தபோதிலும், அவர் எழுதிய சிறுகதைகளே அவருக்கு நிலைத்த புகழை ஈட்டித் தந்துள்ளன. 1934ஆம் ஆண்டளவிலே எழுத்துலகிற் புகுந்து 1961ஆம் ஆண்டு வரை எழுதி வந்த அவரின் கதைகளிலே பதினெந்தினைத் தொகுத்து 'வெள்ளிப் பாதசரம்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதி 1962இல் வெளியிடப்பட்டது. இதில் உள்ள சிறுகதைகளில் ஒரு சிலவாயினும் காலத்தினை வென்று வாழும் என்பது உறுதி.

ஸழத்துத் தமிழிலக்கியத்தினைத் திறனைய்வு செய்யும் இன்றைய திறனைய்வாளர்களிற் சிலர் 1960 ஆம் ஆண்டுக்குப்பின்னரே, எமது இலக்கிய நோக்கிலும், போக்கிலும் புதுமையும், உத்வேகமும் ஏற்பட்டன, என்று அறுதியிடுக கூறுவர். பொதுவடையைச் சித்

தாந்தங்களும், எதனையும் இயக்கீதியாக நோக்கும் கண்ணேட்ட மும், 'தாழ்வுற்று வறுமையிஞ்சி விடுதலை தவறிக்கெட்டுப் பாற்படும், மக்களுக்காக, மக்களால், மக்களின் பெயரால் எழும் இலக்கியமே உயர்ந்தது என்ற கோட்பாடும் பல்கிப்பெருகி வருகின்ற ஒரு காலப் பிரிவில், இவ்வாரை முடிவிற்கு வருதலைத் தடுப்பதோ, தவிர்ப்பதோ இயலாத காரியமாகும். எனினும் 'சரித்தீரம் என்பது சாகாத் தொடர்க்கதை' என்ற உண்மையினை உணர்ந்தவர்கள் இருந்தாற்போலத் திடிரென்று மந்திரவாதியின் மந்திரக்கோவிள் பரிசுத் தாற் கொம்பும், குழையுமாக இலக்கிய விருட்சம் ஒன்று எழுந்து பழையவற்றையெல்லாம் புல்புண்டு நிலைக்கு இறக்கி விட்டது என்னும் கூற்றினை நம்பமாட்டார்கள். இவ்வகையில் நோக்கும்பொழுது, இலங்கையர்கோனின் சிறுகதைகளிற் பல அறுபதுக்குமுன்னர் எழுதப்பட்டவையாயினும், அறுபதின்பின்னரும் வாழுத்தக்கவையே. இன்றைய செய்திக்கோவைக் கதைகள் பலவற்றிலும் எவ்வாற்று லும் உயர்ந்தவையே என்ற முடிவு தவிர்க்கவியலாததாகி விடுகின்றது.

இலங்கையர்கோனின் சிறுகதைத்தொகுதியிலுள்ள சிறுகதைகளில் அநுலா, யாழ்ப்பாடி, சிகிரியா என்பன இலங்கைச் சரித்தீர்க்கதை நிலைக்களமாகக் கொண்டு எழுந்தவை. மரியாமதலேனு விவிலிய வேதத்தில் வரும் கதாபாத்திரத்தினைப் பாவனையும் செய்து எழுதப்பட்டது. மேனகை என்பது இதிகாசக்கதை. 'நாடோடி' வரலாற்றையோ, இதிகாச புராணங்களையோ நிலைக்களமாகக் கொள்ளாதவிடத்தும், சென்ற நூற்றுண்டிலே எப்போதோ நடைபெற்றது போலக் கற்பனைபண்ணி எழுதியது. 'தாய்', யேசுகிறிஸ்துநாதர் சிலுவையேறிய காலை மேரியன்னை அடைந்த துயரினை, உருக்கத்துடன் சித்திரிப்பது. ஆக ஏழ கதைகள், பழைய கருத்துக்களுக்குக் கதையுருவம் கொடுத்துள்ளவை, எனவாம். ஆங்கில இலக்கியங்களையும், சங்கதமொழியையும், பழந்தமிழிலக்கியங்களையும் கற்ற உணர்விலிருந்து இக்கதைகள் உருக்கொண்டுள்ளன. வசனவளமும், இலட்சிய நோக்கும், வருணாஸர் சிறப்புமே இக்கதைகளின் மூலாதாரங்களாகும். சமகால வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை இலட்சிய உச்சிக்கு எடுத்துச் செல்ல இயலாத நிலையில், இலங்கையர்கோன் மாத்தீரமன்றி, அவர் காலத்து எழுத்தாளர்களிற் பலரும், அவரின் முத்த பரம்பரையினரும் இவ்வகைக் கதைகளை எழுத நேர்ந்தது என்றே கூறல்வேண்டும். இலங்கையர்கோன் இலக்கியத்திலே புனிதவாதம் செய்தவர் அல்லர், எனினும் சமகால

வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட ஏமாற்றமே அவரை இலட்சிய உருவங்களைப் படைக்க எளியவான வரலாற்று, இதிகாசக் கருக்களை நாடிச் செல்ல வைத்தது. ‘குளத்தங்கரை அரசமரம்’ என்ற தமது கதைத் தொகுதியில் ‘ஸிலாமஜ்னான்’ முகவுரயிலே வ. வே. சு. ஜூர் இவ்வகைக் கதைகள் பற்றிக் கூறுவது எண்டு நோக்கத் தக்கது.

‘உலகத்தில் சில கதைகள் நித்தியயெளவனமாயும், சர்வாந்தர்யாயியும் இருந்து கொண்டு கோடானுகோடி மனிதர்களுடைய மனதில் காதல், கோபம், பயங், சோகம் முதலிய பேருணர்ச்சி களை உண்டாக்கி வருகின்றன.’

இப்பேருணர்ச்சிகளைச் சமகால உணர்ச்சிகளின் நிலையிலே வைத்து நோக்கித் தம் சிந்தனைச் சிதறல்களால் அவற்றிற்கு மெரு கூட்டி வியாக்கியானம் செய்யும் வகையிலே புதுமைப் பித்தனே (சிலபியின் நாரகம், அகல்யை’ சங்குத்தேவனின் தருமம், அன்று இராவு) சிறுகதைகள் எழுதியிருக்கும்போது, இலங்கையர்கோன் இவ்வகைக் கதைகளை எழுதியதில் வியப்பில்லை. இக்கதைகளிலே கதைக் கருவின் கெளரவத்திற்கு ஏற்றவகையில் நல்லதுமிழ் நடையினையும் அவர் கையாண்டு வெற்றி பெற்றுள்ளார்.

கிறிஸ்தாப்தத் தொடக்கத்திலே, அநுராதபுரத்திலே பட்டத்தரசி யாயிருந்த பாவை அநுலா சிம்மாசன ஆசையாலும், காமாந்தகாரத்தினாலும் செய்தனவாகிய விபரிதச் செயல்களையும், இறுதியில் அவள் அடைந்த கொடுர முடிவையும் அநுலா என்ற கதை சித்திரிக்கின்றது. “மைந்த, தூங்கி விழாதே, நல்ல ஸ்வாரஸ்யமான கதை. இலங்காத் துவீபத்தை ஆண்ட முதல் அரசியின் காதல்களைப் பற்றியது. ஆகா, “காதல்” என்றதும் திடீரென்று விழிப்பு வந்துவிட்டதோ, உனக்கு! கேள்” என்று இந்தக் கதை சுவையாகத் தொடங்குகின்றது.

குருட்டு யாழ்ப்பாடி ஒருவன் தன் மனைவியுடன் கோபித்துக் கொண்டு ஈழம் வந்து வலகம்பாகுமுன் யாழ் வாசித்துப் பாராட்டுக் களுடன் யாழ்ப்பாணம் என்ற மணற்றிடரையும் பரிசாய்ப்பெற்ற கதையே யாழ்ப்பாடி. மற்றெல்லாக்கதைகளிலும் பார்க்க இலங்கையர் கோனின் கறப்பையும், கவித்துவமும், கலையணர்வும் செறிந்த இனிய வசனங்டைக்கு இக்கதையே உதாரணமாகும்.

யாழ்ப்பாடியின் குருட்டு, அவலட்சணவடிவத்தின் வருணைனை இது.

“அவனுடைய கண்கள் இருக்கவேண்டிய இடத்தில் இரண்டு ஆழமான பள்ளங்கள் இருக்கன. வாழ்வின் பெரும்பேருன கண் ஜனவியை அவன் இழந்துவிட்டான். அவனுடைய முகத்தில் அழுகு என்பது சிறிதும் இல்லை. நிருமகள் அதை முழுதும் புறக் கணித்திருந்தான். அது சுடுகொடுப்போலப் பாழ்டைந்திருந்தது. முதல் முதலாக அந்த முகத்தைப் பார்ப்பவர்களுடைய மனத்தில் அருவருப்பு உண்டாரும்.”

யாழ்ப்பாழியின் விரல்கள் யாழை மீட்டத் தொட்டங்குகின்றன. அவன் எழுப்பும் தெய்விகப்பேரிசையை இலங்கையர்கோன் தமது மந்திரச் சொற்களாலே அற்புதமாகச் சித்தரிக்கின்றார்.

“யாழ் நரம்புகளின் இயக்கம் ஒலியின் அலைகளாய், நாதக் கடலாய், இசையின் சாகரமாய், இன்பத்தின் பிரளயமாய் முடிவுடையும், முடவே அதற்கு இல்லையென்றுதான் சொல்லவேண்டும். அனுங்களாய், கண்டங்களாய், உலகங்களாய், அண்டங்களாய், பேரண்டங்களாய் முடிவுடைகிறதோ, அல்லது அப்பாலும் போகின் றதோ? யாருக்குத்தெரியும்?

அவனுடைய கண்களின் மூன் எல்லையில்லாத அழுகுலகங்கள் திறக்கப்படுகின்றன. அவற்றின் மேம்பாட்டில் அவன் தன்னை இழந்துவிகீருன். இப்பொழுது அவன் வயிற்றுச் சோற்றுக்கே அல்லறபடும் யாழ்ப்பாழ் அல்ல. அழகின் கொழுந்தாய் விளங்கும் அமரனே?”

சரித்திரக்கதைகள் என்ற வகையில் அநுலா, யாழ்ப்பாழ் அளவு சிறந்தது என்று ‘சிகிரியா’ கதையைக் கூறல் இயலாது. நிகழ்ச்சி களை அடுத்துத் து மிக விரைவாகச் சொல்லி முடித்துவிடும் ஒர் உத்தியை இலங்கையர்கோன் இக்கதையிலே கையாண்டிருக்கிறார். எனினும் போதிய கவர்ச்சியோ, விறுவிறுப்போ இக்கதையில் இல்லை. காசியப்பனை முகலனின் தம்பி என்று குறித்திடும் வரலாற்று முரண் பாட்டையும் இதிற் காணகின்றோம். (மகாவம்சத்தில், காசியப்பன் தமையன் எனக் குறிக்கப்பெற்றுள்ளான்.)

விசுவாமித்திரமகாமுனிவர்க்கும், தேவஉலகக் கணிகையாகிய மேனகைக்குமிடையே ஏற்பட்ட ஒரு சில விளாடிக் காம இஜைப்பால் ‘ரிஷிபிண்டம் இராத்தங்காது’ என்பதற் கொப்பச் சுருந்தலை தோன்றி னான் என்பது இதிகாசக்கதை. அதற்கு மானுடத்துவம் கொடுத்து விசுவாமித்திர் மேனகையோடு கானக ஆச்சிரமத்தில் வாழ்ந்ததாக

வும், அவரின் உள்ளத்திலே மேனகைமீது ஏற்பட்ட கரைகானுக்காமல் பழப்படியாய் வடிந்து குழந்தையின் பிறப்போடு முற்றுக் கீங்கியதாகவும். அவர் மேனகையைப் பிரிந்து செல்வதாகவும் கற் பலைசெய்து, இலங்கையார்கோன் எழுதிய மேனகை, சட்டுக்கோப்பான நல்ல சிறுச்சைத்யாகும். வடமொழியிலக்கியங்களை நயந்து கற்றவர் அவர் என்பதை இதில்வரும் அழகிய வருணைகள் நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன. விசவாமித்தீருக்கும், மேனகைக்குமிடையே நடைபெறும் உரையாடல் நாடகத் தன்மைபெற்றுப் பொலிவின்றது.

“ஸ்வாமி! உண்மையான தேவபோகம் இன்றே எனக்குக் கிட்டியது. இது என்றும் நிலைத்திருக்கவேண்டுமே.....”

“மேனகா, சுவர்க்கம் என்று எங்கெல்லாமோ தேழியகீலந்தேன். உடலை வருத்தினேன்..... இன்று என் கனவுகளின் சாற்றைப் பிழிந்து சமைத்ததுபோன்ற எழிலுடன் நீ எங்கிருங்தோ வந்தாய், சுவர்க்கத்தைச் சமந்துகொண்டு! இனி நான் வேறுசுவர்க்கம் வேண்டேன்.”

இவ்வாறு உரையாடலாலும், சுவைநிறைந்த வருணைகளாலும் மேனகை மாத்திரமான்றி மரியாமத்தேனுவும், சிறந்த உணர்வற்றுச் சித்திரமாகத் தாயும் சிறந்து விளங்குகின்றன. காரிகை கற்றுக் கவிபாடும் பழைமைவாதப் பண்டிதர்க்கும், கவித்துவ உணர்வி ஒலே புதுமைசெய்யும் புரட்சிப் புலவனுக்குமிடையேயுள்ள இலை விண்மையை நகைச்சுவையாகத் தொடங்கி, அந்தப்பாலவளரின் சோகமுடிவிலை உருக்கமாகச் சித்திரிப்பதோடு முடியச்செய்யும் ‘நாடோடி’ சிறுகதை, கதாசிரியரின் சொந்தக் கருத்திற்கு வியாக்கி யானமாய் விளங்குகின்றது. அது மாத்திரமான்றி ஆற்றல் பொருந்திய கலைஞர்களின் மனப்பலவீனங்களையும், விபரிதப் போக்குகளையும் ஓரளவு சார்வுக் கண்ணேட்டத்தோடு சித்திரிப்பதும் இக்கதையிலே காணக்கூடிய சிறப்பமிசமாகும். கவிதைபற்றிய கதாசிரியரின் கருத்தோட்டமே சோமங்கந்தான் என்ற கவிஞருக் குருவுக்கப்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதற்குப் பின்வரும் பந்தீயை எடுத்துக் காட்டலாம்.

“அவன் இருதயத்திலிருந்து கவிபாடுகிறேன். வெறும் நூலறி விலிருந்து பாடவில்லை. அதனால் அவனுடைய கவிதை யாப்பிலக் கணத்தின் வரம்புகளையும் தகர்த்து ஏற்றின்து கொண்டு காட்டாற்று வெள்ளம்போலப் புரண்டு சென்றது. வாயிலிருந்து வெளிவரும் வெறும் வார்த்தைகளுக்கு இலக்கண வரம்பு செய்யலாம். இருத

யத்தின் ஆழத்திலிருந்து உற்பத்தியாகும் உணர்ச்சிக்கு இலக்கணம் செய்யமுடியுமா?"

முற்போக்குக் கொள்கைகளும், எதார்த்த இலக்கிய சித்தாந்தமும் இலங்கைத்தமிழ் எழுத்தாளரிடையே தம் முத்திரைகளைப் பொறிக்கத் தொடங்கிய அண்மைக் காலத்தில், சென்ற தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் மண்வளத்தினைக் கவனியாது, மேற்கொட்டு கடற்கரையையும், தமிழகச்சூழலையும் பின்னணியாகக் கொண்டு போலிக்கதைகள் படைத்தனர் என்ற குற்றம் பாரிச்கப்பட்டது. ஆனால் இலங்கையர்கோனைப் பொறுத்தவரையில் இந்தக் குற்றச்சாட்டிற்கே இடமில்லை. வெள்ளிப்பாதசரத்திலுள்ள சமூகப்பினனணிக் கதைகளையாவும், ஈழத்துமண்ணிலே தமது காலகளை அழுத்தமாகப் பதித்தவண்ணம் கம்பீரநடை பயில்கின்றன. வெள்ளிப்பாதசர், அறைதை, மனிதக்குருங்கு, தாழை நிழலிலே, சக்கரவாகம், மச்சாள், துறவியின் துறவு, முதற்சம்பளம் ஆகிய எட்டுக் கதைகளும் ஒவ்வொரு வகையிலே தனித்தன்மைவாய்ந்த கதைகள். கனவுப்பாரவைகளுக்கோ, இலட்சிய மயக்கங்களுக்கோ இவற்றில் இடமில்லை.

கதைத் தொகுதியிலே முதலாவதாக இடம் பெறுவது போலவே. முதன்மையான கதையாகவும் வெள்ளிப் பாதசரம் அமைந்துள்ளது. வல்லிபுரக் கோயிலுக்குக் கடைசித் திருவிழாவிற்குச் சென்று, கடைத் தீருக்களைப் பார்க்கவேயிட்டு, ஆசையோடு வெள்ளிப் பாதசரத்தை முப்பது ரூபா கொடுத்து வாங்கி, அதில் ஒன்றைத் தொலைத்து அதனால் நல்லம்மா - செல்லியா சோடிக்கிடையே ஊடல் ஏற்பட்டு அவர்கள் மாட்டுவண்டியிலே வீடுதிருந்துபுதும், வழியிலே செல்லியா நல்லம்மாவைச் சமாதானம் செய்து ஊடல் தணிப்பதும் மறக்க முடியாத சித்திரமாக இக்கதையிலே வரையப்பட்டுள்ளன. சில மணித்தியாலங்களிலே நடந்து முடியும் இச்சம்பவத்தை ஆசிரியர் எதார்த்த பூர்வமாகச் சித்திரிப்பதில் மிகுந்த வெற்றியை அடைந்துள்ளார். வாசகரின் உள்ளத்திலே நிலையான சுவையுணர்வினை ‘வெள்ளிப் பாதசரம்’ ஒரு சில நிமிஷங்களிலே தோற்றுவித்துவிடுகின்றது. கதையின் முடிவுதான் அதன் உச்சக்கட்டமுமாகும். அந்தப் பந்தி செல்லையாவை வாசகரின் உள்ளங்களிலே அழியா ஓவியமாக வரைந்து விடுகின்றது. “அவனுடைய மனம் வல்லை வெளிபோல விரிந்தது. மெய்ம்மந்த ஒரு மகிழ்ச்சி அவனை ஆட்கொண்டது. தன குரலை எழுப்பி, “ஞானகுமாரி” என்ற தேவகாந்தாரிராகப் பாட்டைப் பாடினான். அவனுக்குப் பசியில்லை, தாகம் இல்லை, தூக்கம்

இல்லை. எத்தனை கொள்ளிவாய்ப் பிசாசுகள் சேர்ந்தும் அவனை என்ன செய்து விடமுடியும்?"

வெள்ளிப் பாதாரத்திற்கு அடுத்ததாகச் சிறந்தகதை, முதற் சம்பளம். "யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் துமிழைக் கையாள்வதிலே ஆசிரி யர் அசாதாரணமான திறமை காட்டுகிறோர்" என்று இலங்கையர் கோஜைப் பாராட்டும் கலாநிதி க.கலாசபதி, 1963 ஆம் ஆண்டு கலைச்செல்வி பொங்கல் மலரிலே, தமது விமர்சனத்தில் இக் கதையிலிருந்துதான் தாமது கூற்றுக்கு உதாரணம் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். அவர் காட்டிய பகுதி வருமாறு:

"அதெல்லாம் வளரமுன்னுக்கு மாறிவிடும். இஞ்சைபார். நான் பிஸ்ளைக்குக் கொளுக்கட்டை அவிச்சு வைச்சிருக்கிறன். போய்க் கால்முகம் கழுவிப்போட்டு ஒடியா. தம்பி எங்கையடா உன்றை உழைப்பு? எங்கே? முடிச்சை அவிழ் பாப்பம். ஓ இஞ்சை றம்பத்தான்."

இவ்வாறு விதவையும் ஏழையுமான தாய் ஒருத்தி, தன் மகனைச் சுருட்டுச் சுற்ற அனுப்பி அவன் பெற்றுவந்த முதன்த சம்பளத்தைக் கண்டு உவப்புடன் அவனை வரவேற்றும் பாங்கினை அழகறக் கூறிய கதையாகிய முதற் சம்பளம், உருக்கமான நல்ல கதையாகும்.

காதல் என்ற வார்த்தையைத் தெரிந்து கொள்ளாத, விவாகரத்து, கருப்பத்தை முதலியனபற்றிக் கேள்விப்பட்டே அறியாத வேலுப்பிள்ளை - தெய்வானை என்ற முதிய சோடியில், தெய்வானை முதலில் இறந்துபோக, முன்றுமாதங்களில் வேலுப்பிள்ளை அவனைப் பின்பற்றிச் சென்றிடும் அற்புத்ததை, சக்கரவாகம் என்ற கதையிலே காண்கிறோம்.

"சட்டென்று வேலுப்பிள்ளையின் கண்ணத்திரித்தீவு கோரான இருள் குழந்தது. தெய்வானையைக் காணவில்லை. அவன் வாய் விட்டு அலறினான். "தெய்வி" என்று ஒரு பாய்ச்சலில் இருட்கடலைத் தாண்டி விட்டான்" என வேலுப்பிள்ளையின் இறுதி ஞேரத்தைத் தத்ருபமாக ஆசிரியர் சித்திரிக்கின்றார்.

உடலால் அவலட்சணமாயும், உள்ளத்தால் அழகனுயும் விளங்கும் 'கந்துாஸ்,' சீவகாம சுந்தரியை அவன் கருப்பவதியாயிருக்கும் நிலையிலே மணம் முழுத்தும் அவளில் நம்பிக்கையிழக்காமல் அன்பு

செலுத்தும் பண்பினே ‘மனிதக் குரங்கு’ என்ற கதையிற் காண்கின் ரேம். இரசிகமணி கனகசெந்தினாதன், இக்கதைபற்றி 1969 கார் - மார்க்டியில் வெளிவந்த மல்லிகை, பத்திரிகையிலே பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“மிக மோசமான ஒரு கருவை எப்படிக் கூஸ் நயத்தோடு முடி மறைத்து எழுதலாம் என்பதற்கு அவரது மனிதக் குரங்கு என்ற கதை உதாரணமாகும். அதில் ஒழுக்கம் தவறப்போகும் ஒரு பெண் பாத்திரத்தை அறிமுகப்படுத்தும் அழகைப் பாருங்கள். ‘திருமண ஒலையில் அவன் பெயர் சிவகாமசுந்தரி அம்மாள் என்றுதான் கண்டிருந்தது. திருமணத்திற்குப் பின் ஒரு நாள் அவன் என்னைத் தன் வீட்டிற்கு மத்தியானப் போசனத்திற்கு அழைத்திருந்தான். நான் அவன் சிவத்தைத் தவிர்த்துவிட்ட காமசெளக்தரி என்பதைக் கண்டு கொண்டேன்’”

தன் தமையனுக்குப் பேசியிருந்த தன் சொந்த மச்சானைத் தன் உடன்பிறந்த தமக்கைபோல நேசித்து, அவனை ஒவ்வொரு நிலையிலும் பார்த்து, இரசித்து மதிப்புச் செலுத்தும் ஒரு சிறுவன், அவன் வேறொருவனுக்கு மனைவியாய்ப் போன்பொழுது அடையும் துண்பத் துயரங்களை மனைத்துவர்தியில் அவசி ஆராயும் கதை ‘மச்சாள்’ உணர்ச்சிபூர்வமான வாக்கியங்களாலும், விவரணங்களாலும் இக் கதை சுவையூட்டப் பெற்றுள்ளது.

‘துறவியின் துறவு’ புத்ததுறவி ஒருவன் துறவைத் துறப் பதையும், ‘தாழை நிழவிலே’ அமீனு என்ற முஸ்லிம் பெண்ணின் குதுகலை இளமைத்தாய்யை, மணத்தின்பின் கணவனுலை கைவிடப் பட்ட நிலையிலே சோந்து வாடிவிடுங் தன்மையையும், ‘அனுதை’ பெற்றவனும், வளர்த்தவனும் ஒரு குழந்தையின் மீது உரிமை பாராட்டி நடத்தும் போராட்டத்தையும் விளக்கும் நடுத்தரக் கதைகள் என்னாம். கதைக்கட்டுக்கோப்பிற் பலவீன மும், சொல்லும் முறையிலே தொடர்ச்சியின்மையும் பொருந்தியனவெனினும் ஆசிரியரின் வசன நடைச் சிறப்பால் இவை தாக்குப் பிடித்து நிற்கின்றன. சூருங்கச் சொன்னால் இலங்கையர்கோன், எத்தகைய பலவீனமான கதைக் கருவையும் சொல்லும் வகையாற் சிறப்படையச் செய்யும் ஆற்றல் பொருந்தியவர் என்பதை அவரின் எல்லாக் கதைகளுமே புலப் படுத்திவிடுகின்றன. உணர்ச்சியும், உள்ளியலும் மிகக்கயாக அமைந்த கதைகளைச் சென்ற தலைமுறையினர் இயற்றினர் என்று கூறி அவற்றை அவர்களின் பலவீனங்கள் என்று எடுத்துக்காட்டும்

இன்றைய திறஞ்யவாளர்களுக்கு, “அவையே எம் பலங்கள்” என்று எடுத்துக் கூறுவன் போல இலங்கையர்கோன் கதைகள் விளங்குகின்றன, எனக் கூறுவதிலே தவறில்லை.

‘இலங்கையர்கோன்’ என்ற சிவஞானக்கூடம் யாழ்ப்பாணத்தி லுள்ள ஏழாலையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். நடராசா-செல்லாச்சி தமிழ்பதியின் புதல்வராய் 1915 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் ஆரூந்தேதி பிறந்த அவர், இலங்கை சர்வகலாசாலையாரின் பொருளாதார இடை சிகித்த தேர்விலே (Intermediate in Economics) தேறி, வழக் கறிஞராகவும் (Proctor) சித்தியடைந்து, அரசாங்க சேவையிற் காரியாதிகாரியாகச் (Divisional Revenue Officer) சேர்ந்தார். தமது பதினெட்டாவது வயதிலேயே எழுத்துத் துறையிலே அடி யெடுத்து வைத்த அவர், அரசு சேவையிலே இருக்கும்பொழுதே மட்டக்களப்பில் 1961ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 15 ஆங் தேதி கால மானுர். இவரின் மறைவினால் ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்துலகு சிறந்த சிறுகதையாசிரியர், நாடகாசிரியர் ஒருவரை இழந்து விட்டது. அன்னர் மறைந்தாலும் அவரின் ‘வெள்ளிப்பாதசரத்’ தினாலும், ‘சக்கரவாகத்’தினாலும் ‘மேனகை’யினாலும், ‘அநுலா’வினாலும் ‘முதற் சம்பளத்’தினாலும் தமிழ்வாசகர், விமர்சகர், எழுத்தாளர் உள்ளங்களிலே இன்னும் பல்லாண்டுகள் வாழ்வார் என்பது தின்னார்.

ஆதார நூல்கள்

1. வெள்ளிப் பாதசரம் — இலங்கையர்கோன்
2. மறுமலர்ச்சி — பார்த்திப பங்குனி
3. கலைச்செல்வி — பொங்கல் மலர் 1963
4. மல்லிகை — 1969 கார் - மார்கழி

முற்றும்.

பிழைத்துத்தம்

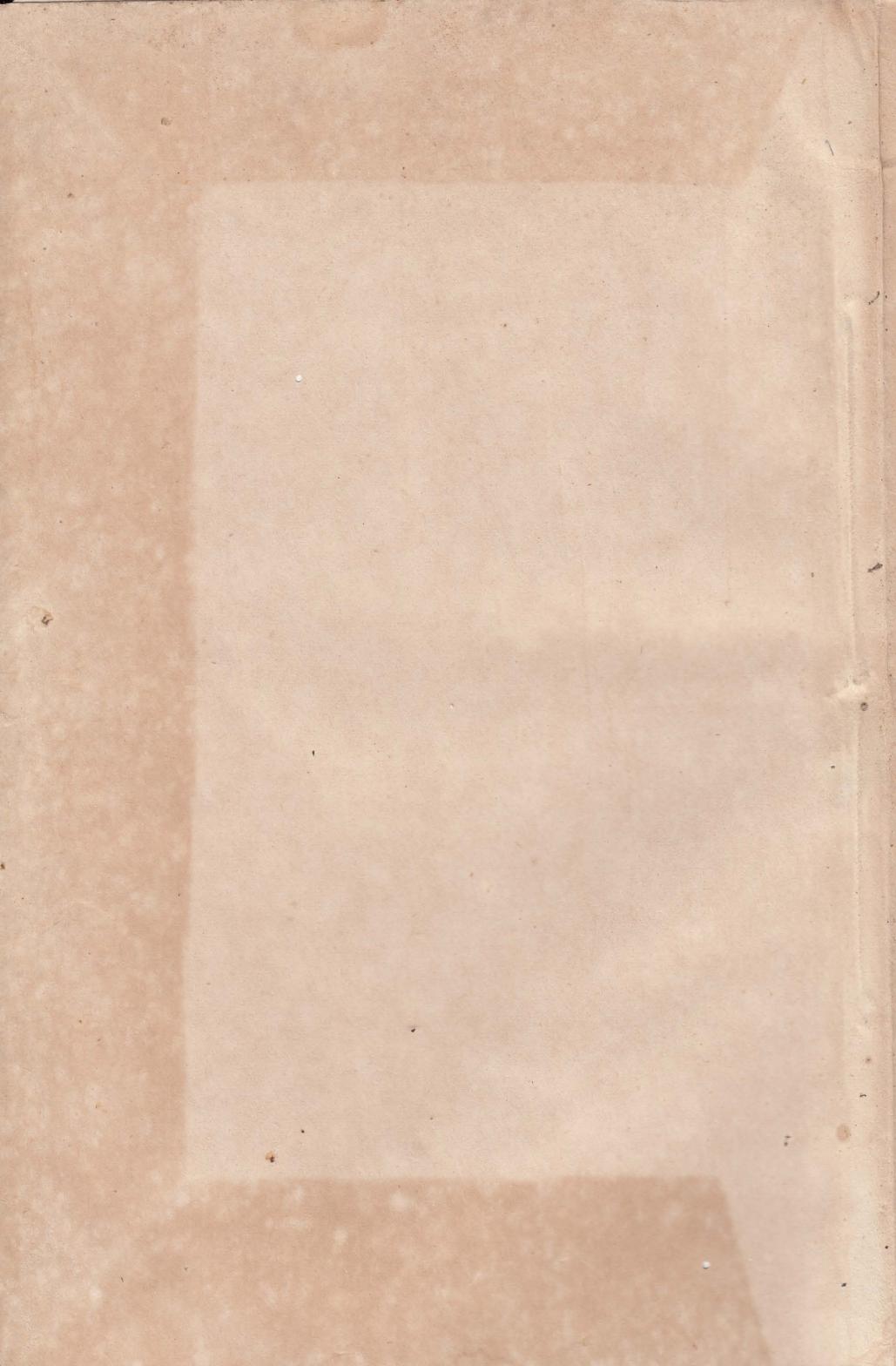
பிழை	பக்கம்	தீருத்தம்
திராவிடமாபாடியம்	4	திராவிடமாபாடியம்
நாவலர் தடைப்பாங்கு	8	நாவலர் நடைப்பாங்கு
விளங்கினூர்	17	விளங்கினூர்.
மற்றைய	18	மற்று
எடுத்தாள்கின்றூர்	22	எடுத்தாள்கின்றூர்
மதுரைத் தமிழ் சங்கத்துப்	31	மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துப்
சுரங்க வழியினை	39	சுரங்கை வழியினை
சீவகனைத்	40	சீவகனைச்
சிலவற்றிக்குத்	44	சிலவற்றிற்குத்
புரட்சிவாதி	51	புரட்சிவாதி
இனமாணித் தேர்வில்	53	இனமாணித் தேர்வில்
கீழ்த்திசை	53	கீழ்த்திசை
கொண்டிருப்பவராயன்றி.	57	கொண்டிருப்பவராயன்றி,
சமுகத்தோடு	62	சமுகத்தோடு
புது.மைப்பித்தன்	79	புதுமைப்பித்தன்

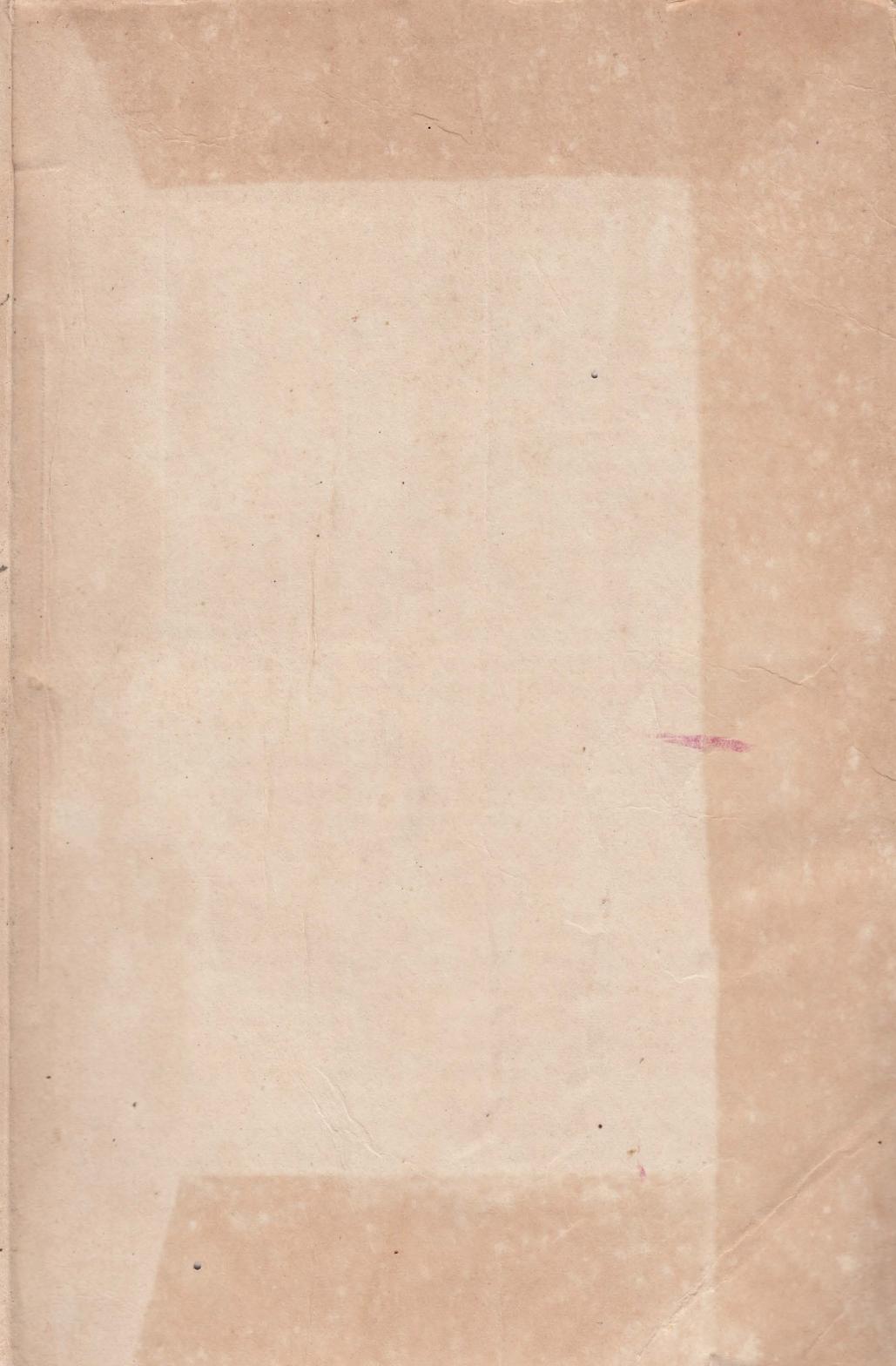
(ஆங்காங்கே தெய்வீகம் என வருவனவற்றைத்

தெய்விகம் எனத் திருத்தி வாசிக்க.)

ஸ்ரீ லங்கா அரசுகம்,
யாழிப்பாணம்.

'சொக்கன்'

(2-6-1930)

'சொக்கன்' என்ற புனைபெயரில் எழுதிவரும் திரு. ச. சொக்கவிங்கம், யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல் ஹாஸ் ஆசிரியர். பயிற்றப் பட்ட தமிழாசிரியராக ஆசிரிய சேவையைத் தொடங்கிய இவர், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்திப்புளோமா, பி. ஏ. எம். ஏ. கியு. (தமிழ்)

ஆகிய பரீட்சைகளிலும் சித்தியடைந்துள்ளார். இப்பொழுது எம். ஏ. தேர்வுக்கு, இலங்கையிலே கடந்த ஐம்பதாண்டுகளாகத் தமிழ் நாடக இலக்கியம் வளர்ந்தவரை பற்றி ஆராய்ந்து வருகின்றார்.

கவிதை, நாடகம், நாவல், சிறுகதை, கட்டுரை, தொகுப்பு, பாடநால்களாகச் 'சொக்கன்' இதுவரை பன்னிரண்டு நால்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். 'பைந்தமிழ் வளர்த்த பதின்மர்' இவரின் பதின்மூன்றுவது நால். உரைநடை, மொழியியல், தமிழிசையாராய்ச்சி, நாடகம், கவிதை, சிறுகதை ஆகிய துறைகளிலே முன்னேடிகளாகப் பத்தொண்பதாம், இருபதாம் நூற்றுண்டு களிலே திகழ்ந்த பதின்மரைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று மாணவருக்கு அறிமுகம் செய்யும் இந்நாளின் அமைப்பு முறை பற்றிக் கலாநிதி க. கைலாசபதி, தமது அணிந்துரையிலே பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். "இங்குக் கூறப்படும் பதின்மரின் வரலாற்றிலும் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் மிகக்குறைந்த அளவிலேயே எடுத்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வப் புலவரின் தனித்திறமையும், சிறப்புப் பணியும் விதந்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்விவரணமுறை புதுக்கிளர்ச்சி ஊட்டுவதாய் உள்ளது. எலவே ஓரளவு தெரிந்த வரலாற்றைப் படிக்கும் ஒரு வர்க்க இந்நாலிற் சில விஷயங்கள் விரிவாகவும், சிலவிஷயங்கள் சுருக்கமாகவும் கையாளப்பட்டிருப்பது சூவை பயப்பதாயிருக்கும் என்றே என்னுகிறேன்."

ஸ்ரீ வங்கா அச்சகம் யாழ்ப்பாணம்.